

VÅR NÆRE
fremtid

HENNING JON GRINI

VÅR
NÆRE
fremtid

HENNING JON GRINI

© 2019 Henning Jon Grini
ISBN: 978-82-690436-5-5 (PDF)
1. opplag august 2019

Materialet i denne publikasjonen er
omfattet av åndsverklovens bestemmelse.
Ingen del av denne publikasjonen kan kopieres eller
mangfoldiggjøres uten tillatelse fra GaiaInnovations.

Omslag og layout: Henning Jon Grini
Coverillustrasjon: © Henning Jon Grini
© Vincent Callebaut Architectures (den nederste delen)
www.vincent.callebaut.org

Trykket hos Lasertrykk

GaiaInnovations 2019
www.gaiainnovations.org

541-826
Svanemerket trykksak
LaserTrykk.no

FORORD

Fremtiden... Hva vil den bringe? Hvordan vil den se ut? Det er et fascinerende og stort tema som mange er opptatt av og bekymret for. Vil vi bli plaget av eskalerende miljøkatastrofer eller vil vi greie å håndtere og kontrollere dem. Vil den være full av forurensing og plast eller vil den være ren og fri for all forøpling? Vil vi greie å stoppe og eventuelt reversere den globale oppvarmingen? Vil det være et samfunn fullt av frykt og elendighet eller fullt av latter og glede?

Hvordan fremtiden vil bli er ikke slått i stein. Det er vi mennesker som bestemmer hva som skal skje fremover. Fremtiden er bevegelig og helt avhengig av hva vi finner på. Allikevel finnes det hint og trender som peker i bestemte retninger.

Fantasi er viktigere enn kunnskap sa Einstein. Jeg har gjort et forsøk på å beskrive fremtiden basert på mange års interesse for temaet, mye selvstudier og lang erfaring fra mitt profesjonelle virke. Ja, helt siden jeg var gutt har jeg hatt stor interesse for fremtiden. Jeg hadde en modell av romfergen på gutterommet mitt, futuristiske plakater og leste bøker om vitenskap og de store spørsmål. Jeg så science fiction filmer og allerede som sekstenåring tidlig på 80-tallet programmerte jeg dataspill. Siden den gang har mitt interessefelt utvidet seg til å omfatte nye samfunnsmodeller, spiritualitet, utenomjordisk liv m.m.. Alt dette har blitt en del av denne boken.

Hos meg har det etterhvert formet seg et potensielt bilde av fremtiden som er langt mer positiv enn det man får inntrykk av når man ser verden i dag. En av grunnene til det er det relativt ensidige fokuset, spesielt av media, rundt det som er galt og dysfunksjonelt. Det foregår enormt mye innovasjoner og generelt positive ting som kameralinsene alt for sjelden retter fokus mot.

Denne boken er også en motvekt mot alle de dystre og dysto-

piske fremtidsscenariene som blir beskrevet i så mange science fiction filmer og bøker. Hvordan vi ser for oss fremtiden er etter mitt syn medvirkende for hvordan den vil bli. Nettopp dette er også en viktig grunn til at jeg har skrevet boken. Den beskriver også dagens samfunn sett i forhold til fremtiden boken beskriver og prosessen fram dit.

Mitt syn på fremtiden er i høyeste grad lys og positiv, men og realistisk. Hvorfor og på hvilken måte spør du kanskje? Fordi mange av de store viktige sakene mennesket sliter med globalt sett er på bedringens vei. Ta kriger for eksempel, statistikk sett blir det færre av dem. I fremtidsscenarioet jeg beskriver har vi sluttet helt med slik primitiv atferd som jo kriger er. Det skyldes at mennesket vokser i sin forståelse, vi utvikler oss. Vi har også sett en drastisk reduksjon av ekstrem fattigdom og levealderen har blitt lenger. I tillegg har vi nå et økende samarbeid nasjoner mellom for å løse problemene vi står foran, for eksempel innen miljøet. Alt dette er langt viktigere saker, etter min mening, enn den teknologiske utviklingen, selv om det også selvsagt er med på å løfte oss. For hva hjelper det med teknologisk utvikling, når det kan misbrukes og vi står i fare for å ødelegge oss selv? Derfor er det menneskelige aspektet så viktig, noe nettopp denne boken legger mest vekt på. På den annen side er det beskrevet mye moderne teknologi i denne fremtidsverden, men det er underordnet mennesket og brukes kun til menneskets beste i en verden som er langt mer humant og vennligere enn dagens samfunn.

Selv om det går fremover med menneskeheten oppstår det nye utfordringer som vi må hankses med. Menneskeskapt klimaendring er alvorlig og truer fremtiden. Vi har nå ankommet konsekvensenes tidsalder. På den annen side har klimaendringene en viktig funksjon, de påminner oss at vi ikke kan gjøre hva vi vil med planeten vår. Klimaendringene har gjort oss bevisste på at våre handlinger har konsekvenser og på vår dype forbindelse

til naturen. De har fått oss til å finne miljøvennlige løsninger og denne utviklingen vil akselerere fremover. Eksempler på andre utfordringer som vi står ovenfor er misbruk av genteknologi og økende ensomhet. Samtidig har vi seiglivede problemer som ulikhet hvilket skaper store og økende utfordringer og lidelser den dag i dag og som er sterk medvirkende årsak til fremveksten av populistiske ledere.

Den gode nyheten er at nesten alle våre problemer er løst allerede, bare at de er så spredd rundt omkring i verden. Derfor er det så få som vet om alle de gode løsningene som allerede eksisterer. Etter som tiden går vil disse, og nye løsninger, bli tatt i bruk mer og mer over hele verden, noe denne boken vil ta for seg.

Hvor langt inn i fremtiden er handlingene i boken lagt? Det spørsmålet har jeg overlatt litt til leseren selv, men jeg kan si som så at det ikke er så veldig langt frem, derav tittelen til boken. Noen av våre barn og barnebarn vil fremdeles være i live i den fremtiden jeg beskriver og noen av de yngre leserne også.

Star Trek serien og filmene er det mange som kjenner til. De er lagt til en tid enda lenger inn i fremtiden enn denne boken. Science fiction beskriver mange ganger ting som blir til virkelighet senere. Star Trek er intet unntak. Lenge før det var normalt var Star Trek universet multikulturelt. En afrikansk-amerikanske kvinne i originalserien var den første som spilte en hovedrolle på amerikansk TV. Star Trek var det eneste showet Martin Luther King og kona lot sine tre barn få se. I Star Trek var det normalt med fredelig sameksistens med andre vesener i universet her på Jorden. Her var også tilholdsstedet til Føderasjonen, som var en union mellom ulike raser. Føderasjonen hadde også avskaffet penger, hvilket hadde fjernet behovet for kjøp, salg og konkurranse samt sterkt redusert grådighet, sjalusi og en mengde andre problemer. Menneskeheten på Jorden hadde overvunnet sykdom og fattigdom. Star Trek hadde premiere i

september 1966 som for øvrig var samme måned og år som jeg selv ble født. Kanskje jeg ville være med på moroa?

I skivende stund virker noen politikere og statsledere skremmende, men her gjelder det å tenke langsiktig. De nålevende politikerne vil for lengst ha avsluttet sine politiske posisjoner i det fremtidsscenarioet jeg beskriver i denne boken. Etter hvert som mennesket tilegner seg mer empati og visdom vil vi vokse i vår forståelse og utvikling og fremtidige ledere vil komme til å reflektere dette.

Mange eldre som lever i dag har vært vitne til en enorm samfunnsmessig forandring. Utviklingen de neste tiårene kommer til å gå vesentlig fortere enn de foregående tiårene. Nettopp derfor er denne tiden så viktig og avgjørende for vår fremtid. Vi trenger visjonære personer som kan uttrykke seg gjennom sitt kunstneriske virke, sitt forfatterskap sine oppfinnelser og innovasjoner bare for å nevne noe. Vi trenger drømmere, ja vi har behov for alle som ønsker å bidra til menneskehetens beste ved nettopp å se det beste i mennesket og vårt enorme potensiale som vi bare så vidt har begynt å se konturene av.

Jeg håper du vil bli med på denne reisen inn i vår nære fremtid sammen med hovedpersonen og de han møter der, som også innbefatter vennligsinnnet intelligent liv fra andre sivilisasjoner. Boken er fri for drap, kriminalitet, intriger, frykt og annen elendighet. Det er ikke en dystopisk beskrivelse hvor mennesker må overleve i en for det meste ødelagt verden. Derimot inneholder den gode opplevelser, optimisme, håp, fantasi og kjærlighet. Den har en mer menneskevennlig og positiv tilnærming til livet. Det er lys i tunnelen og ønsket mitt er at flere vi se det og sammen skape en fantastisk og berikende fremtid for oss alle fullt av levende og empatiske mennesker.

Solen gløtter så vidt inn gjennom gardinene mot sengen der jeg ligger. Det er morgen og jeg burde jo vært glad over en ny dag og nye muligheter. Men slik er det ikke. Akkurat nå er jeg litt lei av det meste. Livet mitt går ikke på skinner for tiden, ikke bare mistet jeg jobben nylig, men forholdet mitt har gått føyken.

På toppen av det hele syntes jeg verden er noe dritt, det er liksom problemer over alt. Terroraksjoner og kriger er spesielt ille, men det kriges jo i nabolaget her jeg bor også, og det bare for bagateller. Så har du all den utnyttningen av mennesker, dyr og natur som finner sted. Og vår grådighet etter profitt og overdrevne materielle fokus som har medført så mye lidelser i dets kjølvann, og så har vi disse kolossale miljøproblemene i tillegg som vi ikke ser ut til å greie å stoppe heller, men bare øker. Det er liksom ingen ende på problemene, ja, jeg skal ikke ramse opp alt her, men du skjønner tegningen...

Det eneste sted jeg virkelig føler meg fri er i naturen, da kan jeg være meg selv. Eller dvs. ikke helt, mine tanker slapp jeg tydeligvis ikke unna der heller, de forfulgte meg tydeligvis overalt. Riktignok ble de dempet når jeg var i naturen fordi den freden og harmonien som hersker der smettet over på meg, men det er plagsomt å ha et sinn som stadig maser. Kanskje, hvis jeg trener meg opp til å stoppe alt maset at det vil bli en slutt på det? Jeg har hørt så. Vel, vel det kan jeg kanskje se på senere. Nå vil jeg bare komme meg ut av leiligheten min, orker ikke å være her lenger. Jeg blir deprimert av mine egne tanker.

Nå skal jeg ikke overdrive, jeg har tross alt gode venner og familie som bekrefter at verden og vi mennesker kanskje ikke er så ille likevel, for det *er* mange flotte mennesker i verden og det *er* mye flott vi gjør. På den annen side er det heller ikke til å komme forbi at vi lager mye problemer for hverandre. Det så jeg senest på nyhetene her om dagen, nok et drap var begått et eller annet sted og nok en voldelig konflikt og protest for etter eller annet urettferdig pågikk. Faktisk er sånne ting på nyhetene hver

dag! Ikke rart man kan bli desillusjonert, deprimert og risikerer å miste troen på mennesket! Kanskje det er det som har skjedd med meg?

Hvem er så denne frustrerte personen tenker du? Det lurer jeg også på noen ganger! Men det jeg vet om meg selv er at jeg er en mann i slutten av tredveårene, og jeg tror og mener ganske sikkert at jeg er heterofil, jeg har i hvert fall ikke prøvd noe annet eller interessert meg for noe annet, men man vet jo aldri i disse tider. Egentlig har jeg levd et nokså vanlig A4 liv med kone og jobb. Ingen barn riktignok, men alt dette er nå historie.

Den historien jeg nå skal fortelle derimot, er alt annet enn vanlig og kan virke ganske utrolig for noen. Jeg kan allerede nå røpe litt av hva som skjedde med meg. Hold deg fast, ikke bare har jeg vært så heldig å besøke fremtiden, men der fikk jeg og snakke litt med våre venner fra stjernene!

Det hele begynte den morgenen hvor jeg var så frustrert og bare måtte komme meg ut av leiligheten i den store byen der jeg bodde. Jeg bestemte meg for å gå en av mine lengre turer ute i naturen etter å ha kjørt noen mil og parkert bilen min. Jeg skal prøve etter beste evne å gjenfortelle hva som skjedde.

Etter å ha gått en lang stund hadde jeg satt meg ned for å ta en pause på et flott utsiktpunkt oppe på et fjellplatå hvor jeg kunne se havet i det fjerne. Jeg var alene der oppe. Turen hadde gjort meg godt og jeg var roligere til sinns. Faktisk var jeg i godt humør, og det var ikke så ofte nå for tiden. Det var praktfullt vær og solen varmet. Det var så deilig å kjenne solstrålene! Det er ganske utrolig at en kilde noen millioner mil unna kan lyse og varme helt bort hit! Ikke bare det, men solen gir jo liv og energi

til planeten. Magisk det hele egentlig, reflekterte jeg takknemlig der jeg lå.

Et godt stykke nedenfor og til venstre for meg befant det seg et flott lite vann og en elv som rant forbi. Fuglenes vakre kvitring hørtes i de fjerne ettersom jeg slappet mer og mer av. Faktisk satt jeg ikke lenger, men hadde lagt meg ned på det lille tilgjengelige gressbelagte området i skyggen av noen trær og lukket øynene, jeg var tross alt litt sliten etter oppstigningen og hadde heller ikke sovet så godt i natt. Jeg lå i grunnen ganske behagelig. Plutselig hørte jeg en svak summende lyd og det kom over meg en snodig fornemmelse av å bli iaktatt. Merkelig, jeg åpnet øynene, men så ingenting rundt meg. Jeg lukket øynene igjen og følelsen av velbehag fortsatte. Jeg lå litt som i en døs, ikke sov jeg og ikke var jeg våken. Idet jeg hadde ligget der en god stund begynte ting å skje...

Idet fjerne hørte jeg fuglekviser. Gradvis følte jeg meg mer og mer opplagt og klar, ja uvanlig opplagt, som etter en god natts søvn. Jeg reiste meg opp og strakk litt på meg. Solen hadde beveget seg et godt stykke og det var kanskje på tide å komme seg hjemover. Jeg tok et siste overblikk over sletten langt der nede og idet jeg skulle til å snu meg for å gå tilbake la jeg merke til noen bygninger eller telt langt borte jeg ikke kunne huske å ha sett før. De var hovedsakelig runde. Det var en del mennesker der og. Dette var merkelig, veldig merkelig. Jo mer jeg tenkte på det, jo mer ønsket jeg å finne ut hva det var. Jeg klarte ikke å få det ut av hodet. Jeg har jo tross alt vært her flere ganger før, selv om det nå er en stund siden sist har jeg aldri sett disse bygningene. Jeg bestemte meg for å finne ut av det.

Det var for bratt å gå rett ned og lengre å gå samme vei tilbake, så jeg valgte da å gå en annen og litt raskere vei ned enn den jeg kom opp. Det betød at jeg måtte gå gjennom skogen på steder jeg ikke hadde vært før. Hm... det var noe rart her, noe som var annerledes... for det første var det så fredfullt og jeg var selv i en mer avslappet mental tilstand enn jeg kunne huske på lenge. Men det var noe mer enn det, noe annet som var besynderlig annerledes og som jeg ikke helt greide å sette fingeren på... Antakelig var jeg for opptatt med å tenke på de mystiske bygningene jeg hadde sett til å registrere endringene i vegetasjonen som jo hadde skjedd.

Da jeg var kommet ned fjellet og gikk inn på en sti jeg hadde gått noen ganger før passerte jeg et lite område jeg bestandig mislikte. Noen hadde nemlig rett og slett tømt søppel ned en skråning. Jeg forstår ikke hvorfor folk gjør slikt, men nå var det heldigvis vekk... Så flott at noen bokstavelig talt hadde tatt tak i problemet og fått det fjernet!

Mens jeg gikk kom det en person gående mot meg. Han hilste og smilte til meg da vi passerte hverandre. Jeg rakk så vidt å gjøre det samme fordi jeg ble litt distraheret og forfjanset over

ham. Ikke fordi han hilste og smilte til meg, det er mer vanlig når man treffes ute i naturen, men det var hele fremtoningen og det hjertelige smilet han sendte og ikke minst klærne han hadde på seg. Haha... de var litt spesielle kan man si. Hvis du har sett klærne folk bruker i sånne science fiction filmer skjønner du hva jeg mener. Jeg måtte le litt for meg selv og nå fikk jeg ennå en ting å spekulere i.

Det skulle vise seg at det var flere andre ting å undre seg over, jeg så nemlig et rådyr som var relativt nær og det kjekke var at den ikke ble skremt da jeg nærmet meg. Riktignok beveget den seg noen skritt vekk fra meg, men den løp i hvert fall ikke forskremt inn i skogen. Ja, ja det var jo en artig opplevelse å komme så nært et av skogens ville dyr. Den hadde kanskje blitt vant med mennesker fra før? Vi var jo litt ute på landsbygda hvor det befant seg noen hus rundt forbi.

Men nå fikk jeg virkelig sjokk... Jeg var nå kommet ut av skogen og fikk rett og slett hakeslepp... jeg kunne nesten ikke tro det jeg så. Foran meg var mange flere av disse runde små husene jeg hadde sett fra fjellet og det var solide hus, ikke noen telt. En liten elv rant gjennom området mot et lite vann. Det var den samme elven og vannet jeg hadde sett fra fjellplataet. Flere mennesker og barn befant seg rundt omkring. Det var en usedvanlig fredelig og hjertelig atmosfære. Hvordan skal jeg beskrive det jeg så? Kanskje hvis du ser for deg en slik indianerlandsby fra gammelt av, som er gjengitt i bøker og filmer, så får du et lite inntrykk av hvordan dette så ut. Bare at dette var en... hva skal jeg si... langt mer moderne form, en indianerlandsby versjon 2. Har jeg kommet til en filminnspilling? Nå skjønnte jeg hvorfor mannen jeg traff i skogen hadde på seg disse spesielle klærne. Han har kommet herfra. Det må jo skyldes at de spiller inn en scene fra en science fiction film!

Aron! Noen ropte navnet mitt! Jeg så en kvinne rundt min egen alder som kom gående mot meg. Dette *må* være en science fiction film for også hun gikk litt futuristisk kledd! Hm... jeg burde visst om denne filmen i og med at jeg bor bare noen få mil unna. Da hun kom frem til meg fikk jeg en varm klem samtidig som hun smilte bredt. Det var som om hun kjente meg. Jeg kan ikke si at min klem var fullt så varm og hjertelig, men det må bero på at jeg ikke kjente henne. Dette begynte nå virkelig å bli merkelig!

«Kjenner jeg deg?», hørte jeg meg selv si lettere forvirret.

«Både ja og nei», fikk jeg til svar.

«Mitt navn er forresten Natalia og velkommen til den lille byen vår som heter Lysheim.»

«Hva slags film er det dere spiller inn? Forresten, hvor er kamerafolkene, jeg kan ikke se noen eller noe filmutstyr?» sier jeg lettere forfjamsset og forvirret.

«Det skal du få svar på, bare bli med meg.» sier Natalia. Jeg fulgte etter henne over en flott liten bro de hadde laget over elven. Skal si de har lagt ned arbeid og kvalitet over denne filmminnspillingen, for her var det fantastiske parklignende omgivelser og stilige bygninger, tenkte jeg. Litt rart at hun kalte det en by siden den ikke virker så stor, men mer som en landsby. Kanskje de har lagt så stor vekt på disse «kulissene» med tanke på etterbruken? Hvem vet, kanskje de skal selge husene og bygningene etterpå? Hm... i så tilfelle kunne jeg faktisk vurdert å flytte hit, om jeg har råd vel å merke. For her var det skikkelig trivelig med en herlig atmosfære! Langt bedre enn i den blokkleiligheten jeg bor i, for å si det sånn. Her var det liv rundt meg og barn som lekte, for du hørte den trillende latteren. Og det er et godt tegn. Men at jeg ikke visste om dette stedet før er rett og slett besynderlig.

«Velkommen til fremtiden!» hørte jeg Natalia si til meg.

«Haha... takk for det. Jeg skal innrømme at jeg er imponert over disse kulissene dere har laget til denne filmen.» sier jeg

tilbake.

«Aron, dette er ingen filminnspilling, dette *er* fremtiden!» sier Natalia litt mer alvorlig. Det gikk kaldt nedover ryggen min. Jeg så på Natalia at hun mente alvor. Hun var raskt borte og beroliget meg ved å holde en hånd på skulderen min.

«Ta det med ro, det er ingenting å være redd for. Du har bare blitt litt sjokkert og redd over det jeg sa. Det er rett og slett fordi du ikke vet hva som har skjedd med deg, men *det* vet jeg. Se her, vi tar og setter oss der borte så skal jeg forklare litt mer.» Og dermed tok hun meg i hånden og leide meg bort til en benk med utsikt over området. Hennes beroligende ord og berøring vekket tillit og roet meg ned.

«Det du har opplevd er ganske spesielt og få forunt. Vit at vi har ventet på deg. Vi vet hvor du bor. Vi visste at du liker å være i naturen og at du besøker dette fjellplatået innimellom. Vi vet om dine vansker i det siste. I det hele tatt vet vi ganske mye om deg og ditt liv. Men viktigst av alt, vi vet hvem du er Aron! Vi kjenner din personlighet, ditt vesen og ditt indre.» fortsetter Natalia å si.

«Hvordan i alle dager kan dere vite alt det?» spurte jeg lettere sjokkert.

«Det skal vi komme tilbake til senere. Akkurat nå vil jeg bare forklare litt mer om prosessen og det som har skjedd med deg. Da du la deg til å hvile oppe på fjellplatået og du var i ferd med å sovne begynte ting å skje. I den overgangen mellom våken tilstand og søvn ble du ført gjennom en tidsportal til fremtiden. Detaljene i denne prosessen er ikke viktig i denne sammenheng.» utdypet Natalia.

«Hvordan skal jeg tro på dette her? Det høres jo ganske vilt ut!» sier jeg og kjente flere spørsmål trenge seg på.

«Du kan jo begynne med å klype deg selv i armen!» sa Natalia og begynte å le. Latteren hennes fikk meg roligere. Jeg begynte faktisk å le litt selv også, inntil hun faktisk kløp meg i armen! Da lo vi om ikke ennå mer. Latteren stilnet etter hvert og trangen til

å stille spørsmål kom tilbake.

«Jeg kunne jo bare gått ned fjellet etter hvilen, satt meg i bilen og kjørt hjem. Da ville ikke noe av dette ha skjedd.» sier jeg.

«For det første ville du ikke funnet bilen igjen, husk at du jo har kommet inn i fremtiden. Vegetasjonen har jo også endret seg. En annen ting, den mannen du møtte på stien. Han var egentlig i ferd med å hente deg, få deg hit om du ikke selv hadde funnet veien til oss. Han har nå dratt hjem der han bor. Dessuten ville du slite med å finne leiligheten din, for å si det sånn. Området der du bor ser helt annerledes ut nå. Men ta det med ro, vi skal føre deg tilbake til din tid etterhvert. Skjønt jeg ser ikke bort fra at du heller vil ønske å bli værende her, men det kan du nok ikke.» forklarer Natalia.

«Og hvorfor kan jeg ikke det?» spør jeg.

«Du kan, men vi vil at du skal reise tilbake til den tiden du kommer fra.» sier hun til svar. «Vi vil at du skal fortelle om oss til de som vil høre.»

«Okey, hva konkret vil du i så tilfelle at jeg skal fortelle?»

«Fortell om hvordan vi har løst mange av de problemene dere sliter med, som for eksempel miljøproblemene, at vi ikke har fattigdom her hos oss og at vi har blitt kvitt kriger for lengst. Vi ønsker at du skal fortelle hvem vi er, hvordan vi lever, hva vi gjør og hvordan vi har organisert samfunnet. Og ikke minst hvordan vi tar vare på hverandre, hvordan vi elsker hverandre og med hverandre!» sier hun og kikker lurt og varmt på meg. Plutselig ble jeg varm selv av det hun sa. Natalia var jo en nydelig kvinne, syntes jeg i hvert fall. Ble jeg litt flau? I alle fall viste jeg ikke helt hva jeg skulle si.

«Du tenker på sex du?» sier hun og ler. «Det er jo kanskje ikke så rart, du er jo en mann.» Jeg rakk ikke å svare (eller forsvare meg) før hun fortsatte. «Spøk til side, joda, vi skal vise deg hvordan vi elsker og da inkluderer jeg også sex, men å elske er så mye mer enn bare sex, som jeg vet at også *du* vet.»

«Ja, det er jeg veldig klar over.» sier jeg til svar og kjente jeg ble varm i kroppen av den direkte, lekne og ertende utstrålingen hennes.

«Men, det er det ikke alle som er klar over der du kommer fra.» sier hun litt mer alvorlig. «Hos oss har vi ikke overgrep, voldtekt eller prostitusjon. Dette har vi vokst fra oss og er et av mange tema vi kommer til å berøre så lenge du er på besøk her.»

«Det er jo selvfølgelig veldig flott, men jeg kan styre min begeistring littegran, sett i forhold til størrelsen. Dette er jo bare en liten landsby hvor alle kjenner alle!» sier jeg.

«Den er ikke så liten, den er større enn du tror, mesteparten av byen er bak åsen der borte. Bli med meg, så skal jeg vise deg litt rundt.» Natalia reiser seg fra benken og jeg følger etter henne mens hun forklarer videre.

«Ser du de små runde bygningene som er spredt utover terrenget? Det er bolighus.» sier hun forklarende. «Og hvis du ser nøye etter så ser du at det også ligger noen hus opp etter skråningen, noen innimellom trærne der borte. Det er også bolighus og de er bygget for å gå mer eller mindre i ett med naturen og er ikke nødvendigvis runde.»

«De la jeg faktisk ikke merke til.» svarer jeg litt overrasket.

«Alt vi har bygget her er bygget på naturens premisser, absolutt alt. Det er ingenting her som på noen måte forurenses. De runde husene forresten tåler mer naturens elementer, for eksempel vind og de føles bedre å bo i, det har med energi å gjøre. Dere bor stort sett i firkantete bokser og lever et firkantet A4 liv, for å sette det litt på spissen. Akkurat nå bor jeg selv i et av disse runde husene, dessuten liker jeg meg best her nede hvor

det er litt flere folk. Bak åsen der befinner det seg enda flere hus og større bygninger som brukes av fellesskapet. Det er der sentrum av Lysheim befinner seg.»

«Så da er det større her enn jeg trodde.»

«Mye større enn det du ser her egentlig, fordi dette er mer enn bare en landsby som du først fikk inntrykk av, det er en småby, men med landsbypreg. Det er helt bevisst lagt opp og designet slik. Lysheim er også en forstad til en enda større by som du skal få besøke. På den andre siden av åsen, ved sentrum, er det forbindelse til den større byen. Ved hjelp av svevetog som drives med magnetdrift tar det ikke mange minuttene før du er inne i byen, selv om avstanden er på mangfoldige mil. Dere i din tid hadde jo den type tog i enklere versjoner og dere eksperimenterer jo med å videreutvikle dem og det dere kaller Hyperloop. Forresten, vi har det du ville kalle for flyvende biler!»

«Herlig, dette vil jeg gjerne se og oppleve! Hvor langt inn i fremtiden er vi egentlig?» spør jeg tydelig imponert over det jeg ser og det hun sier.

«Vi er ikke så veldig langt inn i fremtiden som du kanskje tror. Det er ikke snakk om hundrevis av år, ikke om hundre engang. Noen av de unge som lever på din tid lever ennå. Nøyaktig hvor langt inn i fremtiden er ikke så viktig heller. Når det gjelder flyvende biler og svevetog er det klart at du skal få prøve dem. Det burde jo ikke være overraskende for deg at vi har dette. Det eksperimenterer jo mye med flygende biler og droner som kan ta passasjerer i din tid, til og med svevebrett og flygende motorsykler tester dere ut.»

«Ja, men disse futuristiske husene, dette stedet og ikke minst disse folkene her virker mye mer avslappet, balanserte og tilfredse enn det jeg er vant med der jeg kommer fra. Og ikke minst, de smiler mer.»

«Det er helt riktig observert, men jeg vet ikke hvor mye du har fulgt med i timen egentlig? Allerede i din tid er byer ba-

sert på bærekraft og fornybar energi på vei til å bli en realitet. Dessuten eksisterer det jo ganske mange såkalte økolorandsbyer og andre små steder hvor man eksperimenterer med nye leveste. Der lever man etter naturens prinsipper så godt man kan og prøver å skape en mer menneskevennlig verden. Og det har vist seg at de er mer tilfredse med livet og dermed mer lykkelig.»

«Jeg har da fulgt litt med og har hørt om noen, men ikke at det er så mange som du beskriver.» svarer jeg. «Hvordan er det forresten nå, altså i fremtiden, her jeg befinner meg?»

«Jeg skal først forklare litt om bakgrunnen til at dette stedet, og tilsvarende steder, har oppstått. I din tid og din virkelighet er den rådende mentalitet materialisme, konsum og forbruk. Ja, dere hadde til og med et nasjonal mål på det, nemlig Bruttonasjonalprodukt som hele tiden var basert på vekst, noe du ikke kan i en verden med begrensede naturressurser. Dette har skapt et overfladisk, kaldt og lite menneskevennlig samfunn, noe du jo er veldig frustrert over selv uten at du helt skjønner hvorfor. Det var bokstavelig talt en *hver man for seg* mentalitet som medførte urettferdig fordeling og ekstrem grådighet på bekostning av andre og fellesskapet. Denne grådigheten og ulikheten føltes svært urettferdig, noe som igjen skapte misnøye og grobunn for populistiske enkle svar og som spilte på det lavere i mennesket. Denne mentaliteten medførte også forurensning uten sidestykke og som konsekvens enorme miljøproblemer. Dessuten skapte et slikt overfladisk samfunn mye tomhetsfølelse, meningsløshet, ensomhet og depresjon. Samtidig var det andre utfordringer som maktbegjær, fremmedfrykt, religions- og kulturkonflikter osv.. Du kan si at dette var kollektive strømninger som gjennomsyret samfunnet på den tid, altså din tid.»

«Jeg tror jeg skjønner hvor du vil hen. Det har skjedd et mentalitetsskifte.» svarer jeg.

«Det er korrekt. Faktisk skjedde dette mentalitetsskiftet ganske fort når det først kom i gang. Dette skiftet har nå medført at

ting er snudd mer eller mindre på hodet, i hvert fall her hos oss. For det er ikke likt overalt på jorden i min tid heller, og vi har våre problemer, men generelt et det blitt mye bedre. I vårt samfunn er vi nå langt mer felleskapsorientert. Og vi er nå kollektivt i gang med å gjenopprette miljøet og rehabiliterer skadene vi har påført jorden. Det er faktisk dette som nå er en av de viktigste kollektive strømningene og oppgavene som samfunnet vår globalt gjennomgår. Kort sagt; vi renser jordkloden. Vi rydder opp etter våre egne herjinger. Dette vil pågå i mange år fremover til vi har gjenopprettet balansen.»

«Det høres nesten ut som en umulig oppgave!»

«Det er det slettes ikke! Husk at når mange går sammen settes enorme kreative krefter i sving. Siden din tid har vi fått ideer og oppfunnet metoder som har løst det aller meste av de problemene vi slet med den gang. Jeg skal prøve å trekke en parallell her... Vi mennesker hadde to verdenskriger i det 20. århundre. For øvrig har vi sluttet helt på jorden med slikt primitiv og skrekkelig atferd som jo kriger er. Vi løser ikke våre konflikter med vold lenger. I alle fall resulterte disse to verdenskrigene i en akselerert teknologisk utvikling mens de pågikk, spesielt innen våpenindustrien. Menneskene følte seg jo truet på begge sider av konflikten, først de allierte, dernest aksemaktene og man satt himmel og jord i bevegelse for å møte trusselen. Noe tilsvarende skjedde med oss! Mange problemer hadde sitt utspring i forskjellige religiøse dogmer, mens andre skyldes den skjeve fordelingen av velstand og ressurser. Spesielt miljøproblemene ble etterhvert så kolossale at vi skjønnte vi måtte gjøre noe drastisk og det fort. Kraftigere orkaner, havstigning og enorme flommer, ekstrem tørke og varme var noe av det som herjet menneskeheden. Vi stod ikke foran en ytre fiende som truet oss. Fienden var jo oss selv! Vi hadde påført oss selv alle de problemene vi slet med.

«Så det du egentlig sier er at vi måtte forandre oss selv?»

«Ja, nettopp! Det måtte en individuell og kollektiv selvutvikling til. Da mange nok hadde skjønt det og begynte å handle på det gikk det fort og massive midler og krefter ble mobilisert. Det hele vokste frem på grasrotnivå som etter hvert fikk med seg det offentlige, næringsliv, organisasjoner, private... you name it... som satt i gang med det ene etter det andre av tiltak som kunne hjelpe til med snuoperasjonen. Vi samarbeidet på en skala menneskeheten knapt hadde sett før. I stedet for å lage masseødeleggelsesvåpen skapte vi massereparasjon og masse-mobilisering til det beste for mennesker og natur. Dette er ikke bare ordspill, vi byttet fokus helt konkret. Vi sluttet å lage skrekkelige våpen beregnet til å ødelegge. Dette frigjorde enorme ressurser. I stedet kom det en flom av miljøvennlige ideer, oppfinnelser og innovasjoner. Det poppet opp økologiske varer og tjenester overalt. Kreativiteten og inspirasjonen blomstret. Det var da rehabiliteringen og renselsen av jorden skjød fart. Og da vi i tillegg begynte å ta i bruk roboter til dette arbeidet økte tempoet ytterligere. Men viktigst av alt, vi satt inn massive ressurser på et mentalitetsskifte som skulle forebygge tilsvarende problemer i fremtiden. Vi ble mye flinkere til å gå i dialog og lytte til hverandre generelt, også når det gjaldt religiøse konflikter, og vi ble langt flinkere til å ta vare på hverandre og dele og fordele verdier og ressurser. Tanken kommer jo først. Alt dette gjorde at snuoperasjonen både i den ytre og indre verden gikk fortere enn mange hadde forutsett. Mye av dette vil vi komme tilbake til mens du er her.»

«Nå ser jeg plutselig lysere på femtiden! Jeg skal innrømme at jeg har vært litt i kjelleren i det siste og sett mørkt på både min og jordklodens fremtid.» sier jeg.

«Det er forståelig og naturlig at man reagerer sånn. Bare pass på at det ikke tar helt overhånd. Du vet, det ene fører gjerne til det andre. Når du ser mørkt på det som skjer i ditt liv kan det fort smitte over til andre områder av livet og dermed begynner

snøballen å rulle. Kunsten blir å finne og glede seg over de små og store tingene i livet. Det vil alltid komme mer av det når du verdsetter det. Og, ikke minst, det er alltid noe å verdsette og være takknemlig over. Jobb med et slikt mentalitetsskifte ofte slik at *det* blir naturlig. Da vil det resultere i hyggelige overraskelser i fremtiden.»

«Så vi skal snakke om mitt liv nå da?» sier jeg og smiler.

«Det kan vel ikke skade.» humrer Natalia og hilser på noen forbigående som smiler vennlig til oss begge. Vi setter oss ned på en annen benk.

«Hvis du sier at dette egentlig ikke er så langt inn i fremtiden så er jeg allikevel litt overrasket over at det har gått så fort. Så vidt jeg kan huske har ikke akkurat menneskene vært så kjapp til å endre seg. Faktisk har vi jo gjentatt våre feil i generasjoner og vi har vært lite flink til selvrefleksjon. Kan du forklare meg litt mer om veien dere har gått og hvordan dere har fått det til?» spør jeg.

«Først vil jeg gjenta at det ikke er slik som her overalt på kloden. Dette er faktisk et av disse forsøksprosjektene vi her i dette landet har satt i gang og som jeg så vidt nevnte i sted. De som først valgte å bosette seg her har vi hatt en viss kontroll med. Først og fremst var det viktig at de var enig i vår filosofi og forstod hva vi holdt på å skape og intensjonen vår, samt at de selv oppriktig hadde et ønske om å bo her og være med på å manifestere og videreutvikle dette fantastiske samfunnet vi har skapt.

«Da skjønner jeg bedre hvorfor du sier at vi nå ikke er så langt inn i fremtiden!»

«Nettopp, vi jobber fremdeles med dette, altså eksperimenterer med nye levesett, akkurat som dere gjør i din tid. Men, som du ser har vi kommet et godt stykke lenger. Og denne småbyen her, altså Lysheim, har vist seg så vellykket at det er et av dem som brukes som mal andre steder i verden. Derfor har vi mange som kommer hit fra andre steder på jorden nettopp for å lære og studere oss og vår måte å leve på.»

«Det kan jeg forstå. Det er jo så stille og fredelig her. Forresten, det er overraskende stille, nesten ikke noen sjenerende lyder. Du hører knapt det kjøretøyet der borte.»

«De små kjøretøyene der er selvkjørende og brukes av dem som trenger transport internt i området her. De bringer folk og varer til husene sine, spesielt nyttig for dem som har ekstra behov for det. På den annen side ser vi viktigheten av å bruke kroppen vår, og vi ønsker ikke å bli for avhengige av dem, så vi overdriver ikke bruken. Jeg liker å gå og bruker dem stort sett når jeg skal frakte større varer til og fra huset mitt. Det er nesten alltid noen tilgjengelig hele tiden. Vi har selvfølgelig andre små fremkomstmidler som vi bruker. Energikildene vi bruker til dem er fullstendig rene selvfølgelig og rekkeviddeangst er en saga blott for lengst. Noen av disse farkostene kan sveve over bakken, noe som gjør at vi ikke trenger å bygge så mye veier lenger. På den annen side har vi og helt vanlige sykler hvor muskelkraft er den eneste energikilden. Men, det er et annet moment som også har vært til stor hjelp i vår prosess. Vil du høre om det?»

«Selvsagt vil jeg det!» svarer jeg raskt.

«Vi har fått hjelp fra andre verdener, andre eksistenser!» sier Nataila og venter spent på min reaksjon.

«Nå begynner det å ta helt av her, for en liten stund siden lå jeg fredelig på toppen av fjellet rett der borte og så plutselig har jeg kommet inn i en slags tidsreise til fremtiden og nå snakker du om aliens!» utbryter jeg.

«Jeg snakket om mer enn aliens, jeg sa vi har fått hjelp fra

andre verdener og eksistenser og det er mer omfattende, selv om jeg skjønner hva du mener. Dessuten liker jeg ikke å kalle våre venner fra stjernene for aliens, det er så alien, det gir assosiasjoner til noe fremmed og for mange er ordet i seg selv belastet på en negativ måte. Hvorfor er du så overrasket egentlig? En gang trodde jo vi mennesker at jorden var flat. En gang trodde vi jorden var universets sentrum. Du må ikke tro at mennesket har nådd toppen av sin evolusjon, forståelse og innsikt. Dere i din tid er bare i begynnelsen av deres utvikling. Selvfølgelig finnes det intelligente skapninger andre steder og i andre dimensjoner. Bevisene er overveldende, selv i din tid. Det ironiske er at mange i din tid latterliggjør de som mener disse skapningene eksisterer, når universet og multiverset er så ufattelig stort og verdene så ufattelig mange og de som holder til der kunne vært til så stor hjelp for dere.»

«Men hvorfor kom de ikke da vi trengte dem som mest? Dette skjønner jeg ikke!»

«Det er enkelt å svare på. Du vet at det beste man kan gjøre for sine barn er ikke å hjelpe dem med alle mulige problemer de står ovenfor eller tror de vil komme til å møte i livet. Da lærer ikke barna å stå på egne ben, de lærer ikke av sine feil og hjelpen må gis hele tiden. Tenk deg en sivilisasjon tusener av år foran oss. Ville det ikke være naturlig å anta at de har utviklet seg til et høyere nivå, både teknologisk og åndelig?»

«Jo, det skulle man tro, det er jo også logisk.»

«Ja, nettopp. De ser på oss litt sånn som foreldre ser på sine barn, men jeg må presisere at vi er likeverdige de på alle måter, de har bare kommet lenger enn oss i sin utvikling. Forresten driver jo dere med det samme, eller prøver på det ihvertfall. Nå tenker jeg på utviklede land som prøver å hjelpe de som ikke har kommet så langt i sin utvikling. Dette var ikke alltid like vellykket siden motivene ikke alltid var like stuerene eller man ikke helt skjønnte konsekvensene av det man gjorde. Den beste

hjelpen er jo hjelp til selvhjelp slik at man ikke blir avhengig av den andre parten. Vi er selvfølgelig alle avhengige av hverandre, men nå snakker jeg om en usunn avhengighet.» sier Natalia.

«Du mener at disse er høyt utviklede skapninger og de fungerer som en form for mentor for oss?» spør jeg.

«Det er akkurat det jeg mener. Selvfølgelig er virkeligheten mer kompleks, noen sivilisasjoner er høyere utviklet teknologisk, men ikke åndelig, mens andre er åndelig og gjerne teknologisk avansert, men bruker teknologien kun hvis det kommer alle til gode uten noe form for misbruk. De som ikke er høyt utviklet åndelig sett vil jo bli det etter hvert de og. Det er bare et spørsmål om når. Vår sivilisasjon er jo blant dem, men vi er på vei. For øvrig er det å ha kommet langt åndelig sett helt overlegen teknologien. Høyt utviklede sivilisasjoner har ventet til vi kom opp på et såpass etisk nivå at vi ikke stod i fare for å misbruke teknologien til å framstille for eksempel masseødeleggelsesvåpen. Dessuten ville de ikke vise seg offisielt før vi var moden for det, altså til vi mer eller mindre hadde eliminert fattigdom og krig for eksempel og som sagt før, ikke misbrakte teknologien. De kom da vi hadde ordnet opp i det meste av dette samt da vi hadde redusert frykten for fremmede og ikke projisert det over på dem. Men vit at de har hjulpet oss forsiktig her og der, både teknologisk og på mange andre måter og rettet oss slik at vår utvikling ikke ble hemmet. De har gitt og gir fremdeles hjelp til å bli mer selvhjulpen. Så på en måte kom de allikevel! Eller mer korrekt, de har alltid vært her.»

«Det gjør at jeg ser enda mer optimistisk på fremtiden og ikke minst er jeg spent og forventningsfull!»

«Kunne du tenke deg å møte dem?» spør Natalia og det var tydelig at hun viste hva svaret kom til å bli!

«Hva, gjett om! Mener du at de er her blant dere?»

«Jepp, det er det jeg mener. Vi har av og til besøk av dem her i byen vår! Siden vi her i vårt samfunn er de som antakelig

har kommet lengst med samfunnsutviklingen er det oss de har valgte å komme til først. Nå er de også på besøk andre steder på jorden.»

«Helt utrolig!» sier jeg henrykt.

«Det har forresten vært meningen at du skal få treffe dem. Det skal du få gjøre senere. Og, bare så du vet det, disse skapningene liker ikke å bli sett på som noe viktigere eller mer betydningsfull enn oss, men som helt og fullt likeverdige skapninger, noe vi jo også er.» sier hun og reiser seg opp. «Jeg tenker vi kan gå til sentrum av byen vår nå. Vi må bare gå rundt denne åsen. Så får du sett litt mer. Når vi kommer frem skal vi og ta en tur til storbyen.»

«Ser du det området der borte, litt til høyre for alle de frukttrærne, hvor det står noen ute på jordet?» sier hun og peker bort på noen personer et stykke unna.

«Ja, det ser ut som om det dyrkes noe der. Kan det stemme?»

«Ganske mye forskjellig ja. Og det er økologisk selvfølgelig, vi har ingen interesse av noe annet og kan heller ikke basere oss på noe annet, både for kloden sin skyld og helsen til menneskene. Alt er basert på kretsløp, slik naturen er bygd opp.»

«Ja, det er jo nødt for å gå den veien.» sier jeg bekræftende mens vi går videre. «Hvor holder du til forresten, jeg mener, hvor bor du hen?»

«I et av de runde husene du passerte da du kom hit tidligere i dag. Jeg eier det ikke, det er ikke slik samfunnet fungerer lenger her hos oss, at man eier ting, men det føles som om jeg eier det allikevel, siden jeg kan disponere det så lenge jeg vil. Jeg skal vise deg huset mitt senere. Faktisk skal du få sove over hos meg i natt.

Du trenger jo et sted å bo mens du er her og jeg har et gjesterom tilgjengelig.» sa hun smilende til meg.

Så jeg en antydning av glimt i øyet da hun sa det? Eller var det bare noe jeg innbilte meg? I alle fall ble jeg litt varm om hjertet umiddelbart av forslaget hennes. Jeg lurer på om hun merket det? Hm... litt rart at jeg reagerer slik etter nettopp å blitt forflyttet inn i fremtiden, litt absurd egentlig. Men samtidig føler jeg meg så hjemme her. Jeg får bare føres med ditt Natalia tar meg og være mest mulig tilstede. For øvrig ikke så vanskelig når hele din verden er radikalt forandret og du befinner deg i fremtiden! Dessuten er Natalia veldig tilstede selv og levende som person. Dette er jo ikke det verste stedet å oppholde seg heller for å si det sånn, snarere tvert om.

«Vi kan forresten lage noe middag senere og så kan vi dele en flaske vin om du vil?» fortsatte hun.

«Klart jeg vil det!» sier jeg. «Godt å høre at dere ikke er avholds forresten, hadde dere vært det ville jeg lurt på om dere var en sekt eller noe slikt, hehe...» sier jeg og ler og ble om mulig enda mer varm om hjerte. Ta deg sammen mann, tenkte jeg, vi har jo så vidt blitt kjent. Selv om du er singel er det ikke sikkert hun er det, eller om hun overhodet er interessert i deg eller menn generelt. Hun kan jo for alt hva jeg vet være interessert i jenter, eller begge deler for den slags skyld.

«Vi er ikke avholds akkurat,» sier hun og avbrøt tankene mine. «Men vi er blitt mye mer forsiktig med alkohol og bruker det bare med måte og ved festlige anledninger. Du vet hvor store problemer alkohol har påført ditt samfunn. Alkoholforbruket ble for stort og ble jo også ofte et rusproblem ved at det ble brukt til å døyve problemer og skyve de under teppet, som for eksempel omsorgssvikt i barndommen eller andre traumatiske hendelser. Det ble også brukt til å rømme vekk fra et kaldt og vanskelig samfunn med store utfordringer. Går du enda lenger tilbake i tid var alkoholproblemene vesentlig mye større, noe

som medførte ufattelige lidelser for så mange, spesielt kvinner. Vi har knapt noen problemer med det her i Lysheim og svært lite rusproblemer i samfunnet vårt ellers.»

«Så utenom disse områdene så har dere allikevel rusproblemer.»

«Ja, det har vi, det er større problemer andre steder på jorden, men også der langt mindre enn i din tid. Dessuten brukes det nå mer naturlige rusmidler som naturen har mye av, innen planteverden for eksempel. Og det brukes mer for å komme inn i endrede bevissthetstilstander slik at man kan få et større perspektiv på seg selv, tilværelsen, kosmos og sjelelivet. Du kan si at jo bedre folk har det, jo mindre rusproblemer. Faktisk har vi bedret forholdene for alle på kloden vår betraktelig siden din tid.»

«Det er jo grunn til å feire!»

«Absolutt. Og når vi er inne på feiring så arrangeres det mange hyggelige sammenkomster forskjellige steder her, ja faktisk hver kveld slik at det alltid er mulig å være med på noe. Denne delen av Lysheim er forresten delt opp i forskjellige soner som gjør at forholdene ikke blir for store og upersonlig samtidig som man har ivaretatt muligheten for god kontakt med alle de andre menneskene i de andre sonene. Det er medvirkende til at den gjengen som bor her føler et sterkere samhold som igjen gjør at man virkelig ser hverandre og tar mer vare på hverandre. Fellesskapsfølelsen er sterk og er grunnen til at samfunnet vårt er så godt! Vi skjønnte etter hvert at vi måtte gjøre noe med den omfattende teknologibruken som skapte nærhet til folk på avstand, men avstand til folk i sin nærhet, så vi har funnet frem til en gylden middelvei med mindre bruk av hologrammer, TV, mobil, data og andre duppeditter. Du vet jo hvordan veldig mange i ditt samfunn, både dine barn og du selv for eksempel har hodet ned i smartmobilen kanskje litt for mye! Vi er nå mye mer vare for hverandre og for hvordan vi har det og snakker åpent ut om ting og bearbeider det som er vanskelig, helst så

fort det dukker opp så det ikke fester seg og skaper problemer senere. Men, nok om det, i morgen skal du få bli med på et slikt festarrangement.»

«Det gleder jeg meg til!» sier jeg «Ellers må jeg bare si at det er utrolig fint her, det er rett og slett vakkert, mye blomster og jeg ser dere har brukt tid på kunstneriske uttrykk. Spesielt det huset der borte som har den morsomme veggen med dekorerte motiver. Artig bygg forresten.»

«Det er skolen vår i denne delen av Lysheim.» sier Natalia.

«Veldig fin, men den var ikke så stor.»

«Stor nok, vi ønsker ikke bygge skolene for store heller. Vi skal stikke innom den i morgen. Vi har nok å gjøre, dessuten skal vi kose oss i kveld!» Nok en gang aner jeg et lurt smil hos henne. Flørter hun med meg? Det tror jeg jammen hun gjør.

«Jeg har ikke noe imot kos jeg.» sier jeg til svar, men skjønte fort at det utsagnet kanskje kunne misforstås som et hint til noe mer. Det så ikke ut for at Natalia reagerte på det heller. Kanskje hun ikke hadde noe imot den slags kos? Og dermed begynte jeg å se for meg oss to i den ene og den andre situasjonen... Jeg har vist vært singel litt for lenge.

«Og de bygningene der borte, hva er de til?» sa jeg for å avlede mine egne tanker som hadde en tendens til å leve sitt eget liv og ta helt av til tider. Nå hadde vi kommet bak åsen og jeg så mange flere bygninger. Også her var området og bygningene estetisk vakre med utsmykninger. Noe helt annet enn de grå og triste bygningene som det var alt for masse av i min tid.

«Som sagt så er Lysheim større enn du tror. Den bygningen der borte er kreativitetsbygget vårt. Hvis du ser over på den andre siden finner du administrasjonsbygget, og der borte har du minglingsbygget hvor vi samles til større eller mindre eventer. Over her finner du kommunikasjonsbygget hvor vi skal til nå.»

«For noen flotte bygg og flotte omgivelser rundt byggene!»

«Takk for det. Ja, er det ikke fint! Estetikk er viktig. Omgiv-

elsene skal være vakre. Det gjør noe med oss.»

Jeg ser en person sittende på en litt merkelig framkomstmid-
del. Det ser ikke ut som om hun følger med, men bare nyter ut-
sikten. «Kan du si noe om det kjøretøyet der?» spør jeg og peker.
«Det er et lite selvkjørende fartøy. Du plotter bare inn hvor du
skal og eventuelt når du skal være der så tilpasser fartøyet farten
automatisk avhengig av omgivelsene.»

«Okey, men hva med de som blir syke her?»

«Det er få som blir syke. Hvis noen blir akutt syke får de vel-
dig kjapt hjelp, men det er sjelden det trengs for vi vi vet mye
mer om den individuelle helsetilstanden vår. Samt at vi er langt
flinkere til å forebygge og vi lever et mye sunnere liv, fysisk og
ikke minst mentalt fordi vi har skjönt hvor viktig sinnstilstand-
en er for helsen vår. Vår etikk har økt og det har medført at vi
ikke lenger produserer unødvendige og skadelige legemidler.
Du vet, på din tid var en del legemiddelprodusenter til en viss
grad avhengig av at man var syke. Så lenge samfunnet var så
profittstyrt som deres så ble det slik i ytterste konsekvens. Hvis
alle var friske tjente de jo ikke penger lenger. Kroppen produser-
er jo selv sine egne legemidler på en måte, den har et effektivt
immunforsvar som vi er mye flinkere til å støtte opp under.»

«Det er utrolig å tenke på at det har gått så langt i min tid.»

«Ja, og det er ikke bare innen det området av samfunnet som
var tvilsom i måten de ble drevet på. Men, tilbake til spørsmålet
ditt. Vi har et bygg til det formålet hvor vi behandler syke og
som vi har kalt friskhuset. Det gir, som du skjønner, helt andre
assosiasjoner enn et sykehus, vi skal jo gjøre folk friske. Når det
gjelder kriminalitet har vi ikke politi her i Lysheim siden vi har
forsvinnende lite av det. Vi har bare en håndfull personer i be-
redskap. Det er kun en liten stasjon inne i storbyen, men det er
knappt kriminalitet der heller. De få som jobber der har andre
tilleggsoppgaver enn å bekjempe kriminalitet, men de tar seg av
det selvsagt når det skjer. Det er flere bygg, men dette er noen av

de viktigste.»

«Egentlig minner dette stedet meg mer om en futuristisk småby, i hvert fall på denne siden av åsen. Jeg ble litt nysgjerrig på disse byggene, kan jeg få se og vite litt mer om dem?»

«Alt til sin tid, vi får se hva vi rekker, men i storbyen skal du få bli kjent med noen av dem.» svarer Natalia. Vi hadde nå kommet fram til det store runde kommunikasjonsbygget. Svevetoget gikk tvers gjennom bygningen. På innsiden kom vi rett inn til ventearealet for svevetoget med vakre kunstneriske utsmykninger. En stilig bro i midten av bygningen førte mennesker ved hjelp av rullebånd over til den andre delen hvor de flyvende bilene var. Det var anlagt et rundt spisested på toppen som gav en flott utsikt over området siden taket var av glass. Ingen lysende reklameplakater. Det var litt deilig å slippe dem.

«Vi skal ta en av disse flyvende bilene, eller hydroflyene som vi kaller dem. Det er flere små landingsplasser for dem utenfor den andre siden av bygget. Så vi må over broen. I storbyen vi skal til nå er det større hydrofly som brukes til lengre avstander.»

«Hvorfor skal vi ta dette lille hydroflyet og ikke svevetoget?» spør jeg.

«Dette for at jeg bedre skal kunne forklare deg hva som skjer med byen og slik at du får et større overblikk over området. Dessuten er det fine flyforhold i dag.»

«Det blir jo skikkelig artig og jeg er gjerne med på det.» svarer jeg. Vi går ut av bygget mot et lite hydrofly som står og venter på oss. Det er visst bare å gå rett om bord. Jeg får spørre Natalia senere hvorfor vi ikke trengte å kjøpe billetter.

«Som du ser er dette også selvstyrende.» sier Natalia til meg i det hydroflyet letter rett opp i luften med bare oss to som passasjerer. «Det bruker ikke fossilt drivstoff og forurenser null og niks som alt annet her i dette samfunnet. De lager dessuten langt mindre støy enn deres fly. Siden din tid har vi tatt i bruk fremdriftssystemer som er forurensningsfrie, ikke bare i fly, men i alle fremkomstmidler overalt på jorden. Det er bare veteranfartøyer som får lov å bruke fossilt drivstoff i dag. Selv produksjonen av disse fremkomstmidlene er nå miljøvennlig og alt er gjenvinnbart. Vi har nå også fått større og nyere hydrofly som, i likhet med denne, tar av og lander nesten lydløst uten rullebaner og som har enda mer avanserte stabiliseringssystemer. De korrigerer automatisk stabiliteten i luften lynhurtig basert på hvor man er og hvor høyt man er i forhold til vind og turbulens slik at de alltid er mest mulig stabile, litt sånn tilsvarende gyroskoper fungerer, bare at disse motvirker turbulens.»

«Imponerende.» sier jeg og ble beroliget siden turbulens ikke akkurat var noe jeg likte. Haha... mine barn likte turbulens, men det var mens de var små...

«Dette hydroflyet holder seg i en viss høyde. Det flyr på usynlige veier i luften som brukes for å dirigere trafikken. Sånne systemer må vi ha, akkurat som dere har i din tid og med deres fly, ellers blir det jo kaos. Småfly som dette, og du ser det er mange her, flyr på de laveste flyveiene, mens de største og raskeste på de høyest. Skjønt vi kan avvike fra disse veiene også og ta avstikkere om vi vil utenfor flyveiene, men da med lavere hastighet og under dem. Disse flyenes systemer har full kontroll med det som beveger seg i luften og vet til enhver tid hvor andre fly i nærheten er. Og de er mye mer fleksible og kan stoppe i luften hvis vi ønsker det, slik helikoptre kan i din tid.»

«Kan du stole på disse selvkjørende egenskapene? Jeg mener, jeg ser jo det at du er trygg på dem, men skjer det ulykker?»

«Uhyre sjelden. Så du kan slappe helt av. Denne utviklingen

og utvidede bruken av fly, men også svevetog, har medført at vi bruker langt mindre biler i dag og dermed fjerner vi mer vei-er enn vi bygger nytt. Bilene er for øvrig alle selvkjørende som nevnt og i bruk hele tiden siden man ikke eier dem lenger, da de disponeres av fellesskapet. Dermed trenger man langt færre av dem, og færre parkeringsplasser og de er i tillegg langt mer tryg-gere å bruke siden vi nå nesten ikke har ulykker lenger. Dessuten har vi ikke bruk for plasskrevende flystriper lenger heller. De har blitt til flotte grøntarealer igjen, siden våre fly lander og tar av vertikalt. Faktisk, hvis du ser der nede er store deler av det som før var en motorvei erstattet med grøntarealer. Det er bare litt som gjenstår før hele motorveien er vekke. Du skjønner, vi er i ferd med å ta naturen tilbake.»

«Gjett om naturvernerne i min tid hadde blitt glad for å høre det!»

«Ja, og ikke bare naturvernerne, men de fleste andre også.» sier Natalia. «Nå nærmer vi oss byen. Ser du den skyskraperen der borte?»

«Skyskraper sa du, syntes ikke den var imponerende høy. Hvor høyt skal de egentlig bygge den?»

«Tvert imot så holder de ikke på å bygge en ny skyskraper, de demonterer den gamle. I likhet med veier og flystriper holder vi også på å demontere mange skyskrapere, fabrikker og andre lite funksjonelle, stygge og upersonlige bygninger. Vi har i dag mye større fokus på intimitet og interaksjon mellom brukerne av bygg. Vi prøver å skape dagens bygg så levende som mulig for de som skal bo og oppholde seg der. Dermed legger vi og mye mer vekt på det estetiske, kunstneriske og det vakre.»

«Er det derfor jeg ikke ser så mange store skyskrapere i denne storbyen?»

«Ja, før i tiden, altså på din tid mener jeg, tenkte man ikke så mye helhet når man bygde, faktisk tenkte man ikke så mye helhet generelt i samfunnet. Skjønt det var en gryende oppvåk-

ing da som medførte at man så smått begynte å tenke i de baner. Dessuten ble mange byer alt for store og upersonlige. Så vi er i ferd med å bygge ned disse storbyene. Dette er grunnen til at vi har etablert disse nye forstedene hos oss. Men nok om det, vi lander hydroflyet der nede ved den landingsplassen.»

«Vent nå litt, denne byen kjenner jeg jo! Jeg bodde jo ikke så langt utenfor!» utbrøt jeg overrasket.

«Stemmer det, du har jo kommet inn i fremtiden, men byen er den samme. Nå må vi lande.»

Natalia trykket på en virtuell skjerm og dermed tok det ikke lang tid før vi trygt var kommet ned på bakken ved storbyens kommunikasjonsbygg. I det vi gikk ut av hydroflyet var andre på vei bort for å bruke det.

«Hvem er det som skal bruke flyet nå?» spør jeg.

«Det vet jeg ikke, annet enn at det er andre som har bestilt det. Vi har gått mer og mer vekk fra tanken om at alle skal eie så mye, som sagt, i hvert fall her hos oss. Så du kan si at det er fellesskapet som eier flyet, ikke private eller flyselskaper som i din tid. I dette tilfelle er det store fellesskapet det landet vi befinner oss i nå. På den måten er det en langt mer effektiv bruk av hydroflyene, i hvert fall sett i forhold til om alle skulle hatt hvert sitt private hydrofly. Jeg tenkte forresten vi skulle besøke noen i det bygget der borte på andre siden av denne parken.» sier Natalia og peker på en oval bygning med en kuppel i midten.

Vi spaserer langs en liten dam med yrende liv hvor både karper og fugler ser ut til å trives. Menneskene, som det er mange av her, ser også ut til å trives godt. I det hele tatt er det en avslappet atmosfære også her. Luften er for øvrig frisk og fin. Jeg kan heller ikke se noen skjemmende fabrikkpiper som spyr ut helsefarlig røyk.

«Det ser ikke ut som en storby dette her? Den ser mye mindre ut. Hele byen ser jo ut som en park! Mange av bygningene er jo beplantet i tillegg ser jeg. Jeg kjenner den ikke helt igjen. Den

har blitt helt annerledes, men på en positiv måte. Og bilene og støyen er nærmest vekke.» sier jeg.

«Det er nok fordi du er vant med så mange store og høye bygg fra din tid, pluss at vi har integrert så mye mer natur enn det du er vant med i en storby. Gamle forslitte bygårder har vi i mange tilfeller revet, nettopp for å gi plass til grøntområder. Så at byen her ser ut som en park er en riktig betegnelse.» sier Natalia. «Bare vent her litt.» sa hun og før jeg visste ordet av det hadde hun gått bort til en hun tydeligvis kjenner.

Jeg tusler litt for meg selv og plutselig kommer en liten jente bort til meg og begynner begeistret å snakke. Hun viser meg en grønn larve som kryper på hånden hennes. Jeg bøyer meg ned og snakker varmt om hvor nydelig den er og om de artige bevegelsene larven har når den beveger seg på hånden hennes. Hun ler og vips var hun avgårde igjen. Jeg så ikke moren eller faren noe sted, men de måtte jo være i nærheten. Fin opplevelse tenkte jeg for meg selv. Jeg ser Natalia komme mot meg.

«Det var en herlig liten jente som kom bort til meg.» sier jeg. «Hun ville så gjerne vise meg en larve. Hun var så tillitsfull og naturlig. Det er ikke sånn i min tid. Der skal barn helst ikke prate med fremmede.»

«Sånn er det ikke nå. Det er ikke noe å være redd for lenger. Vi er ikke mistenksomme for fremmede eller hverandre i denne tiden. Vi har en mye mer menneskevennlig verden hvor behovene til folk blir dekket og kriminaliteten nærmest er ikke-eksisterende, i denne byen i hvert fall. Her i dette samfunnet blir menneskene sett, forstått og akseptert slik de er. Så her kan man være temmelig trygg på alle.»

«Hvor gammel tror du forresten hun damen jeg nettopp snakket med er?» spør Natalia.

«I midten eller slutten av femtiårene?»

«Feil, hun fyller snart 70 år!»

«Hva, det hadde jeg aldri trodd!»

«Nei, det regnte jeg med og det var derfor jeg spurte. Siden samfunnet har blitt så mye bedre og vi har løftet så mange bører fra skuldrene til folk, altså stress, holder folk seg mye friskere, yngre og de lever lengre. De er også lykkeligere og du ser det på dem.»

«Ja, jeg ser at det er mye mer smil blant folk her enn i min tid.»

Vi har nå kommet til den andre siden av parken foran inngangen til bygget vi skulle til. Vi går inn og jeg blir overrasket over hvor luftig bygget føles. Det virker veldig åpent og romslig. Det skyldes det store glassatriet vi er i og hvor det til og med befinner seg trær. Det føles som en liten park inni bygget. Vi går mot et restaurantområde hvor det sitter en del mennesker. Natalia går mot et par. Det er tydeligvis de vi skal møte.

«Dette er Skylar.» sier Natalia og presenterer meg for en kvinne som reiser seg og håndhilser mens hun gir meg en klem. Deretter blir jeg presentert for en mann ved navn Kayden som hilser meg på samme måte.

«Nå, hvordan liker du deg her?» spør Kayden.

«Jeg er overveldet egentlig. Det er utrolig flott og trivelig å være her. Det er nesten ikke til å tro. Natalia, kanskje du må klype meg i armen en gang til så jeg ikke tror jeg drømmer det hele!»

Natalia reiser seg faktisk og kommer mot meg. I stedet for å klype meg i armen gir hun meg et kyss på pannen!

«Kjentes det virkelig?» spør Natalia.

«Eh..., ja hehe, det kan man jo si... Det var mer virkningsfullt enn da du kløp meg i armen... for å si det sann. Jeg foretrekker heller at du fortsetter med det fremover når jeg spør om mine opplevelser er virkelig. Jeg tror jeg kommer til å spørre litt oftere.» sier jeg og hører et forsiktig knis fra Skylar.

«Det var overraskende å se at dere er i ferd med å demontere bygninger, som den skyskraperen vi fløy forbi. Skyskraperne gav

jo et mektig inntrykk i min tid.» sier jeg.

«Vi legger nå mye mer vekt på det kunstneriske, estetiske og det menneskelige aspektet.» sier Kayden. «I din samtid demonstrerte jo mange av disse store skyskraperne penger, makt og prestisje. Skjevfordelingen i samfunnet ble jo så tydelig med disse skyskraperne som viste hvor pengene og makten lå, mens det ikke var uvanlig i noen land at det ikke langt unna levde mennesker i ussel fattigdom og i falleferdig skrøpelige skur uten innlagt vann, toalett eller elektrisitet. Enda lenger tilbake i tid viste også makten seg i samfunnet på de som hadde størst og mest prangende bygg. I Vesten i form av bl.a. kirkebygg eller slott og palasser. I din tid forskjøv makten seg til multinasjonale selskaper som slukte andre små selskaper og som til slutt satt på enorme ressurser. Du kunne som regel se denne makten i form av deres påkostede bygninger. Ofte var det bank-, finans-, og forsikringsselskaper som eide dem. Eller olje/gass og IT selskaper osv.. I din tid, som jo var en maskulin tidsperiode, strakk disse skyskraperne, og kirkespir for den slags skyld, seg mot himmelen som en mannlig fallos. Man skulle vise seg litt frem på den måten. Hvem hadde det mest spektakulære bygget eller hvem kunne bygge høyest? Det er lett å se parallellen og symbolikken når du tenker etter. I dag er det en mye mer balanse mellom det kvinnelige og det mannlige.»

Skylar bryter inn og sier «Vi har fremdeles et stykke igjen å gå, selv om det har blitt langt bedre generelt på kloden. De stedene du har sett i dag, altså Lysheim og storbyen, er på forsøksstadiet og under utvikling. De er foregangssteder hvor folk kommer fra hele verden for å studere det vi har fått til her. Nå er det blitt vanlig å studere det som fungerer og vi er blant de som fungerer best i verden. Kriteriene er rett og slett menneskelig lykke, ikke hvor mye man profiterer. Vi har jo forlatt pengesystemet her heldigvis. Omsider skjønnte man jo at det beste for samfunnet var at alle hadde det godt materielt, ikke bare noen

få. En ting er det materielle, men det aller viktigste målet er jo at flest mulig får et mest mulig godt liv, med andre ord mest mulig lykkeligst. Det som virkelig førte til forandring var dermed på det menneskelige plan, teknologien er underordnet i den sammenheng, selv om den er til god hjelp. Dette samfunnet er for eksempel langt mer delingsorientert enn det ditt var. Det ble jo forsøkt i din tid med noe lignende, for eksempel kommunisme, men når ikke menneskene, og da spesielt de som satt til å lede landene, ikke akkurat hadde høy empati eller bevissthet, så gikk det som det gitt, resultatet ble jo ikke pent, for å si det forsiktig. Akkurat det samme problemet gjelder kapitalismen og. Det krever høy etikk for at det skal fungere. Vi mener vi har kommet frem til et system som fungerer langt bedre, hovedsakelig fordi vi har forlatt pengesystemet.»

«Hvordan fikk dere det til?»

«Som alltid var det en endring av bevisstheten som skulle til.» svarer Skylar. «Den tiden du egentlig lever i var en enorm brytningstid. Det skjedde store skifter i bevisstheten til mennesker over hele kloden som etter hvert radikalt endret samfunnet til det bedre. Disse skiftene gikk litt i bølger. Nå er dere inne i en utfordrende tid med mange umodne politiske ledere, men dette kommer til å snu. Den prosessen med endring av bevisstheten er fremdeles i gang, men situasjonen er nå langt bedre og roligere. De landene som henger litt etter i vår tid har det faktisk bedre enn noen av de høyest utviklede på din tid.»

Kayden bøyer seg engasjert frem «Vi har jo ingen kriger eller borgerkriger lenger noe sted på kloden, og det finnes knapt noe terror. Faktisk er det en stund siden sist, så kanskje vi er kvitt det problemet og? Når ulikheten ble eliminert og folk ble sett, respektert og lyttet til forsvant grunnlaget for konflikter. Du kan si dere, i alt for mange tilfeller, gjorde forferdelige ting *mot* hverandre. Nå gjør vi fantastiske ting *med* hverandre. Oppskrift på fred er å forene og integrere, ikke atskille mennesker og land

som det var så mye av på din tid. Faktisk er nå alle land forent og vi har ikke alvorlige konflikter mellom dem lenger. Vi greide etter hvert å bygge broer, reparere og forløse gammelt hat mellom forskjellige folkeslag, selv om vi ikke er helt i mål ennå og det fremdeles må jobbes med en del saker.»

Nå brøt Natalia inn «Faktisk er vi blitt så mye bedre til å ta vare på hverandre, her hos oss vel å merke, at vi nærmest kan sense når noen har litt problemer. Vi bryr oss om hverandre og når vi merker slikt, som skjer veldig sjelden, tar vi kontakt med vedkommende og samler venner og andre som hjelper dem i den prosessen personen er i. Det er i dag mye lettere å ta opp ting enn det det var på din tid, det er ikke noe tabuer lenger. Ingen trenger lenger å holde vanskelighetene for seg selv heller.»

«Dette er gledelig å høre. For å snakke om noe helt annet. Hva er det denne bygningen brukes til forresten? Jeg ser det går noen roboter der borte, fascinerende!»

«Dette er faktisk robotdepartementet.» sier Kayden. «Vi administrerer alle slags roboter i byen og forstedene. Robotene gjør mye mer arbeid i dag og har frigjort menneskene for mengder av tidkrevende og spesielt rutinemessig arbeid. Bygninger blir nå stort sett bygget av roboter også. Menneskene har derfor langt mer fri i dag. Du kan si vi har mer frihet til å nyte livet, være kreative og kunstneriske og ikke minst tilbringe tid sammen med hverandre, og bedre tid til å gjøre frivillig arbeid og hjelpe andre. Kort sagt bruker vi tiden vår mer meningsfullt. Denne nye friheten og ekstra fritiden har frigjort enorm kapasitet, potensial og kreativitet i hver enkelt menneske. Vi er langt mer skapende og har langt mer glede i livene våre nå.»

«Okey, da skal jeg ikke være så skeptisk til at robotene overtar!»

«Nei, jeg tror du skal være mer redd for menneskene, i din tid altså, du trenger ikke være redd for robotene her i vårt samfunn. Roboter er ikke i nærheten av å måle seg med et menneskets

kompleksitet. Roboter er også sjelløse, det er ikke mennesker og det utgjør allverdens forskjell. Så lenge alt i samfunnet blir behandlet med høy etikk går det bra.»

«Det høres betryggende ut!»

«Ja, men samtidig var det i din tid en fare for at roboter ville gjøre folk arbeidsledig samt at bedriftseierne stakk fortjenesten robotene genererte i sin egen lomme. Denne problemstillingen har vi helt unngått siden vi jo ikke opererer med penger og profitt lenger.»

«Vi kan se litt historisk på det.» fortsetter Kayden. «Maskiner har vært en gave til mennesket. Det har frigjort oss slik at vi ikke trenger å bruke muskelkraft i samme grad som før. Likeledes har Internett frigjort hjernen for mye unødvendig dataprosessering og lagring. Robotene frigjør oss for unødvendig tidsbruk, både i hjemmene og på arbeidsplassene.»

«Hvordan får dere finansiert alt dette?» spør jeg.

«Her hos oss, altså i dette landet og denne storbyen med forstedene rundt, brukes det ikke lenger penger som sagt, det har blitt avleggs. Ellers i verden brukes det hovedsakelig fremdeles pengesystem slik du kjenner det, men også her skjer det ting. Mange ønsker nå å avskaffe pengesystemet siden de ser at det fungerer så godt og har løst mange av samfunnsproblemene her hos oss. Vi begynte i det små med å avvikle pengene. Faktisk var det Lysheim som begynte konkret og systematisk med det da vi etablert stedet. På den tid var den ikke så stor som nå og siden det fungerte overraskende bra inkorporerte de andre forstedene det samme og til slutt storbyen og nå nylig hele landet. Vi bruker kun penger når vi samhandler med andre land, dvs. da bytter vi som regel varer. Du tenker ut fra den virkeligheten du kommer fra, det er derfor du spør om hvordan vi finansierer det. Vi bare bestemte oss for å gjøre det etter å ha sett at det fungerte utmerket i liten skala andre steder, så enkelt, selv om det selvfølgelig har vært en lang prosess å komme dit vi er i dag.

Vi skjønte jo at samfunnet måtte endre seg for at vi som menneskehet skulle overleve. Da var pengesystemet en viktig brikke i dette fordi jaget etter profitt ødela ikke bare naturen og satt fremtiden på spill, men gjorde også livet lidelsesfull og ulevelig for utallige mennesker og dyr. Vi så også historisk på det og forsket i samfunn som hadde greid seg utmerket uten penger, bl.a. hos det dere kalte for primitive stammesamfunn. Kanskje var de ikke så primitive når det kom til stykket allikevel, ihvertfall på noen områder.»

«At vi ikke hadde gjort det før sier nå jeg. Beklager avbrytelsen, bare fortsett...»

«Det vi har innført er en kombinasjon av delings- og sirkulærøkonomi, i tillegg til gaveøkonomi, bortsett fra at det ikke er penger involvert. Menneskene må være klare og moden for det, de må være kommet over behovet for å eie så mye. Det er en av grunnene til at vi har hatt kontroll med hvem som ønsker å bosette seg her. Det har blitt et mye enklere og mer rettferdig samfunn etter at vi sluttet å bruke penger. Alle som lever her er garantert en god oppvekst og et rikt og fritt liv med minimalt bekymringer. Tenk tilbake i tid da stammesamfunn var mer vanlig, la oss si en indianerlandsby. De brukte ikke penger i sitt samfunn, men allikevel greide de seg svært godt. De tok vare på hverandre. Det er litt av det samme prinsippet vi har innført her, bare i mye større skala. Vi er blitt gode til å ta vare på hverandre. Og husk, vi bruker ikke lenger tid, krefter og ressurser på kriger og våpenindustri. Det sparer vi enormt på. For ikke å snakke om korrupsjon, skatteunndragelser og annet suspekt som var profittorientert og egofokusert. Dette har og medført at vi bruker minimalt med ressurser på kriminalitet og dermed politi og fengselsvesen. Kriminaliteten forsvant jo nærmeste når alt var tilgjengelig for alle hele tiden. Vi har og få syke, så også her sparer vi enorme ressurser som vi kan bruke til andre formål.» sier Skylar.

Jeg bryter inn og legger til «Jeg tenker og at det vil eliminere den usunne konkurransementaliteten som jo skaper så mange tragiske skjebner i kjølvannet. Det er et evinnelig jag etter å bli best og tjene mest og virke mest mulig vellykket utad bare for å nevne noe. Jeg skjønner også ut fa det dere sier og det jeg ser at en mengde unødvendige jobber, som egentlig ikke bidrar til samfunnets beste, rett og slett har forsvunnet.»

«Riktig.» fortsetter Kayden. «En annen ting er at vi har langt mindre byråkrati nå bl.a. fordi vi har avskaffet en mengde unødvendige regler og forordninger. Vi har heller ikke problemer med skjulte formuer, skatteparadis osv. siden vi har avskaffet pengesystemet. Folk stoler i dag langt mer på hverandre og er grunnleggende ærlige, men igjen man må være moden for alt dette. Det var noe vi vektla da vi etablerte Lysheim. Du kan si at alle de grunnleggende behov, og mer til, blir dekket av samfunnet vårt og nå tenker jeg igjen spesielt på landet vårt og byen vår og forstedene rundt den. Det er som sagt ikke slik alle steder på kloden. Vi har blitt veldig populær å bo i og vi tiltrekker oss mennesker som er ganske hele i seg selv og som har noenlunde samme syn på livet som oss. Det er et krav til de som ønsker å bo her siden dette er et forsøksprosjekt. Vi stiller hus til disposisjon og mat og alt man trenger for å leve et anstendig liv for de som vil flytte hit. Når alt dette er sikret slipper man å bli stresset og bekymret over grunnleggende ting, noe som man vet kan skape sykdommer i det lange løp og faktisk forkorte livene. Kommunikasjonsmidler er tilgjengelig hele tiden slik at du kan reise hvor du vil, stort sett når du vil, litt avhengig av hvilken oppgave du har i samfunnet og mange andre goder.»

«Men hvis noen ønsker å ha mer?» spør jeg.

Skylar svarer. «Jeg kjenner knapt noen som ønsker seg mer, de har jo alt de trenger. Noen har ønsket seg et større hus av forskjellige grunner, da har vi gått sammen og ordnet det for vedkommende. Det er ikke verre enn det. Ingen blir misunnelige på

det fordi de vet at de kan få det samme om de vil. Vi har mange landsteder, både ved sjø og fjell, som man kan låne. Forresten så hadde jo dere noe dere kalte for borgerlønn eller grunninntekt som dere eksperimenterte med, der dere gav penger til alle så de kunne få dekket sine grunnleggende behov helt uten betingelser. Det viste seg jo å være svært vellykket og ble innført mer og mer rundt om på jorden etter hvert.»

«Skal vi tenke på å komme oss tilbake til Lysheim Aron, det begynner å bli litt sent nå?» spør Natalia meg.

«Det passer fint.» svarer jeg. Vi reiser oss alle sammen, gir hverandre klemmer og tar farvel.

«Vi kommer forresten til festen i morgen, så vi sees da!» roper Kayden til oss i det vi er i ferd med å gå mot utgangen.

«Vi gleder oss til dere kommer!» svarer Natalia og fortsetter henvendt til meg. «Vi kan ta svevetoget tilbake, så får du sett det og. Den stasjonen ligger jo på samme sted hvor vi landet med hydroflyet. Toget går forresten om tyve minutter, så det passer jo fint.» Vi går samme vei tilbake og kommer inn på stasjonsområdet. Toget står klart og vi går ombord.

«Dette toget benytter seg av magnet- og gravitasjonskrefter. Det er det som driver det fremover gjennom glassrør. Noen av de lengre strekningene suser det avgårde friksjonsfritt i vakuum. Det svever litt over skinnene gjennom disse glassrørene som er bygget noen meter over bakken og de blir holdt oppe av noen kraftige stolper. Det bruker ikke mange minuttene før vi er framme i Lysheim, faktisk ikke mer enn femten minutter tilsammen. Det stopper kun et par ganger ved to andre forsteder.» sier Natalia. Jeg lener meg tilbake i de behagelige setene mens jeg beundrer det vakre landskapet der vi suser forbi. Utrolig utsikt fordi hele den buede kupeen vi sitter i er av glass. Det er ikke mye jeg rekker å se av landskapet og de to forstedene før toget sakter farten og vi svever sakte inn mot stasjonen ved Lysheim.

«Nå skjønner du kanskje hvor behagelig det er å bo her. Du

bor landlig, men har et hav av muligheter inne i storbyen, bare noen minutter unna, hvis du vil benytte deg av det. Kom, så går vi hjem til meg. Du har sikkert fått nok av inntrykk i dag skulle jeg tro.» sier Natalia og smiler til meg. Vi går samme vei tilbake rundt åsen.

«Der borte bor jeg!» sier Natalia og griper meg i hånden. Bestemt tar hun meg med bort til et av de runde husene som ligger ved skogkanten. Døren var ulåst og vi går inn i huset hennes.

«Vi trenger ikke låse døren her.» sier hun som om hun leste tankene mine.

«Døren har ikke engang lås!» utbryter jeg forfjamset. Overrasket ser jeg meg rundt. Det var romslig, åpent og hjemmekoselig. En stor del av stueveggen er buet glass helt fra gulv til tak og ga nesten en følelse av å være ute.

«Ingen robot som tar oss i mot?» spør jeg.

«Haha... nei det har jeg ikke, men det kan ordnes om du vil. En robot kan jo ikke erstatte menneskelig kontakt, det er jo bare bits og bytes. Det dreier seg jo egentlig om en av og på funksjon som man har greid å programmere til avanserte funksjoner og programmer. Men det er like fullt sjelløs data. Mennesket derimot er noe *langt* mer enn data. Vi er hinsides mer kompleks. Vi er sjeler i en kropp som er her på jorden en viss tid før vi går over til et nytt eventyr på den andre siden. Det er slik vi ser det her. Jeg bruker en robot av og til som kan gjøre noe husarbeid og en liten støvsugerdrone som flyr gjennom hele leiligheten min og støvsuger opp alt den finner av støv og annet rusk, der den kommer til vel og merke. Det er det nok mange i din tid som hadde likt å ha!»

«Huset ditt har mindre science fiction preg enn jeg trodde.» sier jeg og ser at Natalia smiler lurt. Hun finner frem en liten rund dings som hun trykker på mens hun stiller seg nærme det store buede glassveggen hvor det er en åpen romslig plass. Opp gjennom dingsen kommer et lite hologram til syne sam-

tidig som hele glassveggen i stuen blir mørkere på en eller annen måte. Hun ber meg komme bort til henne. Igjen berører hun hologrammet og plutselig er det som om vi *er* et helt annet sted. En fantastisk utsikt åpner seg. Vi må tydeligvis være på en romstasjon, for jeg ser jordkloden langt der nede, da gulvet og glassveggen er blitt til et lerret i tillegg. Det er ikke til å tro, utrolig stilig tenker jeg. Her er det en liten oase, med en liten sandstrand og vann. Og mye planter og blomster rundt. Det ser ut som om jeg virkelig *er* der. Natalia gjør noen bevegelser med hånden og alt ser ut til å vippe fremover mot jordkloden. Jeg merker jeg kommer ut av balanse og holder på å falle. Natalia ler og tar et fast grep om armen for å støtte meg. Hun avslutter programmet.

«Sitt deg ned i sofaen der.» sier hun.

«Dette ga en fantastisk følelse, det var akkurat som å være der!» sier jeg.

«Så flinke er vi nok ikke.» sier Natalia. «Men, du skal få lov å bli med opp dit allerede i morgen! Hvis du vil?»

«På romstasjonen??? Selvfølgelig! Det vil jeg svært gjerne!» sier jeg begeistret. «Jeg trekker tilbake det jeg sa om at dette huset ikke er så science fiction preget som jeg trodde. Det bærer åpenbart på hemmeligheter.»

«Haha, ja... det kan du si. Kan hende det er flere hemmeligheter som vil avdekkes.» Igjen sender hun meg det blikket jeg har sett før. Nå er det ingen tvil om at hun flørter med meg! Hun trykker på hologrammet og glassveggen kommer tilbake til det normale igjen med fin utsikt over området og elven ikke langt unna. Nå var det blitt mørkt riktignok, men den svake og koselige belysningen i området gjorde at vi kunne se omgivelsene.

«Alt det jeg har sett i dag er jo noe helt annet enn det jeg hadde forestilt meg det ville bli.» sier jeg. «Fremtidsperspektivene der jeg kommer fra er jo mye dystre, faktisk er de aller fleste av våre science fiction filmer apokalyptiske eller fremstiller en

marerittaktig dystopisk fremtid. Dette her overgår langt mine forventninger om fremtiden. Den er mye mer positivt og fantastisk. Jeg er skikkelig oppløftet.»

«Godt å høre!» sier Natalia. «Scenariene fra din tid viste en mye dystre fremtid fordi det stort sett var basert på gammel informasjon. De baserte seg naturligvis på fortiden fram mot din nåtid når de laget sine filmer slik at fremtiden bare ville bli mer av det samme, inntil det hele gikk overstyr en gang i fremtiden. Og det var jo på en måte riktig, for det *ville* gå galt om ting bare fortsatte på samme vis. De filmene hadde sin misjon på den måten at de fungerte som en advarsel til datidens mennesker. Men det var en lineær tankegang, de undervurderte den hurtige akselererende overgangen som etter hvert kom og de tok heller ikke med i beregningen alle de utallige gode ideene som ikke alltid ble fanget opp av mediene og folk flest. Og sist, men ikke minst, var det heller ikke mange som forstod den enorme betydningen av mentalitetsskiftet som var på full fart inn i samfunnet, trigget av diverse hendelser, hovedsakelig miljøkatastrofer, urettferdighet på så mange plan, diverse ukulturer og skjulte nedbrytende virksomheter, kultur- og religionskonflikter og ønsket om forandring.»

«Jeg er bare overveldet og imponert over hvor langt dere har kommet og er nesten flau over oss i vår tid som har rotet det så mye til.» sier jeg lettere frustrert. «Jeg lurar på hva historikerne deres forteller om oss. Jeg skjønner hvis det ikke er nådig! Takk til deg Natalia og alt det du og dere har fått til. Jeg bøyer meg i støvet for det!» fortsatte jeg å si.

Natalia kommer bort til meg og legger hendene sine på skuldrene mine og ser meg inn i øynene. «Tvert om Aron! Du dømmer deg selv og dine alt for hardt! Det er *vi* som står på skuldrene til dere som lever i din tid og tidene før det. Det var *dere* som la fundamentet vi har basert samfunnet vårt på nå. På din tid var det mange som var begynnende spirer til det samfunnet

du ser rundt deg her i dag. Faktisk har alle vært med på det på et eller annet plan. Så jeg og vi har mye å takke deg og dere for!» Og dermed ga hun meg et kyss på pannen og satt seg tilbake på plassen sin. Etter dette var vi stille en stund.

Natalia kikker vennlig og smilende på meg. «Jeg tar en dusj og skifter til passende klær på badet oppe. Du kan bruke badet nede, der ligger det forresten nye klær som du kan bruke. De har jeg nylig skaffet til deg og de skal passe. Og forresten, de kan forandre farger og mønster.» sier hun og forsvinner smilende opp i annen etasje. Som sagt så gjort. Jeg var først ferdig og setter meg tilbake i sofaen. Stilige klær de har. Det virker som om de tilpasser seg kroppen automatisk. Natalia kommer ned trappen i en vakker kjole.

«Den kjolen er virkelig vakker og fancy.» sier jeg.

«Takk for det. Bli med meg bort til kjøkkenet, så holder du meg med selskap mens jeg lager mat.» Nok en gang tar hun tak i hånden min og leier meg bort til kjøkkenet. Jeg sitter meg ned på den behagelige sitteplassen ved kjøkkenbordet mens hun dekker på og tenner noe levende lys.

«Jeg lager noe vegetarmat. Vi spiser ikke kjøtt lenger her hos oss. Men det vet jeg du gjør, så jeg lager en rett med noe som vil minne deg om kjøtt. Du vil ikke merke stor forskjell.» Dermed setter hun i gang. Hun finner frem til råvarene sammen med noe som antakelig er krydder, putter de i en bolle og legger de oppi en slags maskin sammen med noen andre ingredienser. Samtidig har hun funnet frem til to andre boller med et eller annet i som hun legger inn i en annen maskin. Hun trykker så på en knapp på hver maskin.

«Se her, du kan åpne denne vinflasken.» Hun finner frem en hvitvin og et par glass.

«Det spørres om det er noe særlig igjen før maten er ferdig!» sier jeg lettere lattermild.

«Maten er ferdig før du er ferdig!» sier hun og ler. Og sannelig, jeg har knapt rukket å åpne vinflasken før hun har plassert maten på bordet. Jeg skjenker oppi til oss før vi forsyner oss.

«Det var skikkelig smakfullt og godt!» sier jeg etter å ha tatt meg en munnfull. «Hadde nesten ikke ventet det, siden det tok så kort tid å lage maten, mener jeg.»

«Takk, råvarene og alt annet ble raskt, men allikevel skånsomt behandlet og oppvarmet i maskinene for å bevare næringsstoffene best mulig. Men vi kan lage maten på tradisjonelt vis også, og det er noe jeg vanligvis foretrekker, fordi jeg liker å lage mat. Akkurat nå ville jeg bare vise noen av mulighetene i denne tiden. For øvrig spiser jeg sjelden alene. Det er stadig noe som foregår og du blir inkludert og invitert både her og der.»

«Si meg, er det bare du som bor her?» spør jeg og prøvde å fremstå så normal som mulig. Jeg håpet innerst inne at hun var alene og ikke hadde kjæreste. Jeg kunne ikke nekte for at jeg var begynt å bli interessert i Natalia. Hennes væremåte, personlighet, smil og berøring har tydeligvis hatt effekt på meg. Men, det er også noe mer, merkelig nok likte jeg henne fra første gang vi møttes. Det er noe gjenkjennelig ved henne. Det er som om vi har kjent hverandre fra før. Kanskje vi har kjent hverandre i et tidligere liv? I hvert fall er det noen som påstår at det er en realitet, men jeg er skeptisk. På den annen side, det her var en forunderlig opplevelse, siden jeg føler meg så vel med henne. Og alt tyder jo på at hun liker meg også.

«Jeg er alene ja, skjønt jeg føler meg ikke alene i dette samfunnet her. Dessuten har jeg en sønn på ti år, men han er nå hos mine foreldre, og vil bli der noen dager. Forresten, han du møtte på stien tidligere i dag er faren.» sier Natalia og jeg kjente et aldri

så lite stikk. Ble jeg litt sjalu? Tilsynelatende så det ikke ut for at Natalia merket noe.

«Nå er vi bare gode venner. Dessuten har han ny kjæreste.» sa hun som for å berolige meg. Kanskje hun merket det allikevel? Uansett, smilet mitt ble kanskje litt bredere enn det var før. Dessuten begynte vinen så smått å virke.

«Så du er fri og frank!?» sa jeg og smilte om mulig enda bredere samtidig som jeg tydelig ga uttrykk for at jeg likte svaret.

Natalia ler. «Vi er nok frie her uansett. Dessuten har vi ikke helt den type forhold som dere tradisjonelt har. I vår tid blir den type forhold, som å gifte seg for eksempel, sett på som litt gammeldags, selv om man selvsagt kan det hvis man vil. Vi binder oss ikke til hverandre for evig og alltid. Menneskene forandrer seg jo. Det blir ikke så mye styr når ting ikke fungerer mellom par lenger. Vi greier å avslutte forhold mye bedre enn før. Det er sjelden man blir bitre fiender eller forlater hverandre her uten å være venner. Det skjer stort sett bare andre steder i verden, veldig sjelden her i Lysheim ihvertfall. Vi blir opplært om slike relasjoner helt siden vi var små. Jeg er opplært og vant med det fra jeg var liten. Du vet, ingen er avhengige av den andres økonomi her hos oss, bare for å nevne et av problemene man hadde før. Forholdene her blir mer ekte og kjærlige og nettopp derfor, i mange tilfeller, mer varige faktisk.»

Natalia bøyer seg nærmere og sier «Det var et langt svar til et kort spørsmål, men ja jeg er fri og frank og nå er det også en stund siden jeg har hatt kjæreste og det vekker jo visse behov både emosjonelle og fysiske.» sa hun og ga meg et herlig smil. Jeg liker hennes direkte og ærlige væremåte. Det var ikke så vanskelig å tolke det hun nettopp sa. Hm... jeg liker meg svært godt her i fremtiden allerede...

«Det var jo direkte sagt... og skål for det!» sa jeg og smilte varmt tilbake og kjente ilinger gjennom kroppen i det vi så hverandre i øynene. Jeg la min hånd på hennes mens vi fort-

satte å se hverandre dypt i øynene. Hennes fingre smøg seg inn i mine. Bølger av deilige følelser veltet gjennom meg.

«Du er bare herlig!»

«Det er *du* og...» Natalia reiser seg og fører meg bort til sofaen. Jeg setter meg ned mens hun går tilbake og henter glassene og vinflasken. Jeg er litt overveldet, dette var sterkt. Det å se henne gå bortover gulvet ga en usedvanlig ro i kropp og sjel. Hennes bevegelser var behagelige, sensuelle, grasiøse og selvsikre. For en kvinne og for en fremtid vi går mot! Hvis dette stedet og disse menneskene er som henne, ja da kan jeg ikke si annet enn at vi går mot en fremtid som overgår langt det jeg hadde forestilt meg var mulig. Akkurat nå kjente jeg meg forelsket i henne og i livet. Går det an å ha det så herlig?

Natalia kommer tilbake og setter på musikk som nesten må beskrives som overjordisk. Det er som om lyden er tilstede i hele rommet. Vibrasjonene fra musikken merkes i hele meg. Jeg nyter synet av henne og kjenner herlige strømninger gjennom kropp og sinn som gir en nærmest ekstatiske følelse. Jeg kan ikke annet enn å nyte øyeblikket. Idet jeg ikke tror livet kan bli bedre kjenner jeg leppene til Natalia mot mine og vi synker begge ned i sofaen. Hendene hennes stryker gjennom håret mitt. Mine hender er på vei mot helt andre steder. Kroppsspråket hennes forteller meg at hun ikke har noe som helt imot det. Tvert imot, jeg kjenner hennes lekne tunge mot min. Fantastisk følelse! Jeg er fullstendig til stede. Tid og rom opphører... lenge, lenge ligger vi slik, hun oppå meg i en sensuell stilling. Vi kan liksom ikke få nok av hverandre. Jeg har ikke noen gang følt meg så levende og elsket som nå...

Natalia reiser seg opp av sofaen etter en god stund og tar meg bestemt i hånden og fører meg opp i annen etasje hvor det lekre soverommet hennes befinner seg.

«Vi glemmer gjesteværelse...» sier hun leende. Jeg ler også og kikker meg rundt. Det er allerede tent levende lys der, samtidig

som lys fra stjernene skinner gjennom det store takvinduet. En nydelig setting. Vi ser på hverandre og smiler. Natalia tar forsiktig av seg kjolen og står nå bare i det lekke undertøyet. Hun trykker på et bestemt sted på trusen og jammen ser jeg at den sakte blir litt gjennomsiktig. Jeg kjenner at jeg blir varm og kåt umiddelbart. Det var som om hun trykket på en knapp på meg! Vi smiler og ler og holder rundt hverandre samtidig som vi legger oss i sengen. Igjen ligger vi lenge og bare nyter hverandre. Etter hvert forsvinner alle klærne og jeg kan nå beundre Natalia i all sin prakt. Vi kysser hverandre lenge. Vi tar på hverandre lenge. Og vi elsker med hverandre lenge...

Solstrålene varmer der jeg ligger i sengen. De strømmer gjennom det store buede takvinduet som strekker seg et godt stykke ned langs veggen. Det er morgen og Natalia ligger ved siden av meg. Det at hun ligger ved siden av meg varmer langt mer, på sin måte. Jeg ser at hun er i ferd med å våkne og jeg griper armen hennes og stryker den. Hun snur seg mot meg og legger seg helt inntil meg. Slik ligger vi lenge, to nakne kroppert tett omslynget og bare nyter hverandre. Jeg gir henne et kyss på halsen og det tar ikke lange tiden før hun gjør det samme med meg. Vi kysser hverandre mens bølger av varme følelser strømmer gjennom meg.

Vi blir avbrutt av behagelig musikk. «Vi har litt av hvert å gjøre i dag også.» sier Natalia mens hun reiser seg opp og forsvinner inn på badet. «Det kommer flere anledninger hvor vi kan kose oss!» sier hun smilende idet døren er i ferd med å lukkes igjen automatisk. Jeg rekker å smile tilbake. Sant å si ville jeg helst blitt her i sengen sammen med henne resten av dagen. Samtidig er jeg veldig nysgjerrig på hva mer hun har tenkt å vise meg.

«Hva er dine oppgaver her?» spør jeg under frokosten.

«For tiden er det å guide mennesker rundt i samfunnet vårt og forklare dem hvordan vi lever, for som nevnt i går så kommer de fra hele verden for å studere oss. Samtidig fungerer jeg innimellom som lærer for de minste barna. Faktisk er det dit vi skal nå.» sier hun mens hun tar hånden min og holder den i begge sine. «Det var derfor jeg stod opp så raskt selv om jeg ville blitt i sengen med deg lenger.» Igjen sender hun meg et varmt smil. Jeg kan ikke annet enn å gjengjelde hennes smittende smil.

«Hvor mange andre forsteder til storbyen finnes det?» spør jeg mens vi spaserer mot skolen.

«Syv. Lysheim er derimot den som har eksistert lengst, derfor kommer det og mange hit for å studere oss og samfunnet vårt. Det svevetoget vi tok i går har en bane som går fra sentrum av storbyen, som ligger ved kysten, i en svær halvsirkel som strek-

ker seg langt fra byen før den vender tilbake. På veien reiser den forbi disse syv forstedene. To av dem er fremdeles under utbygging. Alle disse forstedene er unike. Vi har satt vårt preg på dem. Og vi reiser en god del mellom hverandre for å lære og utveksle erfaringer. En av dem har for eksempel tiltrukket seg mange kunstnere og har blitt en attraksjon i seg selv.»

Vi var nå kommet bort til den lille skolen med de flotte utsmykningene på utsiden.

«Jeg tenkte å vise deg et av rommene hvor de elevene jeg pleier å ha holder til i dag.» sier Natalia. Og dermed åpner hun en dør og jeg kikker inn i et stort sirkelrundt rom hvor elevene sitter stille og rolig på gulvet. Det virker som om de mediterer.

Natalia lukker døren igjen og fører meg litt unna så vi kan prate stille uten å forstyrre dem.

«Som du så holdt disse barna på å meditere. Fra barnsben av læres de opp til å stilne sinnet. Det har mange fordeler både for den fysiske og psykiske helsen. Samt at de lærer seg å forbinde seg med sin sjel og sin guddommelige kilde.»

«Jeg har hørt at dette er innført i enkelte skoler i min tid og.»

«Ja, og du skal se at det vil spre seg, fordi man ser jo at det virker og har svært gode resultater, men det er flere ting som foregår her på skolen. Der borte har de nå seksualundervisning, og her er verken elevene eller lærerne flau. Okey kanskje litt. Men det er et viktig tema å ta opp. Du vet jo godt hvor store problemer samfunnet ditt har i den tiden du lever.» fortsetter Natalia. «Seksualitet er et av dem. Det er klart at når prostitusjon, voldtekt, seksuell trakassering og intoleranse ovenfor andre seksuelle legninger er så utbredt i samfunnet ditt, da må man endre på ting. Og det har vi gjort. For eksempel skjules ikke nakenhet lenger slik at barna får et naturlig forhold til sin og andres seksualitet helt fra de er små. Så om barna får et glimt av sine foreldre splitter nakne så er det egentlig bare sunt, og vi oppfordrer til at det skal skje på en naturlig måte, såfremt forel-

drene har et sunt forhold til sin egen seksualitet. Det er noe så å si alle har i dag, her hos oss i hvert fall.»

«Jeg skjønner at man må endre på ting, men er ikke det litt vel drøyt?» spør jeg.

«Hvorfor det? De problemene dere har når det gjelder seksualitet er ikke i nærheten av våre. Vi har knapt noe. Så kanskje vi har gjort noe riktig?» spør hun retorisk. «Å være naken er jo helt naturlig.»

Natalia fortsetter. «Tilbake til skolesystemet. Vi har et helt annet skolesystem enn dere. Vi lærer barna mye mer om selve livet og hvordan en skal forholde seg til hverandre og leve i dette samfunnet. Og vi lærer barna om dem selv, hvem de er og hvorfor de er her på jorden og at de alle er fantastiske og unike skapninger, unike uttrykk av eksistensen. Vi lærer dem å stole på seg selv, om deres intuisjon og hva det vi si å være menneske. Og at man ikke kan gjøre noe mot andre uten at det er frivillig og at du ikke behandler andre annerledes enn du selv ønsker å bli behandlet. Vi lærer barna kjærlighet, ærlighet, ansvar, respekt og andre verdier som jo er det viktigste i livet.»

«Det er helt annerledes enn hva vi gjør i våre dager. Men tilbake til dette med seksualitet. Er du helt sikker på dette med nakenhet?»

«Barn er nysgjerrige på alt, så også seksualiteten sin. Det å få utforske det i trygge og lekne omgivelser er jo bare fint? Det er naturlig for dem. Seksualitet er som sagt ikke noe tabu her hos oss. Vi innpoder ikke barna våre om at det er noe ved kroppen deres som er skammelig. Synd og skam har vi kvittet oss med for lengst, nettopp fordi vi skjønnte at det skapte utrolig mye problemer og lidelser. Og når barna får et naturlig forhold til seksualiteten fra de er små vil de svært sjelden få problemer med det senere i voksen alder. Vi er forresten raske til å oppdage uregelmessigheter og problemer hos barna og vi jobber mye for å forløse dem i samarbeid med foreldrene. Det gjelder på alle om-

råder. Av den grunn er mobbing hos barn noe som nesten ikke eksisterer. Vi ønsker oss levende barn full av kreativitet, spontanitet og livsglede. Hvis ikke barna får en fantastisk oppvekst er det veldig vanskelig å skape et fantastisk samfunn.»

«Okay, jo mer jeg tenker over det jo mer fornuftig høres det ut.» sier jeg.

«Det er andre ting vi gjør annerledes. Vi lærer dem å tenke mer selv og finne løsninger på egenhånd i motsetning til deres samfunn som prøver å presse så mye ferdigtygget kunnskap inn i disse små barnesinnene. Kunnskap og fakta kan lett glemmes, men ikke visdommen de tilegner seg selv. Vi har verken lekser eller prøver som skaper press på barna og gjør at de kommer i usunn konkurransemodus og som igjen gjør at noen blir vinnere eller tapere. Hvordan kan man bli en såkalt vinner om noen taper? Hva slags samfunn er det? Her er alle vinnere. Vi har eliminert konkurransementaliteten. Vi har eliminert det dysfunksjonelle pengesystemet. Alle blir godt ivaretatt i vårt samfunn, langt bedre faktisk enn det beste hos dere. Siden vi ikke er avhengig av å kjempe for å bli best mulig i en eller annen utdanning som kan gi oss et eller annet levebrød kan vi fokusere mer på barnas ønsker og talenter. Vi legger mye større vekt på å hente ut visdommen som ligger i alle. De har langt større selvbestemmelsesmulighet over hva de vil lære enn det deres barn har. Det er også viktig å komme seg ut av gammelt forstokket tankegods og dysfunksjonelle normer. Deres samfunn er mye preget av det.» Natalia tar en liten pause. «Nå vil jeg tilbake til seksualundervisningen; Tror du virkelig et barn hadde tatt skade av å se oss to elske i går kveld når vi hadde det så fantastisk sammen?» Natalia smiler og griper fatt i hendene mine. «Et barn tar selvsagt ikke skade av å se to elskende som ler hjertelig, lager deilige lyder, som elsker fullt og helt og som utstråler kjærlighet til hverandre under hele akten. Snarere tvert om.»

«Når du sier det på den måten virker det jo helt logisk.» sier jeg.

«Det *er* og enkel logikk. Hvis du hadde barn, hva ville du helst at de skulle få se? To elskende som har det inderlig god sammen og *viser* det, eller en film hvor det drepes over en lav sko og blodet flyter?» spør Natalia.

«Eh... det er dessverre alt for ofte det siste du nevnte som skjer i mitt samfunn.» sier jeg til svar.

«Ja, og dermed reflekteres det i samfunnet ditt med alle deres problemer. Dere har mange ting snudd på hodet i forhold til hva som egentlig fungerer. Med andre ord kan dere bli flinkere til å lære av det som *virkelig* fungerer i samfunnene deres. Vi prøver så godt vi kan å skape lykkelige og velfungerende barn og med hånden på hjerte mener jeg vi har lykkes ganske så bra. Det er riktignok ikke alle steder på jorden som har det like bra som oss.»

«Det har du nevnt før. Jeg kunne tenke meg å besøke et slik sted. Kan vi få det til?» spør jeg.

«Klart, det skal vi få til en av dagene du er her, kanskje allerede i morgen! Men nå skal vi videre. Du har vel ikke glemte at du skal til romstasjonen i dag?»

«Nei, selvsagt ikke. Det blir jo utrolig spennende.»

«Vi skal ta hydroflyet et godt stykke vekk herfra til der basen du skal til ligger. En liten time så er vi ved basen som skal føre deg til romstasjonen. Det er ennå morgen og romskipet drar klokken 1200. Du vil lande på jorden igjen klokken 1800. Reisen opp og ned tar ikke lange tiden så du får noen timer oppe i rommet. Jeg blir ikke med opp, men jeg kommer og henter deg når du lander.»

«Flott, jeg gleder meg, veldig!»

Vi spaserer bak åsen mot kommunikasjonsbygget hvor vi var i går. Der går vi om bord i et ledig hydrofly som er reservert til oss. Etter nesten en time lander vi ved rombasen. Der står romskipet klart.

«Det ligner ikke på de fartøyene vi bruker i min tid.» sier jeg.

«Vi bruker langt mer avanserte fremdriftssystemer nå, derfor er vi ikke lenger avhengig av en viss type design. Det kan vi takke våre venner fra rommet for. De har nylig gitt oss anledning til å bruke teknologi vi bare kunne drømme om før. Du vil bli med en liten gruppe mennesker som skal på sightseeing i romstasjonen. Guiden der vil forklare og hjelpe dere.» Natalia følger meg bort til romskipet, prater kort med noen der og tar så farvel. Jeg stiger om bord og kjenner både spenning og forventning. Etter en stund tar romskipet av rett opp i luften og akselererer hurtig. Merkelig, jeg kjente ikke det kraftige presset mot kroppen jeg hadde forventet. Kanskje den avanserte teknologien Natalia nevnte kompenserte for tyngdekraften? Romskipet var utstyrt med vinduer og å se jorden så høyt oppe fra var vakkert! Vi blir opplyst via høyttaleranlegget at vi straks ville ankomme. Og sannelig, der ser jeg noe som ser ut som en liten prikk i det fjerne. Den lille prikken viser seg å være ganske stor når vi nærmet oss. Den var avlang og oval, med større omkrets på midten. Romfartøyet dokker og vi går om bord i romstasjonen hvor vi blir møtt av guiden.

«Hei og velkommen! Mitt navn er Adrian og jeg skal være deres guide så lenge dere er her. Det er ikke noen spesielle forholdsregler dere trenger å ta. Luften her er den samme som på jorden. Vi har kunstig gravitasjon så dere kan bevege dere som normalt. Vi har et eget rom uten tyngdekraft som dere kan få kose dere litt i senere, for de som vil. Dere vil da få litt instruksjoner før dere går inn.»

«Hvor mange oppholder seg her fast?» var det en som spurte.

«Totalt er det ca. 250 som holder til her og har faste oppgaver,

noen over lengre tid, mens andre er her i kortere perioder. Det er en veldig multikulturell gjeng. Vi har også en god del gjesterom som er i bruk hele tiden, for eksempel når det skal foregå viktige møter. Dere skal få bli med nå til det største rommet vårt hvor disse møtene blir holdt.» sier Adrian og fører oss gjennom en gang og mot en dør. Han smiler til oss mens skyvedøren åpnes automatisk. Vi går inn og jeg blir slått over den fantastiske utsikten mot jorden fra det store buede panoramavinduet i møtesalen.

«Sett dere ned litt.» sier Adrian og henviser oss til komfortable stoler i rommet som kunne minne litt om et slags auditorium. I front ved det buede panoramavinduet var det plassert et stort rundt bord. «Som dere ser har vi en utrolig flott utsikt mot jorden vår. Det er ikke tilfeldig. Her holdes det jevnlige møter som medfører viktige beslutninger for menneskeheten, som de mellom verdenslederne og de mellom verdens største religioner, vitenskapen og det nye spirituelle verdenssynet som nå er blitt størst. En sjelden gang har vi møter med våre utenomjordiske venner. Dette gir en helt fantastisk setting for møtedeltakerne. Her ser de rett bort på jorden, vår nydelige blå planet. Vi er ikke så langt fra planeten, så utsikten er overveldende vakker. Denne utsikten gjør noe med de som er her, det er det mange astronauter som har erfart. Det skapes en helt egen stemning, en sterkere fellesskapsfølelse, en følelse av enhet. Herfra sees heller ingen landegrenser. Det hele gir en følelse av at vi er sammen om å ta vare på hverandre og jorden. Det å være her kan beskrives som hellig og man føler en opphøyd stemning.»

«Det er så stille og fredelig her.» var det en som sa.

«Ja, det er meningen det. Fargene og de nøytrale dekorasjonene skal fremheve utsikten og en fredelig atmosfære, samtidig er rommet ekstra lydisolert.» forklarer Adrian. «Dere vil nå få se en holografisk film. Den vil vise litt fra historien til dette rommet, litt mer om hva det brukes til og hva det har oppnådd

av forskjellige gjennombrudd de siste årene.» Rommet blir mørkt og den holografiske filmen starter.

Etter å ha vist filmen ble alle sittende og fordøye det vi hadde sett. Vi fikk på slutten av filmen se en aldeles nydelig filming av jorden, havet, landskapet og alt det fantastiske livet der, inkludert oss mennesker. Sammen med musikken i filmen fikk det oss i en helt spesiell stemning. Det var som en meditasjon hvor vi ble hensatt i en annen tilstand.

Etter en stund reiste Adrian seg og vi andre også. «Hva med de som ikke tør eller kan reise opp hit med romskip, men som gjerne vil være med på disse møtene?» var det en i salen som spurte mens vi beveget oss mot utgangen.

«Romreiser er svært trygt i dag, men for de som av en eller annen grunn ikke kan møte personlig har vi ganske naturtro hologrammer som gjør at personen kan delta virtuelt likevel selv om de ikke er tilstede akkurat her. Vi skal nå gå videre til det største stedet i hele romstasjonen, nemlig oppholdsrommet vårt, der folk tilbringer det meste av tiden når de har fritid.» Vi går ut og skyvedøren til møterommet går forsiktig igjen bak oss og Adrian tar oss med videre innover romstasjonen. Vi kommer straks ut mot et stort åpent areal. Plutselig går det opp for meg at jeg jo har sett dette før, jeg husker det nå... hjemme hos Natalia i går da hun demonstrerte den flerdimensjonale prosjektorlignende hologramsaken, eller hva de nå kaller det. Her er den lille sandstranden og vannet. Herlig å se denne oasen i virkeligheten. Det er spesielt å se de grønne plantene, trærne og blomstene rundt om i denne lille parken. I hvert fall når du har store glassflater i taket som gjør at du kan se stjernene, deler av jordkloden og månen i tillegg.

«Rett her med utsikt over parken er romstasjonens spisested hvor vi skal spise etter at vi har tatt en liten runde i området.» Adrian fører oss omkring, peker og forklarer. Han viser oss bl.a. et område hvor det dyrkes mat. Han forklarer at de i prinsippet

kunne vært selvforsynte her på romstasjonen, men i og med at vi ligger så nærme jorden får vi mye forsyninger derfra. Etter en stund spaserer vi tilbake for å spise.

«Vet du om det er etablert romstasjon på Mars?» spør jeg sidemannen mens vi spiser. Plutselig går det opp for meg at han neppe er klar over at jeg kommer fra fortiden. Han kikker litt rart på meg før han svarer. «Ja, det har vi hatt lenge, selvsagt. Den er ikke så stor som her siden vi har så lett tilgang til forsyninger fra jorden. Men der er de helt selvforsynte og har vært det i flere tiår. En gang i året får de besøk fra jorden, hvor det byttes litt mannskap og de får varer.»

«Det er vel robotene som har bygget denne romstasjonen? Jeg ser for meg store robotarmer i sving rett utenfor her.» spør jeg, kanskje mest for å vise at jeg ikke er helt på jordet.

Det slo ikke helt an siden sidemannen nok en gang ser litt rart på meg. «Romstasjonen ble bygget på jorden i moduler, siden det er litt mer komplisert å bygge i rommet. Ellers har du rett, det er roboter som stort sett har bygget det.»

Adrian reiser seg. «Klokken nærmer seg nå 1615 og da har vi tre kvarter på oss før dere skal reise tilbake til jorden. De av dere som ønsker det kan få lov til å leke seg litt i det gravitasjonsfrie rommet. Bli med meg de som vi være med. De andre kan bli sittende her eller bevege seg rundt i parken, men alle må være tilbake akkurat her klokken 1700.» Jeg blir selvsagt med Adrian. Nesten alle blir med. Dette her må jeg jo oppleve! Det nærmeste jeg har kommet vektløs tilstand er under svømming og så vidt i romskipet på vei opp hit, men da kan vi ikke bevege oss noe særlig siden vi sitter fastspent. Vi kommer frem der det skal foregå og blir forklart av Adrian at vi må være forsiktig med for brå bevegelser. Vi setter oss alle ned på noen stoler og tar på oss en beltespenne. Adrian trykker på en knapp og dermed åpner skyvedøren seg. Stolene vi sitter i beveger seg inn i rommet og døren lukker seg etter oss. Det er et relativt stort og rundt

rom, og veggene og taket er polstret slik at vi ikke slår oss hvis vi skulle være uheldig å få for stor fart. Adrian tar av beltespen-
nen og sparker forsiktig fra gulvet og flyter mot taket. De andre
følger etter, noen mot taket andre mot veggen på andre siden.
En kvinne ved siden av meg gir meg et puff mens hun ler.

«Ingen brå bevegelser!» hører jeg meg selv si, men begynner
å le jeg og. Jeg kan ikke stoppe heller og dermed dulter jeg borti
nestemann og det blir en aldri så liten kjedekollisjon. Andre
puffer litt borti hverandre og latteren sitter løst. Ganske kaotisk
og komisk. Dette her var gøy, blir jo som et barn igjen. En av del-
takerne slår kollbøtte ved å ta sats fra veggen, men det var kan-
skje ikke så lurt siden en annen prøvde å stoppe ham, noe som
medførte at han begynte å snurre også. Helt enkelt var det ikke
med denne vektløsheten, men artig var det i hvert fall. Den gøye
halvtimen var over og vi kom oss tilbake til de andre. Adrian tok
oss så til romfergen som stod klar. Vi takket ham for det korte
oppholdet og alle ga ham en klem. «Live long and prosper!» var
det en som sa til Adrian i det vi gikk inn i romskipet. Tror ikke
det var mange som skjønnte hvorfor han sa det. Siden dette var
et stykke inn i fremtiden var det tydeligvis ikke alle som hadde
hørt om Star Trek.

Tilbaketuren gikk prikkfritt og vi landet som vi skulle klokken 1800. Natalia ventet på meg og gav meg en klem da jeg kom mot henne.

«Jeg er spent, hvordan var turen?» spør hun.

«Aldeles utmerket og gøy!» svarte jeg og forklarte hva vi hadde sett og opplevd, bl.a. det vektløse rommet og oasen som jeg først hadde sett hos henne. Spesielt nevnte jeg det flotte møterommet og ideen rundt den som jeg likte så godt.

«Godt å høre! Da drar vi hjemover. Det blir snart arrangert et selskap med middag der jeg bor. Vi drar hjem til meg og gjør oss i stand før det begynner.» Vi småpratet litt mens hydroflyet tar oss tilbake til Lysheim. Vi spaserer tilbake til huset hennes. Etter en stund er vi begge klare for kvelden. Vi går bort der arrangementet skal foregå. Siden det er varmt og fint vær skal vi spise ute. Det tar bare noen minutter å gå før vi er framme. Langbordet er kreativt og artig dekorert. Fine omgivelser med elven som renner ved siden av og ikke minst den vakre naturen vi er omgitt. Mat i mange varianter er i ferd med å bli satt på bordet. Vin er plassert rundt om. Natalia sier at det er andre slike plasser i området hvor tilsvarende selskaper arrangeres. Her er det både eldre og barn tilstede. Vi hilser og klemmer på flere før Natalia og jeg setter oss ved siden av hverandre. Faktisk deles det raust ut med klemmer både her og der. Hele denne gjengen av mennesker har tydeligvis et godt vennskapelig forhold til hverandre. Vi hilser og klemmer på Skylar og Kayden som setter seg ovenfor oss. Vi begynner alle å spise.

«Hvordan var turen til romstasjonen!» spør Kayden.

«Helt topp, skulle gjerne vært der lenger! Utrolig opplevelse å få se planeten vår fra oven, det rørte meg. Jeg ble også overrasket over hvor jordlignende de hadde fått det til, jeg tenker på den lille oasen.» svarer jeg.

«Å utforske kosmos er et av menneskehetens neste skritt. Vi holder på å forberede oss til det og de første menneskene kom-

mer til å forlate solsystemet vårt innen ti år.» sier Kayden entusiastisk.

«Gosh... så fantastiske perspektiver og hvilken fremtid vi går mot!» utbryter jeg.

«Det syntes vi og! Det er utrolig hva man kan få til når menneskeheten samarbeider og vi i tillegg får litt hjelp fra andre sivilisasjoner. Forresten så må jeg få korrigere meg selv litt. Noen få mennesker har allerede forlatt solsystemet vårt og besøkt andre verdener. De har fått lov til å bli med våre kosmiske venner.» legger Kayden til.

«Bor dere forresten her?» spør jeg.

«Nei, Kayden og jeg bor inne i storbyen og vi trives godt der. På den annen side er vi her ofte fordi vi trives svært godt her, så man vet aldri. Det er Natalia som har invitert oss hit i dag. Hvorfor ikke ta en tur og besøke oss?» sier Skylar.

«Det kan vi sikkert!» sier jeg og kikker bort på Natalia. Det er hun som har oversikten over hva vi skal gjøre.

«Vi kan besøke dere på kvelden i morgen hvis det passer?» foreslår Natalia. Skylar kikker på Kayden og de nikker begge to. «Først skal vi til et annet kontinent og besøke en annen by der.» sier Natalia.

«Vi skal besøke et av de verste stedene på kloden.» sier jeg.

Natalia kikker på meg. «Glem ikke det at de stort sett har et bedre samfunn enn det beste dere har fått til i din tid.» Natalia stryker meg vennlig på ryggen. «Det er vel ikke så rart at vi generelt har det langt bedre nå egentlig. Hvis du går tilbake to hundre år før den tiden du lever i og sammenligner, ser du jo at det har vært en formidabel utvikling. De fleste levde jo den gang under kummerlige forhold, ja under det du i din tid ville kalt slum. Selv om dere har løftet enorme menneskemengder ut av fattigdom har dere fremdeles mye fattigdom, slum og sult igjen, bare for å nevne noen av problemene dere sliter med. For å snu litt på det; I din tid lever en relativ stor andel av jordens befolkning

ing, omtrent halvparten, tilsvarende det noen veldig få grever gjorde for flere hundre år siden. I dag lever alle som grever her hos oss og nesten alle globalt sett! Vi har tatt samfunnsutviklingen til et helt nytt nivå! Utviklingen har også akselerert mye fortere. Bare de ti siste årene her hos oss tilsvarer minst tretti års utvikling i din tid. Så fort har utviklingen gått her.»

«Hvordan har dere klart å skape dette flotte samfunnet?»

Skyllar svarer «Du lever jo i en tid hvor det er mye uro og kaos, men etter kaos kommer det jo orden. Vi er nesten der her hos oss. Vi har omstrukturert samfunnet. Vi deler på ting, noe som er en langt mer effektivt bruk av ressursene og langt mer rettferdig, og vi gir. Vi har eliminert penger og konkurranse. Det er jo mer enn nok av alt, så hvorfor konkurrere. Og ikke minst er vi flinke til å gi av oss selv, og da snakker jeg om empati, omtanke og kjærlighet. Og vi ser hverandre, altså på et dypere plan, alle blir sett for hvem de er. Alt dette forsterker fellesskapsfølelsen, som er alfa og omega for å skape et virkelig godt samfunn. Dette er noen av grunnene, men vi kunne snakket hele kvelden om dette temaet. Ingenting av dette kunne skjedd uten det store mentalitetsskiftet.»

Kayden bryter inn. «Se på husene rundt her. De er selvforsynte med energi. Vann er de også selvforsynt med. Skulle de av en eller annen grunn trenge mer får de det lokalt fra området rundt. Avfall komposteres. Det som ikke kan komposteres gjenvinnes. Og vi har nye typer biotoalett. Vi trenger ikke bygge ut så mye infrastruktur som før, tvert om vi bygger ned mer av det gamle enn vi bygger nytt. Vi lager ikke enorme mengder unødvendige saker og ting. Så og si alt vi lager kan gjenvinnes og det vi ennå ikke kan gjenvinne tar vi vare på inntil vi har funnet en løsning. Du kan si vi lever enklere, men ikke mindre komfortabelt av den grunn. Kort sagt så lever vi et rikere liv. Vi mangler ingenting materielt sett, teknologisk er vi avanserte og ikke minst har vi et mer menneskevennlig og varmere samfunn med

mye fritid og mindre jobb. Men fritid betyr ikke nødvendigvis avslapning og ferie, vi bruker mye av vår fritid til å bidra til samfunnet fordi vi selv vil det og ikke minst fordi det er meningsfylt og tilfredsstillende.»

Skylar føyer til. «Og de selvkjørende fartøyene er under bruk det meste av tiden, bortsett fra om natten da, dermed sparer man masse dødtid og man trenger færre av dem. Bilene på din tid står jo ubrukte det aller meste av tiden. Hva skal man med garasje nå? Man slipper og å bruke masse tid på å reparere og vedlikeholde dem, det er det stort sett roboter som gjør i dag. Hvis man vil et sted er det bare å be om transport så kommer den automatisk. Du trenger sjelden avtale på forhånd. Vi kan jo prøve nå.» Skylar kikker på Natalia.

«Klart det, jeg bestiller en transport og så tar vi en liten tur til sentrum av Lysheim, så får vi vist det til Aron.» Natalia trykker på armbåndet hun har rundt håndleddet. En virtuell holografisk skjerm kommer plutselig frem på armen. Jeg visste ikke at hun hadde noe sånt. Etter et par tastetrykk, i det som virker som løse luften, ser jeg en liten grønn prikk dukke opp.

«Den er her om noen få minutter.» sier Natalia.

Det har så smått begynt å bli mørkt. Middagen og desserten er spist. Desserten bestod for øvrig av mye frukt. De bruker ikke så mye sukker lenger i kostholdet. Det naturlige sukkeret i frukten foretrekkes og frukt i seg selv er jo supersunt og godt. Jeg tenker at det burde vært mer utbredt i den tiden jeg kommer fra. Det kunne dempet sukkertrangen som så mange sliter med. Jeg ser meg rundt på folkene langs bordet. Folk stråler og latteren sitter løst. Ingen høyrøstede fulle folk. Jeg ser klemmer utveksles og får noen klemmer selv. Noen kysser hverandre på kinnene. Andre har mer intime kyss, de er nok kjærester. Usedvanlig god stemning her og jeg føler det som om de er en del av en stor familie. Faktisk føler jeg meg som en av dem, jeg føler meg inkludert og ivaretatt akkurat som den jeg er. Kanskje det er dette som er

nøkkelen? Altså den følelsen av samhörighet, det å føle seg sett og velkommen fullt og helt som en av dem er jo bare nydelig. Jeg er sikker på at her har samfunnet mitt mye å lære.

«Da har transporten kommet.» Skylar peker på kjøretøyet som nærmer seg. Skylar, Kayden, Natalia og jeg sitter oss inn i kjøretøyet. Selv om vi alle har tatt litt vin spiller jo det ingen rolle siden kjøretøyet er selvkjørende. Straks beveger den seg av gårde og skytter fart når det ikke er noen i nærheten. Den tar turen rundt åsen fra den andre kanten. Antakelig fordi det er færre hus og folk der. Vi ankommer en nydelig plass, antakelig en park omgitt av en del bygninger i nærheten. Det må være sentrum av Lysheim som jeg ennå ikke har sett noe særlig av. Vi går ut av kjøretøyet og den kjører videre av seg selv, antakelig til en parkeringsplass ikke langt unna.

«Her var det nydelig!» Utbryter jeg. «Lyssettingen er helt spesiell. Her har de som har laget parken fått utfolde seg.» Dempet belysning rundt alle de vakre blomsterbedene og det lille avlange tjernet, broen som går over den og langsetter stiene i området til flere tjern og broer skapte en magisk atmosfære. Kan det være derfor byen heter Lysheim? Mye sitteplasser rundt om. Og faktisk mange mennesker. En lyssatt vannfontene som strakte seg et godt stykke bortover laget kreative synkrone mønstre og etter folkene å dømme har de tydeligvis kommet for å se det. Enkelte steder kunne man faktisk gå blant vannstrålene som skjøt opp i luften. Det må være vått og morsomt for barna, eller for voksne som vil få frem barnet i seg for den slags skyld.

«Ja, er det ikke vakkert her!» sier Skylar og tar armen rundt Kayden.

«Absolutt, dette stedet byr på overraskelser skjønner jeg.»

«Det er andre plasser vi kunne besøkt i nærheten, bl.a. noen spisesteder eller andre samlingspunkter. Det er alltid aktiviteter både dag og kveld, men vi holder oss her. Vi kan gå rundt dette tjernet og se litt på fontenen før vi kjører tilbake. Vi er tross alt

i et selskap.» sier Natalia og smyger sin hånd inn i min. Det har jeg ingenting imot. Vi snakker om løst og fast mens vi går. Det er både fugler og fargerike fisk i tjernet. Vi stopper litt og ser på dem før vi går bort til fontenen og beundrer det vakre lysspillet. Da vi har vært der litt trykker Natalia på den virtuelle holografiske skjermen på armen som nok en gang dukket opp. Kort tid etter er kjøretøyet på plass. Veldig greit og praktisk med dem, trenger ikke å tenke på å finne parkeringsplass en gang. Da vi var kommet tilbake til selskapet fortsetter vi samtalen rundt samfunnsforskjellene.

«Hva annet er forskjellen mellom samfunnet mitt og deres?» spør jeg.

Skylar svarer. «Vi her i Lysheim ser helt annerledes på livet. Livssynet vårt har utviklet seg mye. Den rådende mentaliteten i din tid er sterkt preget av å se hverandre som atskilte. Dette synet forplantet seg utover og gjennomsyret hele samfunnet på en negativ måte. Det var det som gjorde at man tolererte og gjorde ubeskrivelige og forferdelige ting ting i ditt samfunn. Det skyldes at man ikke så den andre som seg selv eller sin neste. Vi har tatt det et skritt lenger, du *er* den andre! Slik er det vi ser på det her. Vi har et sterkt felleskap rotfestet i vårt syn på at alle er ett. På et dypt spiritielt nivå er vi ett med alt og alle, og det er *det* som virkelig er kjernen til å skape et fantastisk samfunn, men dette skal du får vite mer om når du møter våre kosmiske venner.»

«Det gleder jeg meg skikkelig til. Litt skummelt også!» sier jeg.

«haha... skummelt? Det er det siste du trenger å bekymre deg for!» ler Skylar.

«Så du har møtt dem?» spør jeg.

«Både Natalia, Kayden og jeg har møtt dem. Det er de som har forklart om deg og det er de som har ønsket oss til å guide deg. Samtidig har vi studert historie med spesielt vekt på din

tid.»

«Da skjønner jeg hvorfor dere vet så mye om meg og den tiden.» svarer jeg og kikker bort på Natalia.

Plutselig begynner noen å synge litt bortenfor oss. Det blir stille rundt bordene og vi lytter på dem. De er flinke og latteren og applausen sitter løst da de er ferdig. Vi fortsetter samtalen vår.

«På min tid var det jo de som ikke trodde det fantes intelligent liv, eller liv overhodet, andre steder enn her på jorden.» sier jeg. «De ville ha fått seg en overraskelse om de hadde vært her. Men hva med dem som ikke tror at det finnes en større virkelighet, en åndelig verden, et liv etter døden og flere liv for den slags skyld, litt sann som meg? Eller, jeg er jo åpent for sånt da.»

«Det er ikke så mange som tenker slik lenger i vår tid.» sier Skylar «Det er forståelig at mange tenkte slik i din tid, etter å ha sett hva mange religioner har påført menneskeheten og verden av uhyrligheter opp gjennom historien. Men da ser de seg litt blind på det. Dessuten er jo vårt verdensbilde og livssyn hele tiden under utvikling. Den har gått fra en mer primitiv forståelse til en mer utviklet. Alle har frihet til å tro på det de vil, men jeg ville gitt tanken om noe mer en større sjanse. Tenk på en smartmobil som er så utbredt i din tid. Den kan jo ikke bare oppstå av seg selv. Det må stå en intelligens bak. Hvis du ser på mennesket med sitt DNA, som er utrolig mye mer avansert enn en smartmobil, for ikke å snakke om jorden og universet. Hvordan kan dette ha oppstått helt av seg selv? Det må stå en ufattelig intelligent design bak alt dette fantastiske. Det er noe å tenke grundig og reflektert over.»

«Det er flere ting som har endret seg.» Nå hadde Kayden tatt ordet. «Det er nesten ingen som gifter seg lenger her!»

«Natalia nevnte det til meg, men bare fortsett.» sier jeg.

Kayden fortsetter. «Det å velge å binde seg til hverandre for resten av livet er utdatert. Som du vet fra din tid skilte jo omtrent

halvparten seg, og det var jo ikke uten grunn. Selv hos noen av de som ikke skilte seg kunne forholdet være problematisk. På den annen side er det veldig mange som velger å bo sammen allikevel her hos oss, bare så det er sagt. Og vi arrangerer flotte seremonier når folk annonserer at de vil satse på hverandre. Skylar og jeg derimot bor hver for oss selv om vi er kjæresten. Kan meget godt hende vi velger å bo sammen på et tidspunkt. I vårt samfunn tar man med jevne mellomrom forholdet opp til vurdering. Vi er også flinke til å være ærlige med hverandre og snakke ut om ting, så det er få problemer her.»

Skylar tar ordet. «Jeg for eksempel kan være litt sjalu noen ganger. Det vet jeg er noe jeg må jobbe med. Jeg vet at det hovedsakelig skyldes at jeg ikke elsker meg selv fullt og helt. Mye skyldes barndommen og min oppvekst på et annet kontinent, men det er blitt så mye bedre nå. Det må jeg også få takke Kayden for.» Kayden smiler og tar armen rundt Skylar.

«Jeg tenkte jeg også skulle våge å være ærlig. Da jeg hørte Natalia nevne hennes forrige kjæreste i går kjente jeg et stikk i brystet. Og vi som ikke engang er sammen, så jeg har nok litt å jobbe med jeg og.» sier jeg og kikker bort på Natalia. Hun smiler og tar hånden min mellom sine og legger dem på fanget sitt.

«Familiemønstrene er heller ikke de samme.» fortsetter Kayden. «I dag velger man mye mer sin egen familie. Her i samfunnet vårt, altså i storbyen og forstedene rundt, bor mange for seg selv. Selv om mange bor alene er de ikke alene, om du skjønner hva jeg mener. Vi er blitt langt flinkere til å tilrettelegge for mingling og sosialisering. Du ser kanskje hvor godt samholdet og vennskapet er her. Vi er og blitt flinkere til å ta vare på de eldre og har de mer inkludert i samfunnet og ikke stuet de vekk. De får mer stimulans og mer omtanke fra samfunnet. Faktisk har generasjonsbolig fått en liten renessanse. De eldre blir sett og tatt godt vare på, dermed holder de seg og friskere lengre, både fysisk og mentalt. De regnes som en ressurs og er for ek-

sempel flinke til å ta vare på barna våre. Trenger de ekstra omsorg og hjelp blir ikke det sett som en belastning av samfunnet.»

Noen har satt på musikk og det tar ikke lang tid før det danses. Volumet er på et moderat nivå, så å høre hva andre sier er ikke vanskelig.

Skylar overtar. «I din tid, når vi ser tilbake, regnes det som et ganske kaldt samfunn, i hvert fall i mange av de rike landene. Dere hadde ikke alltid kontakt med naboene, paradoksalt nok selv om de bodde rett ved siden av, noen ganger vegg i vegg. Det som og ble ganske tydelig var at de gifte hadde en tendens til å isolere seg med seg og sine. Når man er alene er man relativt flinkere til å engasjere seg, besøke andre og holde kontakt med slektninger og venner. Det var ikke alltid sånn selvfølgelig, nå snakker jeg generelt her. Det å være alene i din tid er for øvrig noe helt annet enn nå. Ensomhet var jo et betydelig problem før. De som er enslige her er ikke ensomme, siden vi i langt større grad inkluderer og sosialiserer hverandre og er åpne og ærlige med hverandre. Ja, våre bygninger og infrastruktur er i mye større grad lagt til rette for det også.»

Natalia kommenterer. «Jeg kan bare hente frem min virtuelle aktivitetskalender her på armen som hele tiden gir meg oversikt over alt som skjer i området her de nærmeste dagene og videre fremover. Dere hadde jo noe lignende i din tid, men dette er mer avansert og tilpasset. Jeg får jo vite det meste via venner uansett, men det er fint å kunne planlegge og ha det som et supplement.»

«Vi har også en god del som velger å leve i kollektiv. Et av de nyeste eksperimentforstedene her består for øvrig av mange små kollektiv. Det er designet arkitektonisk og infrastrukturmessig etter de nyeste forskningsresultatene på det feltet. Vi er spente på å se hvordan det fungerer.» fortsetter Skylar. «Tilbake til dette med forhold. Kjærestepar i alle varianter blir høyt verdsatt her hos oss. Kjærligheten kjenner ingen grenser. Jeg og Kayden har funnet hverandre og det ser jo ut som om du og Natalia er i

ferd med å finne hverandre også!» Skylar kikker på oss med et lurt smil. Natalia smiler til meg og tar et enda fastere grep om hånden min som hun fremdeles holder i sine. Det var blitt sent og folk hadde begynt å trekke seg tilbake til hjemmene sine. Det foregikk ikke uten avskjed med kyss og klem, Natalia fikk mange og sannelig fikk jeg det også.

«Kanskje vi skal trekke oss tilbake vi og?» spør jeg Natalia og ser allerede frem til å være alene med henne og alt det deilige det medfører. Natalia behøver ikke si noe til meg, jeg skjønner utfra smilet og kroppsspråket at hun vil det samme. Hennes berøring av fingrene mine sier og sitt. Vi reiser oss og tar avskjed med Skylar, Kayden og de rundt oss. Deretter går vi tilbake til Natalia og huset hennes.

«Det er såpass sent at vi likegodt kan legge oss.» sier Natalia og gir meg et kyss. Vi går inn på hvert vårt bad og gjør oss klare for natten. Jeg er først ferdig og legger meg i den store dobbeltsengen i annen etasje i soveværelset hennes. Tenk å se rett opp på himmelen og stjernene gjennom glasstaket, det er bare så vakkert og fredfullt. Sammen med gjenskinnet fra månen gir det en svak belysning i rommet. Natalia kommer ut av badet kun iført en tynn delvis gjennomsiktig nattkjole. Bare det å se henne komme ut slik i det svakt opplyste rommet gjør at jeg sitrer av forventning. Hun legger seg i sengen tett inntil meg. Jeg smiler til henne og hun til meg. Straks begynner vi å stryke hverandre forsiktig. Jeg gir henne noen lette kyss på kinnet, pannen og halsen. Og så begynner hun med de dype deilige kyssene sine, de som får det til å gå ilinger gjennom kroppen min. En lang stund gjør vi ikke annet enn å kysse hverandre inntil jeg hører et stønn fra Natalia samtidig som jeg kjenner en hånd forsiktig krype inn under trusen min. Vi er raske til å ta av oss det lille vi har på oss. Her og nå er det intet annet som eksisterer enn meg og Natalia. Vi elsker med hverandre, men vi er ikke to individer lenger, vi er ett...

Det er morgen. Natalia ligger igjen ved siden av meg. Nok en dag i paradiset tenker jeg. Natalia beveger på seg og legger seg med ryggen tett inntil meg. Jeg legger armen over henne. Hun drar den inntil seg. Vi er halvvåkne begge to. Sånn ligger vi og nyter hverandre.

«Vi må stå opp.» sier Natalia og snur seg mot meg etter en stund. «Jeg skulle gjerne ligget her lenger, men vi skal rekke hydroflyet som går om et par timer inne fra storbyen.» Vi står opp og gjør oss klar. Natalia og jeg tilbereder frokosten nede.

«Vi kan jo sitte ute når det er så fint vær.» sier hun. Og før jeg fikk summet meg beveget hele glassveggen seg til siden og det ble åpent ut. Vi gikk ut med frokosten på en plattning rett utenfor. Det var nydelig å sitte der og kjenne duftene og naturen på kroppen.

Etter frokosten går vi ut av huset. Denne gangen spaserer vi mot kommunikasjonsbygget via motsatt side av åsen. Plutselig kommer en gutt løpende mot oss. Natalia gir ham et kyss.

«Hils på Jayden.» sier Natalia til meg. «Det er min sønn.» Jeg hilser på ham og veksler noen ord. Han er på vei mot skolen og har ikke tid til å stoppe lenge. Natalia gir ham både kyss og klem før han stikker av gårde.

«Så du er alenemor egentlig?» sner jeg.

«Jeg er mor, men er ikke alene om det. Alenemødre i vårt samfunn, eller om de er to foreldre for den slags skyld, er egentlig ikke alene om å oppdra barn. Det er ikke sånn at en person får eneansvar for en sånn viktig oppgave det er å ta vare på barn. Det var jo mange i din tid som fikk barn før de knapt hadde

rukke å bli voksne selv. Man kan ikke forvente at de ville mestre foreldrerollen når de er så unge og må være alene så mye om en så viktig rolle. Barna her, uansett om de har en eller to foreldre, blir mye mer ivaretatt av de rundt seg og det trenger ikke nødvendigvis å være innen familien. Dette er en av de store fordelene ved at samfunnet ikke er for stort. Selv om Jayden for tiden er hos mine foreldre, som bor rett oppi åsen der, hender det at han er hos andre bekjente i nærheten også. Her kan jo barna løpe rundt fritt omkring uten å være redd for fremmede. Vi har en ganske spredt aldersfordeling, og mange av de eldre syntes bare det er en glede å ta seg av de små, de har god tid samt masse kunnskap, visdom og ikke minst kjærlighet å dele. Det går litt på tvers av familieband selv om han også er hos sin far og hans besteforeldre som bor inne i storbyen. Jayden er av og til hos noen helt andre besteforeldre som ikke er i familie. Jayden har det kjempes fint hos dem alle. De får og mye impulser og andre varierte inntrykk på den måten.»

«Høres ut som en veldig god løsning.» kommenterer jeg. Vi var igjen kommet til kommunikasjonsbygget. Derfra tok vi et av de små hydroflyene til sentralstasjonen i storbyen. Der gikk vi om bord i et mye større hydrofly som skulle bringe oss videre til det andre kontinentet. Dette flyet gikk ganske høyt og ifølge Natalia går det i supersonisk fart. Etter knapt et par timer over havet går vi inn for landing. Vi går ut av flyet og inn i et mindre. Det skal føre oss videre til bestemmelsesstedet som er et av byens politistasjoner. Også denne byen ser helt annerledes ut. Når vi flyr over den er den ganske grønn. Enkelte steder kan du nesten ikke se at det er en by i det hele tatt, kun fra siden kan man si at det er bygninger der, antakelig boliger. Heller ikke her er det så mange høyhus som jeg hadde forventet, bortsett fra i selve bykjernen.

Vi lander utenfor en koselig bygning, med en liten kafé utenfor. Jeg hadde ikke forventet at *dette* var politistasjonen.

Jeg hadde sett for meg en større bygning, men neida, den inneholdt tydeligvis også mer enn bare politifunksjoner. Her var det minglingsarealer og grøntarealer utenfor. Vi blir tatt imot av en mann i en slags uniform. Han presenterer seg som Felix.

«Dette her var ikke stort.» siter jeg.

«Vi er ikke så mange som jobber her. Kriminaliteten er høyest på dette kontinentet riktignok, men langt mindre enn før og lite sammenlignet med din tid. Det er tre politistasjoner i omtrent samme størrelse her i denne millionbyen.»

«Det var ikke mye og bra er det! Hvordan er det med fengsler?»

«Vi har bare tre til sammen av det og, en tilknyttet hver stasjon, det er ikke behov for mer. Faktisk hadde vi fire fengsler for noen år siden, men det ene ble mindre og mindre brukt slik at vil stengte det. Det er nå restaurert og brukes som museum og til forebygging.»

«Jeg er overrasket.» sier jeg. «Jeg hadde forventet at dere hadde større problemer i en så stor by, men dette må jo være et godt tegn siden dere har så lite å gjøre mener jeg?»

«Ja, absolutt. Kriminaliteten har vært jevnt nedadgående i lang tid og er det fremdeles, spesielt etter at vi begynte å fordele godene og samfunnets ressurser jevnere. Hvorfor drive med kriminell aktivitet når deres behov allerede er dekket? Tyverier for eksempel har vi nesten ingenting av nå. Det vi egentlig sliter mest med er rusproblemer, men igjen, det er lite sammenlignet med hva dere har i din tid.»

«Jeg trodde en politistasjon var kun det, men her foregår det mye annet.»

«Vår tanke er å skape et hyggelig og naturlig forhold til oss som er politi. Før i tiden, i hvert fall hos oss, var politiet forbundet med frykt fordi vi slo for hardt ned på kriminell aktivitet. Det har vi sluttet med nå, vi bærer for eksempel sjelden våpen. Det samme gjelder for våre fengsler, de er ikke et sted å frykte lenger. Ser du bygningen der borte?»

«Mener du at det fine bygningskomplekset der er et fengsel?»

«Ja, fengslene våre er langt mer hyggelige og humane enn de var, spesielt sammenlignet med store land som USA på din tid. Straff og streng disiplin fungerer dårlig og hører fortiden til. Det er alltid en grunn til at folk gjør som de gjør, vi prøver å gå i dybden og nøste opp i hvorfor og så bearbeide det slik at det ikke gjentar seg. Vi forebygger slik at de kan gå ut i friheten igjen som et nytt menneske. Alle kommer ut igjen før eller siden og de gjentar sjelden det de har gjort, i motsetning til din tid. De får også god oppfølging når de kommer ut, det er viktig å presisere. Mens de er her konfronterer vi dem med konsekvensene av hva de har gjort slik at de forstår problemene og lidelsene de har påført andre og samfunnet. Som sagt, så behandler vi dem human, det er viktig.»

«Jeg skjønner nå at verden har blitt et bedre sted. Dette her var oppløftende.» sier jeg.

«Hva med å bli med meg til sentrum så kan jeg vise dere litt rundt?» Natalia og jeg sier ja til forslaget til Felix. Vi beveger oss ut av området og går inn i en gate som må være et boligområde. Det er også en del koselige spisesteder og nærbutikker rundt om.

«Hvor har de store butikkjedene blitt av?» spør jeg.

«De store mastodontene er det nå stort sett slutt med. Det ble for mye transport av varer over lange avstander. Nå har vi langt større fokus på kortreiste varer. De store kjedene ble og lite kreative og for profittfokuserte, noe som sjelden førte noe godt med seg. For eksempel har det nå blitt slutt med utnyttning av arbeidere i lavkostland som knapp hadde en lønn å leve av. I vårt samfunn har vi fremdeles pengesystem, men vi har mye mer kontroll slik at det ikke er mulig å berike seg på samfunnets bekostning. Vi har ingen milliardærer her og ingen som kan tjene umoralsk høye beløp. Det har vært en årelang kamp å

få til, fordi de som har beriket seg på systemet og de som satt på mye penger og eiendeler tviholdt på dette og på sin makt. Noen av disse rike hadde og en lei og feilaktig tendens til å se ned på andre, nettopp på grunn av deres rikdom. Sakte, men sikkert fikk vi overbevist dem og funnet en løsning som også de ble fornøyd med. De skjønnte jo også etter hvert at det var en meget urimelig ordning slik den var praktisert, noen hadde jo gjerne flere svære private eiendommer, for ikke å snakke om enorme yachter, mens andre så vidt hadde mat på bordet. Men det var som sagt en kamp og det måtte lover og regler til for å få det ordnet. Systemet favoriserte jo de som hadde mest fra før, altså en slags omvendt Robin Hood ordning. Pengene de rike skaffet seg, måtte jo komme et sted fra. Men ved å endre disse spillereglene fikk samfunnet mer å rutte med og verdiene ble jevnere fordelt. Til gjengjeld har vi mye mindre problemer og et lykkeligere folk. Mange av de som satt på mye penger og makt og var uenige i endringene har kommet godt opp i årene, men de har stort sett alle også skiftet mening og er enige i endringene som skjedde. På den annen side var den prosessen alt begynt på din tid ved at noen av de superrike frivillig bestemte seg for å gi bort nesten alt av sin formue til veldedige formål. Bevisene på at det fungerer er iøynefallende siden det er lett å se at alle har fått det mye bedre og er mer tilfredse. Og med hånden på hjertet tror jeg og de som var så rike før faktisk har blitt lykkeligere de og. Penger er jo ikke det som gir den egentlige lykken.

«Nei, det er sikkert og visst, men bare fortsett!» sier jeg.

«Vi har innført et system tilsvarende det dere kaller for borgerlønn eller grunninntekt. Altså at alle er sikret det mest nødvendige, helt uten betingelser. Spesielt etter at robotene gjorde sitt inntog fant vi ut at vi måtte gjøre noe. Det har frigjort enormt potensial hos folk og lettet konkurransementaliteten og ikke minst gitt folk mer fritid, og dermed mer tid til å leve... Det er derfor du ser alle disse små butikkene rundt om. Her er

det mye kreativt som skapes skal jeg si deg, alt fra klær, kunst, keramikk, smykker, for ikke å snakke om alt det kreative som kan gjøres med den nye teknologien. Og innen matveien skorter det verken på kreative retter, sunne matvarer og diverse delikatesser.»

«Jeg ser det er ganske rent i gatene her.» sier jeg mens vi spaserer videre.

«For det første så er folk atskillig flinkere og mer bevist på det estetiske, det kastes knapt søppel annet enn der det skal, for øvrig gjenvinnes stort sett alt som kastes. Og roboter rydder gatene hver dag. Det hender jo at ting kommer på avveie, for eksempel av vinden.» sier Felix.

«Når jeg ser på husene her og høyblokkene lenger der fremme er dette den byen som minner meg mest om min tid. Bortsett fra at det er grønnere, mer ordentlig og pent og husene er mer estetisk vakre.»

«Jeg vil anta at denne byen ligger et par tiår foran deres mest moderne byer.» sier Natalia til meg. «Og hvis du sammenligner storbyen vår ligger den utviklingsmessig igjen godt over hundre år frem i tid, kanskje Lysheim hundre og femti år, sett i forhold til din tid og de mest moderne byene og samfunnene deres der... Beklager hvis tidsbegrepet og forklaringen min ble innviklet!»

Felix tar ordet. «Vi har innsett at byene ble for svære, dysfunksjonelle og fremmedgjørende. Man mistet også mye av forbindelsen med naturen. Så vi har store utbyggingsprosjekter på gang utenfor byene, men vi lager ikke slike tradisjonelle forsteder som i din tid, men mer fullverdige samfunn. Stedet Natalia kommer fra er en inspirasjonskilde for oss. Utbyggingen er mye mer skånsom mot naturen enn hva den var. Byen vår var større før, nå nedbygger og fjerner vi de eldste og mest forfalne bygningene og områdene eller bygger dem om. Færre bor derfor i byer nå. En stund var trenden at folk flyttet *til* byene, nå er det motsatt, det skyldes jo og at kommunikasjonen er så mye lettere

i dag. Samt at det å omgås naturen har fått en renessanse. Generelt er befolkningen på jorden nedadgående og det er like greit. Vi har nok vært litt for mange. Når vi greide å øke levestandarden til de fattigste globalt sett fikk de og færre barn, spesielt her på kontinentet vårt. Dette skjønnte de jo på din tid Aron, og det tok derfor ikke lang tid før det ble satt inn massive ressurser for å løfte folk ut av fattigdom og styrke utdanningen, spesielt blant kvinner. Som en «bivirkning» av dette fikk folk færre barn og vi forhindret dermed en alt for stor befolkningsvekst i de fattigste områdene og tilsvarende lite bærekraftig ressursbruk av naturen.»

Felix ser på Natalia. «Vanligvis er det vi som kommer til dere for å lære, ikke dere til oss...» Natalia smiler. «Sant nok, men vi har da noe å lære av dere og.» svarer hun.

«Jeg vet dere har en tidsplan å følge, men vi kan ta oss noe mat før dere må reise tilbake.» foreslår Felix. «Jeg kjenner til en koselig restaurant borti her.» Som sagt så gjort. Vi får servert deilig mat og deretter tar vi farvel med Felix og blir transportert tilbake der hvor det store hydroflyet skal ta oss til storbyen vår hvor vi skal treffe Skylar og Kayden. Idet vi lander har det skumret litt. Jeg føler meg faktisk opplagt og merker heller ikke til noe jetlag, sikkert fordi vi har kommet tilbake til samme tidssone på samme dag.

«Vi kan bare spasere. De bor ikke så langt unna.» sier Natalia. Vi går ut av sentralstasjonen og gjennom samme park som i forgårs. Nå var det begynt å bli mørkt. Også her var det vakker belysning rundt om. Vi går en litt annen vei gjennom parken og etter en stund ser vi Skylar og Kayden komme mot oss. Vi

utveksler klemmer.

Kayden tar ordet. «Jeg foreslår at dere overnatter her til i morgen, siden dere allikevel skal være her i byen hele morgendagen. Det er en flott gjesteleilighet tilgjengelig i bygget der vi bor som jeg allerede har tatt meg den frihet å reservere. Hva sier dere?»

«Greit for meg.» sier jeg og ser på Natalia.

«Hvorfor ikke.» sier hun og smiler til meg. «Men det hadde kanskje vært greit med noe skift.»

«Det har vi allerede ordnet, til dere begge.» sier Skylar. Sammen går vi mot leilighetskomplekset der de bor.

«Ser dere byggene der borte?» spør Skylar.

«Du mener de spiralformede? Det ser ut som om byggene danner en sirkel.» sier jeg.

«Nettopp, det stemmer og der bor vi, i den nærmeste. De er alle terrasseformet og strekker seg som en spiral litt opp i høyden og de har veldig mye planter og vekster opp etter terrassene. De er selvforsynt med energi som alle bygg i byen er for tiden. Nå kan du og se en park med et vann helt i midten med alle terrasseblokkene sentrert rundt.»

«Nydelig. Ser og at det er mye folk utenfor byggene.» sier jeg.

«Ja, vi har tilrettelagt for sosialisering. Det er aktiviteter av mange slag, små lokale butikker, kafé, et lite bibliotek og restaurant. Vi har treningsrom, baner til spill, festlokale, atrium og lekeplass utenfor, svømmebasseng og noen minglingsrom inne. Faktisk er det et lite samfunn i seg selv. Det er flott her, men samtidig er det litt for stort, så Kayden og jeg vurderer om vi skal flytte til et mindre sted, kanskje til et av forstedene til denne storbyen. Lysheim er veldig aktuell i så tilfelle.»

«Vi tenkte å dra opp til min leilighet og så lager Kayden og jeg noe mat til oss. I mellomtiden kan dere dra til gjesteleiligheten og skifte.» sier Skylar. Vi tar en utendørs glassheis som bringer oss nesten til topps, dvs. åttende etasje hvor gjesteleiligheten ligger. Etter at vi hadde gjort oss klare dro vi til Skylars leilighet

som lå i samme etasje. Der setter vi oss til rette ute på den store terrassen hvor vi har utsikt over byen. Det er påfallende stillere her sammenlignet med de bråkete storbyene fra min tid. Etter en stund kommer maten på bordet.

Jeg tar ordet. «Jeg er interessert i å høre mer om hva slags livssyn dere har. Jeg er åpen for at det finnes mer mellom himmel og jord, men jeg er ikke sikker på om det finnes et liv etter døden, eller at reinkarnasjon er en realitet. Jeg er nok skeptisk til det og mer vitenskapelig anlagt kanskje.»

«Det livssynet man har påvirker en selv og samfunnet enormt. Det er faktisk det som former og skaper samfunnet. Så det du lurer på er faktisk svært viktig.» sier Skylar. «Selv om det for oss i dette samfunnet, hovedsakelig Lysheim, er helt naturlig at det er et liv etter døden og at reinkarnasjon er tilfelle ønsker ikke vi å påtvinge deg eller andre vårt syn. Men, siden du sier du er åpen så har jeg et forslag til deg. Jeg har trening i å føre mennesker tilbake til tidligere liv. Hva med at jeg forsøker det på deg? Tør du? Da kan du selv avgjøre om det er en realitet det du eventuelt opplever.»

«oi, eh... dette var litt uventet, men jo, det kan jeg sikkert.» sier jeg litt overrasket.

«Godt, da kan vi prøve på det etter at vi har spist.» sier Skylar.

«Okey, ja kanskje like greit å hoppe rett i det. Har noen av dere prøvd det?» spør jeg og føler jeg kanskje ikke helt vet hva jeg har begitt meg ut på.

«Alle vi her har gjort det. Faktisk har de fleste i Lysheim også gjort det. Det er ikke noen hokus pokus ved det heller. Jeg fører deg bare inn i en slags endret bevissthetstilstand, en lettere form for hypnose kan du kanskje si, ved å kun snakke til deg.»

«Greit, det hørtes ikke så skummelt ut.» sier jeg. Etter en stund er vi ferdige med maten og går inn i stuen. Skylar ber meg legge meg godt til rette på en stol som automatisk og forsiktig blir til en behagelig liggestol. Skylar ser på meg og ber meg lukke

øynene. Deretter snakker hun til meg på en vennlig og behagelig måte. Hun ber meg se for meg et nydelig landskap og legge merke til den gode stemningen som er der. Det er fugler som synger blandet med klukking fra en liten bekk. Det er nydelige blomster som dufter herlig. Jeg begynner å komme inn i en annen tilstand og jeg kan levende se for meg landskapet Skylar beskriver. Dette er tydeligvis en park. Hun ber meg gå videre inn i parken og forteller meg at det begynner å bli litt tåkete. Etterhvert kommer vi til et lite vann med en bro. Jeg ser ikke hva som er på den andre siden grunnet all tåken. Hun ber meg gå over. Jeg kan levende forestille meg det hun sier og begynner å gå over. Hennes ord og min opplevelse blendes i hverandre.

«Når du kommer til den andre siden av broen har du kommet til en annen tid og en annen virkelighet hvor du har opplevd et tidligere liv. Tåken vil gradvis lette. Beskriv gjerne hva du opplever underveis.» Jeg hører Skylars stemme i det fjerne. Jeg er våken og bevisst, men samtidig har jeg en følelse av å være langt borte.

«Jeg er på vei langs en slags kjerrevei omgitt av åser og fjell og jeg ser en større samling hus et godt stykke unna.»

«Hvordan ser klærne dine ut?»

Jeg ser ned på kroppen og bena mine. «Velbrukte klær, brune og egentlig ganske slitte, spesielt skoene. Jeg går fort.»

«Hvorfor det? Hva er det som haster?»

«Jeg må varsle familien og venner.» sier jeg og kjenner jeg er stresset.

«Hvorfor må du varsle dem?»

«Fordi deres liv og mitt er i fare!» Jeg kjenner angsten komme snikende.

«Husk at du ligger trygt og godt her i stolen i en helt annen tid. Du er fullstendig trygg her! Hva er grunnen til at deres liv er i fare?» Skylars ord roer meg ned og jeg begynner å snakke på en balansert måte. «Kirken liker oss ikke fordi vi tenker annerledes

og ikke tror på det samme som dem, derfor er de ute etter oss.»

«Vet du hvor du er og i hvilken tid?»

«Frankrike, jeg tror det er i år 1214.»

«Hvem er dere siden kirken er ute etter dere?»

«Vi er katarer vel! Oi... der ser jeg en person komme løpende mot meg, det er jo Natalia...!» sier jeg forbløffet og fortsetter å beskrive det jeg opplever. «Hun løper mot meg og kaster seg om halsen min. Hun holder hardt rundt meg lenge før hun slipper taket. Å gjenforenes med henne er ubeskrivelig.»

«Du kan nå vende tilbake til vår tid...» sier Skylar til meg. Jeg ligger en stund i stolen og kjenner at jeg gradvis vender tilbake.

«Du gikk sannelig fort inn i denne regresjonen må jeg si!» sier Skylar og jeg kikker på henne og smiler.

«Det var en kort, men heftig opplevelse!» sier jeg. «Først var jeg ikke sikker på om det var fantasien min som spilte meg et puss, men etter hvert følte det mer virkelig, som om jeg faktisk var der. Jeg er jo blitt litt svett av hele opplevelsen, men det rareste av alt var at jeg så Natalia der. Hun het jo ikke det den gang selvfølgelig, men jeg vet, i mitt indre, at det var henne. Og den omfavnelsen hun gav meg var jo ubeskrivelig deilig!»

«Hvordan ser du på reinkarnasjon nå?» spør Kayden.

«Jeg må bare få summet meg litt og få fordøyd dette her...» sier jeg og tar en liten pause før jeg fortsetter. «Dette stiller saken i et helt annet lys! Sånn umiddelbart kjenner jeg at det jeg opplevde virkelig har skjedd. Det er som om bevisstheten min har ekspandert. Det at jeg så Natalia der som en helt annen person gjorde sterkt inntrykk! Og hennes omfavnelser av meg og følelsen det gav levner egentlig ikke tvil.»

«Det man opplever selv har langt bedre virkning enn at noen bare forteller deg at sånn er det.» sier Kayden.

«Ja, det skal være sikkert og visst.» sier jeg.

«Kan ikke du sjekke opp i Katarene Skylar?» spør Kayden. Skylar sier *dataskjerm* og en stor virtuell skjermen på veggen

dukker opp. Videre sier hun; *Finn kort tekstinfo om katarerne som levde i Frankrike på 1200-tallet*. På skjermen dukker det opp noen setninger. Vi får vite at katarerne var en gnostisk dualistisk kristen sekt som var spesielt utbredt i det sørlige Frankrike. De prekte og praktiserte nøysomhet og forsakelse i motsetning til kirkens verdslige rikdom. De hevdet at jorden og all materie var ond. For øvrig står det og at katarerne ikke spiste kjøtt og de trodde på reinkarnasjon. Kvinner ble derfor sett på som likeverdige menn. Dette var en av grunnene til at de ble populære. Etter hvert ble de en trussel mot kirken og systematisk forfulgt, spesielt av pave Innocens III. Korstogene var på en måte forløperen til inkvisisjonen i middelalderen blir vi fortalt. Videre at ordet katar har gitt opphavet til ordet kjetter.

«Det var sterkt å oppleve dette her!» sier jeg og setter meg opp. Jeg ser på Natalia og hun ser på meg. Jeg reiser meg mot henne og vi omfavner hverandre. Jeg kjenner tårer i øynene og føler litt av det samme nå som under regresjonen. Jeg kjenner en veldig lettelse og ro over meg.

«Jeg er litt overveldet!» sier jeg. «Så det var du som kom mot meg den gangen!»

«Ja, det var meg Aron! Jeg har vært gjennom noen regresjoner selv og da har du dukket opp flere ganger, bl.a. nettopp der i Frankrike. Så dette er en av grunnene til at jeg kjente deg før du kom hit!» sier Natalia. Vi går igjen ut og setter oss på terrassen. Skylar og Kayden rydder av bordet og finner frem dessert til oss.

«Fy søren for et herlig liv dere lever nå i forhold til den tiden jeg lever i! For ikke å snakke om i tidligere tider som i middelalderen.» utbryter jeg.

«Jeg vet ikke helt hva fy søren betyr, men skjønner jo at du mener tidene nå er veldig mye bedre enn før.» sier Skylar.

«Og den frykten jeg følte under regresjonen, tenk å leve under sånne forhold!» sier jeg og rister på hodet.

«Dette viser hvor viktig det er at menneskeheten utvikler seg.

Og for at menneskeheten skal utvikle seg er man jo avhengig av at enkeltindivider utvikler seg.» sier Skylar.

«Alle utvikler seg jo, det sørger hendelser i den enkeltes liv for. Vi lærer og vokser av det vi opplever.» sier Kayden.

«Ja klart, men vi kan jo fremskynde prosessen på mange måter, som å stilne tankene og meditere, mange gjør jo samme feilen om igjen og om igjen.» sier Skylar. «Det hele avhenger jo av vilje til å forandre seg. Men det hjelper og å forandre samfunnets fokus. Samfunnet på din tid Aron er jo veldig overfladisk og berører sjelden de vesentlige tingene i livet. Folk var litt søvngjengere da! De går med andre ord ikke i dybden når de prøver å løse og forstå problemene og utfordringene de står ovenfor. Og hvordan kan de det når deres livssyn er så snevert. Mange på din tid forkastet åndeligheten, at det er noe mer i livet, et liv etter døden for eksempel. Vitenskapen forkastet jo også det åndelige, og med rette siden mye av det var utdatert og sterkt forvrengt. Men den åndelige forståelsen har jo utviklet seg. Vitenskapen og mange andre på din tid ville hatt godt av å se til den «nye» og langt mer modne åndelige forståelsen som da var i ferd med å bre om seg. I dag er jo dette det mest utbredte livssynet i verden.»

«Jeg føler det er stoltheten som ødelegger alt for mange ganger, man er for stolt og for lite ydmyk til å innrømme feil.» sier jeg.

«Haha... Det er derfor man har flere liv. Man får flere sjanser til å forbedre seg.» sier Kayden.

«Det er selvsagt ikke bare derfor, Kayden bare setter det litt på spissen. Slik vårt livssyn er i Lysheim er vi her hovedsakelig for å leve livet til det fulle. Utvikle vårt potensiale mest mulig og uttrykke oss som de guddommelige vesener vi er, som å elske og bli elsket og le underveis...» sier Skylar.

«I morgen skal vi ta en tur til Livssynsbygget i sentrum. Vi kan begynne dagen der først... Det begynner å bli sent forrest-

en. Aron, skal vi dra bort til leiligheten vi har fått låne?» spør Natalia.

«Gjerne...!» utbryter jeg og legger til «Selvfølgelig er det svært hyggelig å være her, men dere skjønner...!»

Skylar og Kayden kikker på hverandre og ler. «Selvsagt... vi vet og vi hadde gjort det samme...» De gir hverandre et kyss. «Dessuten gir det oss anledning til å kripe til sengs litt tidligere enn beregnet...» Nok et kyss utveksles mellom dem. Vi ler alle sammen. Deretter tar vi farvel og går til leiligheten vi har fått til disposisjon. Jeg ser på Natalia. Nå skjønner jeg mer hvorfor jeg har blitt så glad i henne på så kort tid. Vi har en historie sammen, en lang historie tydeligvis! Nå skjønner jeg også hvorfor Natalia har tatt hånden min flere ganger og leid meg rundt og at jeg har funnet det helt naturlig. Vi går ut på terrassen i leiligheten og kikker ut over området. Det er såpass fascinerende med alle blomstene, buskene og til og med noen små trær opp etter terrassene at det er litt som å bo i naturen. Fugler er det her og. Og nedenfor ser det jo ut som en oase. Det er mye stillere nå og folk har begynt å gå til ro.

«Jeg går på badet...» Natalia blunker til meg. «Bare vent her og nyt utsikten du...» Dermed forsvant hun ut av syne og jeg ble alene med mine tanker, gode tanker vel og merke. Kan ikke si annet enn at de siste dagene har vært utrolig fine og opplevelsesrike. Lurer på hva mer jeg har i vente... Etter en god stund kommer Natalia tilbake. Nå blir hun igjen på terrassen mens jeg forsvinner inn på badet. Da jeg kom ut igjen hadde hun tent levende lys. Vi har satt oss og ser utover området, men vi ser også på hverandre og derfor tar det heller ikke lang tid før vi reiser oss og går inn på soverommet. Vi kler av oss slik at kun undertøyet er igjen. Deretter legger vi oss ned i sengen og kysser. Igjen kjenner jeg disse herlige dype kyssene som skaper ilinger gjennom hele kroppen. Natalia ligger oppå meg. Hun reiser seg litt opp og frem, antakelig for å se på speilet over oss, noe som

gjør at utsikten min blir aldeles herlig. Igjen har hun på seg en av disse spesielle trusene. Jeg kan ikke dy meg og trykker forsiktig på den litt skulte knappen på kanten av trusen hennes. Akkurat som i forgårs blir trusen hennes nesten helt gjennomsiktig og jeg mister nesten pusten av det deilige synet. Natalia ler og sier jeg likegodt kan ta av henne resten... Og slik endte nok en ubeskrivelig deilig kveld og natt med Natalia. Eller det vil si, det endte jo egentlig ikke der og da, hvis du skjønner hva jeg mener...

Vi sitter hos Skylar og spiser frokost hos henne. Både Kayden og Skylar må jobbe noen få timer før vi kan være sammen med dem igjen. Arbeidstiden deres er ikke så lang, slik det er med de aller fleste andre her. Og siden vi er her tar de litt ekstra fri.

«Vi tenkte først å gå på det historiske museet.» sier Natalia til meg før hun la til. «Og hvis du tror det høres kjedelig ut så bare vent å se...»

«Jeg er med på alt jeg... Kan virkelig ikke si at jeg har kjedet meg her heller!» sier jeg.

«Flott! Da kan vi likegodt bevege på oss.» Dermed reiser vi oss og tar farvel før vi går ut av leiligheten og tar heisen ned. Det er allerede livlig utenfor bygget. Vi skal til bykjernen og bruker en god del minutter på å gå til museet. Så mye natur i byen og så lite asfalt, det er bare en fornøyelse å gå gjennom denne byen. Vi ankommer og går inn i den store bygningen som huser museet.

«Her ser du forskjellige avdelinger som inneholder gjenstander, klær og mye annet som representerer forskjellige tidsaldre.»

«Sånt har vi på vår tid og.» sier jeg.

«Riktig, men dere har kanskje ikke dette?» Natalia går mot en stor åpning formet som en port, eller mer som en virtuell port. I det vi passerer rett gjennom denne porten blir jeg helt overveldet! Vi har kommet inn i en annen verden! Det er nesten som om vi har gått over i en annen tidsdimensjon. Vi er tydeligvis tilbake i egyptisk tid, den gang faraoene regjerte. Vi går bokstavelig talt midt oppi samfunnet deres. Det er mange mennesker og bygninger fra den tiden som omgir oss. Vi ser dagliglivet deres. Hele denne svære hallen består av et enormt levende hologram, med lyder og til og med lukter. Dessuten er det planter, palmer og blomster rundt om, holografiske altså. Til og med vegger og tak blendes inn i dette hologrammet, eller hologrammene, for det må jo være flere satt sammen. Uansett er det en utrolig flott

opplevelse å vandre rundt her. Jeg kan se forskjell på Natalia og meg samt de andre som går rundt her fra selve hologrammet. Vi er mer solide på en måte.

«Jeg har nesten ikke ord!» sier jeg idet et menneske fra faraoenes tid passerer rett forbi meg. Jeg strekker ut en hånd, men den går bare rett gjennom vedkommende siden det jo er et hologram. Men det ser ganske så virkelig ut.

«Det er flere tidsperioder man kan utforske. Akkurat denne måneden er det Egypt og faraoenes tid som er i fokus. Andre måneder er det andre sivilisasjoner og tidsepoker.» forklarer Natalia.

«Hva er det de der borte gjør?» spør jeg og peker på en gruppe mennesker som står rundt en diger steinblokk. De ser veldig fokusert ut.

«Den steinblokken skal opp på Kheopspyramiden som du ser en del av der borte. De bruker vibrasjoner og energifelt for å oppheve tyngdekraften og på den måten løfte steinen og sette den på plass. Det er glemt kunnskap som vi holder på å tilegne oss igjen. Alt er jo vibrasjoner.»

«Du mener Kheopspyramiden ble bygget på den måten? Det er ikke akkurat noe man går god for på min tid.»

«Nei, det er riktig, men mye av det man så på som sprøtt og galt før er sant og naturlig i dag, akkurat som mange i middelalderen ville se på mye av det dere tror på og praktiserer i din tid som sprøtt og galt og noe man lett kunne havnet i trøbbel for. Uansett, veldig mye har forandret seg nå. Du ser jo hvordan samfunnet vårt har forandret seg. Vår forståelse rundt historien og tidligere sivilisasjoner har også økt betraktelig. Det forskes jo i din tid på å levitere gjenstander ved hjelp av lydfrekvenser, og jeg vet de har fått det til.»

«Ja okey, jeg vet i hvert fall at man har klart å bøye skjær med tankekraft, det er jeg sikker på er mulig, og vitenskapen snakker jo nå om at vi påvirker det vi observerer. Så hvorfor skulle

ikke vår påvirkning ha innflytelse på for eksempel materien og dermed en steinblokk?»

«Det er jo ikke mirakler vi snakker om her.» sier Natalia. «Mirakler slutter å bli mirakler når man vet hva det er og hvordan det virker. Akkurat denne pyramiden ble ikke bygd av slaver slik de fleste tror på din tid, men av høyt bevisste mennesker. Det har eksistert høytstående sivilisasjoner før på jorden. Dessuten ble jo ikke pyramidene hovedsakelig brukt til gravkamre, det blir det samme som å si at kirker kun ble bygget til ære for de døde. Kheopspyramiden inneholder jo bl.a. sjakter. Gjennom dem ble det kanalisert energier til diverse formål. I kirker på din tid foregår det ritualer, i noen av pyramidene foregikk det innvielser. De som bygde pyramidene tok i bruk konsentrert tankekraft og chanting i kombinasjon med en type instrumenter til å endre vibrasjonene helt ned på molekylnivå i objektene de ville flytte. Dette gjorde de i samarbeid med antigravitasjonskreftene de mestret. Dermed var de i stand til å levitere objektene, de massive steinblokkene, og flytte dem dit de skulle og slik sett bygge Kheopspyramiden.»

«Kult! ville ungdommene fra min tid si!»

«Ja, det kan du si. Men litt rart at de i din tid kalte en del ting de ikke forstod for mirakler når hele livet i seg selv er et mirakel. At vi kan se, høre, lukte, føle osv. kan jo også kalles for mirakler. At et bitte lite befruktet egg kan vokse til et helt menneske er jo forunderlig, men som folk vanligvis ikke leer et øyenbryn over. Vitenskapen og mennesker generelt på din tid prøvde å forklare mirakler og mysterier utfra sin forståelsesverden, men det kunne de bare så langt deres begrepsverden rakk. Vår forståelse har ekspandert og rommer nå generelt mye mer enn før. Vitenskapen på din tid skapte jo motstand når nye oppdagelser rokket ved vedtatte vitenskapelige sannheter, litt rart egentlig når vitenskapens grunnpilar nettopp er å være åpen for nytt. Og i hvert fall ikke motarbeide eller latterliggjøre det.»

«Jeg vet i hvert fall at Kheopspyramiden består av over 2 millioner steinblokker hvorav de fleste veier flere tonn. Vi snakker jo her om å bygge et fjell!» sier jeg.

«Ja, og det er mye mer å si om pyramidene, for eksempel hvordan steinblokkene ble til og hvor de kom fra, men jeg tror det holder for nå. La oss gå videre.» Natalia fortsetter å gå og jeg følger etter. Vi passerer en elv, som antakelig skal forestille deler av Nilen. Der passerer det flotte elvebåter. Litt av et syn og så heldig jeg er som får oppleve alt dette, tenker jeg, og en taknemlighetsfølelse velter over meg. Ikke bare for å ha opplevd dette bygget og alt det inneholder, men ikke minst for Natalia og alt det jeg har opplevd sammen med henne.

«Vi skal møte Skylar og Kayden snart. De ville være med oss når vi besøker livssynsbygget, så jeg tenker vi kan gå dit nå.»

«Gjerne, det hørtes interessant ut.» sier jeg. Vi har nå gått ut av historiebygget og Natalia peker på et svært bygg ikke langt unna.

«Det så spesielt ut, selv for her å være.» kommenterer jeg.

«Det er også et museum tilsvarende dette. Bare at det skal vise hvordan våre kjære kosmiske venner har det der de bor. Da kan vi vandre blant dem uten å måtte dra helt ut i kosmos for å besøke dem. Nå får også svært mange oppleve dem. Vi er de eneste på jorden som har et slikt besøksenter.»

«Oi... oi... oi... Kan vi besøke det, please!»

«Det går ikke, det er ikke helt ferdig ennå, men det åpner snart. Og du er ikke den eneste som ønsker å se dette stedet. Vi regner med kolossalt mange besøkende fremover, fra hele verden. I den ene delen av bygget har våre venner gitt oss en ekte UFO, som dere på din tid kaller det. Den kan man gå inn i og få omvisning.»

«Kanskje jeg kan komme tilbake hit en annen gang!»

«Mulig, det hadde vært veldig kjekt og det håper jeg virkelig, men vi får se.» sier Natalia og kikker smilende på meg.

«Det andre bygget der borte derimot kan du besøke. Det er nemlig dit vi skal. Ser du formen på bygget?» spør hun.

«Det ser rundt ut.»

«På en måte ja, men ikke helt. Hvis du ser det ovenfra er det som et spiralformet skjell med en flott glasskuppel i midten. Bygget har to hovedfunksjoner. Den midterste delen brukes til åndelige aktiviteter og ritualer av alle religioner og retninger. Den ytterste delen tilhører livssynsmuseet. Midt imellom dem befinner det seg kafé, kontorer, undervisningsrom og et konferanserom tilknyttet museet. Akkurat nå pågår en utstilling og dialog om spesielle og kontroversielle trossystemer som herjet på din tid. Da var det jo litt av hvert, som for eksempel mange forskjellige konspirasjoner.»

«Ja, det skal være sikkert og visst!»

«Det er en grunn til at livssynsbygget er spiralformet. Det skal illustrere at utviklingen og forståelsen vår stadig går mot høyere nivåer etter som tiden går, at utviklingen ikke stagnerer og at den hele tiden er i bevegelse og går i sykluser.»

«Hei, der er dere jo!» Kayden og Skylar kommer mot oss. Vi hilser og går sammen mot bygget gjennom en flott blomsterlagt park med mange forskjellige symboler. De skal sikkert forestille mange forskjellige religioner. Vi går inn og blir møtt av særdeles vakre utsmykninger og nydelige belyste kunstverk overalt med lys utenfra som skinner inn på en fin og gjennomtenkt måte. Salen i midten er en åpenbaring. Taket er rundt og har noen fantastiske fargerike kunstverk, litt sånn Tiffany inspirert. Også veggene har utsmykninger. Til og med gulvene er diskre utsmykket. Vi var stille og rolige en lang stund bare for å ta til oss disse vakre inntrykkene. Deretter går vi så videre til livssynsmuseet.

Natalia fortsetter sin introduksjon til meg. «Livssynsmuseet inneholder programmerbare hologrammoduler som du ser rundt forbi her. Disse modulene er basert på forskjellige tros- og

livssyn og de er fleksible på den måten at de lett kan flyttes samt deres tilhørende utsmykninger. De digitale bildene på veggene kan selvfølgelig endres etter behov. Når vi oppdager noe historisk nytt eller vi endrer på tidsrommet er det bare å omplassere modulene. Det er også plass til helt nye moduler fremst i spiralen.»

Skylar, som tydeligvis også har vært her før, overtar. «Som du ser Aron, begynner utstillingen med menneskets første spede forståelse for det guddommelige. Vi vet det har vært andre sivilisasjoner før oss som har hatt andre forståelser og veier, men vi har konsentrert oss om vår. Vi har for øvrig et eget bygg her i storbyen viet disse tidlige sivilisasjonene som vi vet om.»

«Hvorfor har dere viet et helt museum til å fortelle livssynshistorien til mennesket?» spør jeg.

«Det er hovedsakelig fordi det som mennesket anser for sannhet styrer på mange måter livene våre. Hva vi tenker og tror på og anser som sannhet former ikke bare den enkeltes liv, men samfunnet som helhet siden samfunnet jo er summen av individene. Faktisk regner vi livssynsmuseer som de viktigste museer som finnes.» svarer Skylar.

«Da tror jeg at jeg skjønner hvor viktig det er!»

«Ja nettopp! Du vil forhåpentligvis forstå det enda bedre etter å ha vært her.» sier Kayden. «De første modulene er viet vår tidlige, enkle og det noen regner for såkalt primitive trossystemer. Det er for eksempel animisme hvor alt ble sett på som hellig og besjelet. Det interessante er at vi i vårt moderne samfunn her hos oss også ser på alt som hellig og besjelet, men nå på en mye høyere og elevert måte. Det er som om vi har vært gjennom en enorm sirkel, hvor vi har kommet tilbake til utgangspunktet, bare at vi nå, som sagt, har fått en langt større forståelse og perspektiv. Men tilbake til de tidligste tider av vår sivilisasjon. Den gang eksisterte det hovedsakelig små grupper med mennesker. Når mektige krefter i naturen, for eksempel lyn og torden, ble

satt i sving tilegnet mennesker dem etter hvert forskjellige gud-
er som styrte disse kreftene, som guden Tor i norrøn mytologi.
Siden de ikke forstod disse mektige kreftene, forestilte de seg at
«de» som forårsaket dem var mektigere enn dem selv. Nå beg-
ynte de første gudene å oppstå. Og for å blidgjøre dem begynte
man å ofre til dem.»

Kayden viser oss et hologram som skal illustrere det. Modu-
len vi står på tar for seg naturreligioner generelt og har et stort
rundt bord som er berøringssensitiv. Sânt vet jeg jo finnes i vår
tid, men dette er langt mer avansert, fleksibelt og er i tillegg
holografisk. Kayden trykker et bestemt sted og en liten holo-
grafisk skyformasjon med lyn rundt dukker opp midt på bordet
i løse luften. Vi kan høre torden. Vi ser noen mennesker, med
enkle tøystykker på seg, bøyer seg ned mot bakken for å vise sin
respekt for det som for oss er naturkrefter. Ganske fascinerende.
Det ser ut som en tredimensjonal levende miniatyrverden.

«Det minner meg om historien fra slutten av andre verden-
skrig. Jeg leste det for lenge siden i en bok av Erich von Däni-
ken.» sier jeg. «Et sted på Ny-Guinea i Stillehavet hadde de in-
nfødte lagt merke til amerikanerne som hadde anlagt en stor
base der. Flyene landet kontinuerlig med laster, og av og til fikk
de innfødte varer fra dem. Da amerikanerne dro for godt etter
krigen ryddet de innfødte klar en liten flystripe og fikk bygget fly
av siv som skulle etterligne de virkelige flyene. Jeg har sett bilder
av disse besynderlige etterligningene. Dette viser at mennesket
er på forskjellige utviklingsnivåer. Man kan jo og begynne å lure
på om noen av min tids religioner er utledet av vrangforståelser
og misforståelser de også.»

Kayden skyter inn med en kommentar. «Da bør du sjekke
opp i en forfatter på din tid som heter Neale Donald Walsch.
Han utgav en mengde bøker, hvorav en heter: Dere har tatt feil
av meg – sitat Gud.»

«Aron, det er absolutt en interessant refleksjon, og du er inne

på noe vesentlig der. Men vi skal og huske på at vi jo lærer av det, for eksempel er det ting vi kan lære av dem som mange kaller naturreligioner.» sier Skylar og leser høyt det som står på displayet som dukker opp et annet sted på bordet. «Utgravninger slår rimelig sikkert fast at mange av disse kulturene var lite hierarkiske, men veldig kollektivt orienterte og at de tok vare på hverandre og respekterte naturen. For eksempel, når enkelte av disse samfunnene fikk besøk i lengre perioder, saumfarte noen av innbyggerne varene de hadde tatt med og tok med seg det de hadde mye av. Til gjengjeld kom de tilbake med ting og varer de mente de manglet. Man var avhengig av hverandre for å overleve og alle hadde sin plass i disse små samfunnene. Kvinner ser ut for å ha dominert i perioder og i disse tidsrommene har man ikke funnet noe som kan henvises til våpen eller krig av noe slag.»

Skylar har en kommentar til det hun nettopp leste. «Matriarkat heter det når samfunnet er styrt av kvinner og patriarkat når menn dominerer. Hvis man ser på historien så har det vært dramatisk, turbulent og krigersk for å si det mildt nesten helt opp til vår tid. Og hvem er det som har styrt?»

«Det kan godt hende at samfunnet var bedre med kvinner i førersetet, men jeg tviler vel på at alt var rosenrødt da heller!» sier jeg.

«Det har du sikkert rett i, her gjelder det nok å finne den berømte balansen. Og det må jeg si vi har lykkes ganske godt med i vårt samfunn.» sier Skylar.

Kayden siterer fra et annet display på bordet. «Her står det at det fantes mange forskjellige naturreligioner, noen dyrket naturen på forskjellig vis, alt fra trær og dyr til sol og måne osv. Andre dyrket forskjellige guder og ånder, mens andre igjen dyrket sine forfedre eller en kombinasjon av alt dette. Videre står det at det fremdeles finnes enkelte sjeldne lommer igjen i verden hvor disse naturreligionene dyrkes.»

Vi går videre forbi noen moduler til vi stopper ved en, et

stykke fremme. Der er noen personer akkurat i ferd med å gå videre slik at vi får modulen for oss selv.

«Dette tror jeg mange kjenner igjen. Her har vi nemlig kommet til de monoteistiske gudstroene som kristendommen, islam, jødedommen, Bahá'í og mange andre.» sier Natalia til meg. «Når monoteismen gjorde sitt inntog gikk man vekk fra å tro på mange guder til å tro på en enkelt gud. Vi skal se nærmere på kristendommens modul som vi er ved nå. På dette displayet står det: Det finnes mange varianter av kristendommen, men noenlunde lik forståelse er at de regner Jesus Kristus som Guds sønn og at han døde og oppstod for menneskenes frelse. Kristentroen har endret seg siden den gang og har blitt generelt mer åpen, romslig og inkluderende. Allikevel har kristendommen og de andre monoteistiske religionene, med unntak av Bahá'í, mistet betydelige antall medlemmer de siste årtiene. De er ikke så dominerende lenger.»

«Det er mange hologrammer man kan velge mellom. Her har vi noe interessant vi kan se på.» sier Kayden og trykker på displayet på bordet.

«Det gjelder et stort kirkemøte i 325 evt. der det kom representanter fra den kristne kirke, hovedsakelig biskoper, for å prøve å få til enighet i kirken.» I midten av bordet dukker det opp et hologram som skal illustrere hvordan kirkemøtet forgikk. Vi ser at det er mange personer som er samlet og vi hører stemmer som snakker. Noen gestikulerer med armene. Kayden drar en finger til siden for å øke volumet slik at vi kan høre hva de sier. De diskuterer setninger, formuleringer og innhold. Poenget var å sortere ut hva som skulle være ekte kristne tekster og hva som skulle være vranglære.

«Her står det forresten litt om kirkens forhold til reinkarnasjon.» sier Kayden og siterer. «Fra tidlig av likte kirken svært dårlig reinkarnasjonstanken. Dette fordi kirken prekte mye om synd. Det var veldig mye som var syndig, bare det å ikke gå i

kirken ble regnet som en synd. Sett fra vår tid var denne kristne guden regnet for å være en straffende, dømmende og hensynsløs gud som truet med straff og helvete hvis man ikke gjorde som kirken befalte. Tilhengerne av reinkarnasjon derimot sa at vi alle fikk en ny sjanse og at vi derfor skulle gjøre som best vi kunne. For å kunne holde på sine medlemmer innførte kirken derfor det pinefulle mellomstadiet de kalte skjærsilden og mange andre tvilsomme begreper og regler, som for eksempel avlat som betydde at man kunne kjøpe seg mer eller mindre fri fra skjærsilden for så å komme direkte til himmelen. Dette var jo da kun forbeholdt de som hadde godt med penger.»

«Det er ganske utrolig å tenke på at denne religionen, som tilsynelatende snakket så mye om kjærlighet, bevisst brukte frykt for å holde på sine medlemmer.» sier jeg.

Skylar avbryter oss. «Se her borte! Her har det kommet en ny modul. Den er om katarerne som vi snakket om i går kveld. Du snakker om synkronisitet, dette kan ikke være tilfeldig! Den må vi se på!» Vi går alle bort til modulen som ligger et stykke fremme. Vi får også den for oss selv.

«La oss undersøke om det er noen hologrammer vi kan se på.» sier Kayden. Natalia kommer bort til meg og griper hånden min.

«Her har vi noe.» sier Kayden. «Det står: *De siste katarer fra Carcassonne*. Jeg setter på den.» I midten av bordet dukker det dermed opp en befestet middelalderby oppe på en ås. Vi ser at byen er beleiret. En tekst viser at beleiringen varte i to uker. Ganske mange greier å rømme via underjordiske ganger. Til slutt viser hologrammet de siste menneskene komme ut samlet. Vi ser at de blir tatt av dage. Ja faktisk blir mange brent og noen hengt. Her avsluttes det.

«Her er en annen en.» fortsetter Kayden. «Dette er noen år senere, i år 1244. Det står: *Beleiringen av Montségur*.» Kayden setter på det hologrammet og. En imponerende festningsborg

dukker frem høyt oppe på en bratt liten fjelltopp. Den virker helt uinntakelig. Hele 10 000 soldater beleirer festningsborgen står det, og denne beleiringen pågår så lenge som 9 måneder. Til slutt må også disse katarene gi tapt. De har fått tilbud om å omvende seg, men mange nekter og over 200 ble brent på bålet. Faktisk monterte de gjenværende katarene likbålet selv og gikk frivillig inn i flammene.

Jeg kjenner Natalias hånd ta godt tak i min. Jeg merker jeg blir følelsmessig berørt. Jeg ser på Natalia, en tåre dukker opp i øyekroken hennes. Slik står vi en god stund. Skylar og Kayden er stille og gir oss rom til å fordøye det vi har sett.

«Kanskje vi skal ta en pause og stikke inn på kaféen?» Alle er enige og vi går inn og setter oss og bestiller litt lunch.

«Det er et sammensurium av trossystemer og skremmende å vite om all manipulasjon som foregår i religioners navn.» sier jeg.

«Det minner meg om scientologikirken som ble grunnlagt av en science fiction forfatter.» sier Skylar. «Den religionen er rett og slett basert på en av forfatterens bøker. Så vidt jeg kan huske snakkes det der om en utenomjordisk diktator og mye annet rimelig spesielt. Også her var det snakk om masse penger fra medlemmer og at den ble veldig kommersiell. Vet ikke om det er noe særlig igjen av den religionen nå eller om den i det hele tatt eksisterer. Det er jo egentlig en sekt. På en måte kunne man jo rett og slett kalle mange av de store religionene for sekter de og. Hva skal definere en sekt egentlig? Hva er sant og hva er ikke sant? Hvem skal definere sannheten? Det som kanskje gjør det hele litt forvirrende er jo at det er mer eller mindre noe sant i alle trossystemer. Scientologene tror jo på reinkarnasjon de og.»

«Det verste er at mange av disse religionene spiller på frykt.» sier Natalia.

«Heldigvis endrer trossystemene seg akkurat som mennesket endrer seg. Ettersom vi har hatt flere liv får man større forståelse

og mer visdom samt økt empati og samvittighet. Dette reflekteres også i trossystemene våre. Nå er det ikke så mange igjen av den type fryktbaserte religioner og de som fremdeles eksisterer har blitt kraftig redusert de siste årtiene. Det er et godt tegn på at mennesket utvikler seg.» sier Kayden.

«Samtidig er det noe å lære av alt dette.» sier Skylar. «For mange er jo trossystemer og religioner en krykke de kan støtte seg til. Mennesker lar andre tenke for seg, dvs. religionene tenker for dem. Etter hvert, og da snakker jeg om flere liv, begynner man å gjennomskue alt dette. Da begynner man å tenke og stole mer på seg selv og sin egen intuisjon. Det er jo derfor kristendommen og andre religioner har mistet så mange av sine tilhengere, i hvert fall i vår del av verden. Noen religioner har forandret seg i noenlunde takt med at samfunnet forandrer seg. Det er og de som har klart seg best.»

«Skal vi gå ned igjen og ta en siste titt før vi går videre?» sier Natalia og ser på meg.

«Det kan vi godt.» svarer jeg. Vi går alle ned og fortsetter runden.

«Vitenskapen? Hvorfor har den fått en egen modul her?» spør jeg lettere forvirret.

«Det er jo et livssyn. Dessuten er det et trossystem, dvs. det utviklet seg til å bli det.» sier Skylar.

«Hvordan da?»

«I utgangspunktet skal ikke vitenskapen være noen tro. Vitenskapen utvikler seg gjennom prøving og feiling. Den skal kontinuerlig tilpasse og forandre seg nye fakta. Problemet er at det har sneket seg inn dogmatisk tenkning i vitenskapen over tid, noe man forbinder med religiøs tro. Sagt på en annen måte; Vitenskapen har en teori om et eller annet. Det betyr at det ganske enkelt er den best tenkelige forklaringsmodellen man har på nåværende tidspunkt. Dette er ikke verre enn at den kan forkastes til fordel for en bedre dersom det skulle dukke opp en

ny teori. Problemet er at det er, ja, i teorien. I virkeligheten blir teorier, som likegodt kunne bli kalt en antakelse eller en tro, i alt for mange tilfeller til fastlåste sannheter. Men sannheter kan som kjent diskuteres. Det som er sant for en kan være feil for en annen. Det som er sant for religionen er ikke nødvendigvis sant for vitenskapen og vise versa. Det som religionen regner for sant regner vitenskapen for tro, uten helt å forstå at det de selv anser som sant egentlig er en tro det og.»

«Har du eksempler?»

«Hvordan kunne vitenskapen tro, for det var det den gjorde før, at livet har oppstått helt tilfeldig? Det var jo bare en hypotese. Hvor var bevisene? Hvordan kunne vitenskapen tro at det ikke finnes noen annen virkelighet enn det fysiske? Hvordan kunne vitenskapen tro at levende organismer, som mennesket, er komplekse «maskiner»? Hvor kommer følelsene inn i bildet? De mener at materien er uten bevissthet. Vitenskapen hevdet før at man hadde svarene på det mest grunnleggende, akkurat som religionene gjør. Dette og mange flere dogmer kjempet og tviholdt vitenskapen på i lang tid og fremdeles henger noe igjen.»

«Hvorfor?»

«Det menneskelige aspekt kommer inn. Stolthet, redd for å ta feil eller innrømme feil. Treghet og vaner. Sterk overbevisning og tro på at man har rett, med andre ord, arrogante holdninger og lite ydmykhet. Klassiske menneskelige utviklede karakterer. Forresten burde du studere bøkene til en mann ved navn Rupert Sheldrake. Han kan mye om de tingene der på din tid.»

«Hva skjedde så med vitenskapen ettersom tiden gikk?»

«Den ene etter den andre vitenskapelige oppdagelsen, sammen med nye instrumenter, tilbakeviste det vitenskapen i seg selv var grunnlagt på. Faktisk var en god del tilbakevist allerede på din tid, men mye på grunn av de nevnte grunner ovenfor ble det ikke helt akseptert. For eksempel troen på at alt er materielt og mekanisk. Oppdagelsen av at alt er vibrasjon derimot

endret på dette. Det betyr at det fysiske på en måte er en illusjon, siden alle små partikler vibrerer i en utrolig hastighet, noe som gjør at virkeligheten fremstår som fysisk. Dessuten fant vitenskapen ut ved hjelp av kvantefysikken at vi kan påvirke materien ved hjelp av tanker og intensjoner, altså ved hjelp av bevisstheten. Det store skiftet kom da de utenomjordiske gjorde seg til kjenne. Vitenskapen, som for det meste hadde latterliggjort de som trodde på intelligent liv annet sted fra, måtte nå rett og slett innrømme at de tok feil, grundig feil. For universet yrer jo av liv. Dette gjorde at vitenskapen ble mye mer ydmyk. Den har nå blitt langt mer åpen og utfører en langt friere forskning, for eksempel er det nå utstrakt forskning på mange av de feltene de før ikke tok særlig seriøst, bortsett fra militære som forsket på dette i det skjulte. Det kunne være paranormale fenomener som telepati, hypnose, klarsynthet, ut av kroppen-opplevelser og nær døden opplevelser, men også drømmer, astrologi og placebo og mye mer.»

«Her har vi en modul jeg syntes det kunne vært interessant å utforske. Det dreier seg nettopp om nær-døden opplevelser. Det har jeg hørt om, det er de som har vært erklært døde, men som har våknet til live igjen og har fantastiske historier å berette.» sier jeg.

«Kanskje vi skal se på et hologram?» foreslår Skylar. «Det er flere tilgjengelig, bla. en som tar for seg begynnelsen av en slik opplevelse. Det står her at den baserer seg på mange personlige beretninger og at det er laget et hologram som trekker ut det de har felles. Et annet skal illustrere to personer og deres vidt forskjellige opplevelser under en bilulykke.»

«Den kunne jeg tenke meg å se.» sier jeg. De andre er enige og hologrammet blir satt i gang. Igjen skjer det saker og ting i midten av bordet. Vi ser to biler kjøre i stor fart mot hverandre på en uoversiktlig landevei. Ut fra bilene å dømme, må vi være langt tilbake i tid, før min tid faktisk. Vi ser at bilene frontkoll-

derer. Det var ingen passasjerer i bilene, bare de to sjåførene, en mann og en kvinne. Hologrammet tar for seg den ene personens hendelsesforløp først. Vi ser at denne personens energilegeme, eller sjel, som har form som et lysvesen, fortsetter ut av kroppen og tvers gjennom bilen og havner ut på veien. Personens lysvesen reiser seg opp og er forvirret og kikker mot bilvrakene. Etter hvert går det opp for ham, når han ser seg selv ligge skadet i bilen, at det har skjedd en bilulykke. Han blir sjokkert. Det ser vi fordi det blir zoomet inn på lyskroppen og ansiktsuttrykket hans. Så snart sjokket har lagt seg vises det personer i et felt rundt ham, som sikkert skal illustrere hvem han tenker på der og da. Vi skjønner at dette er en person som ikke har reflektert så mye rundt de store spørsmål og at han ikke trodde livet ville fortsette etter døden. Ut fra tankefeltet hans skjønner vi at han bekymrer seg mye for hus, hjem og familie. Med ett befinner vi oss hjemme i hans eget hjem. Energikroppen hans har flyttet seg dit momentant fordi hans tanker var fokusert på det. Han er der, men er der samtidig ikke for de som er fysisk tilstede. De verken ser eller hører ham. Vi skjønner at han blir frustrert over å ikke bli lagt merke til. Dette pågår over en lengre tidsperiode, sett ut fra vår fysiske virkelighet. Etter hvert går det opp for vedkommende at han har forlatt den fysiske verden og i det øyeblikket skjer det noe rundt ham. Det er som en ny dimensjon trenger gjennom der han er. Han føler en sterk dragning mot det som åpenbarer seg. Vi som ser på dette hologrammet ser et relativt sterkt lys som stråler ut og opp av bordet, det kommer og supplerende lys fra taket som gjør det ekstra effektivt. Han smiler når han drar kjensel på lysskikkelser inni dette lyset. Han forsvinner inn i lyset og vi ser han blir gjenforent med de andre lysskikkelserne. Da er denne delen slutt. Vi setter det på pause.

«Jeg skulle likt å fått beskrevet personens følelser når han oppdaget lyset og ble gjenforent med de han kjente. Det må ha vært fantastisk! Jeg skjønner nå bedre hvor mye tankene og trossys-

temene våre har av innflytelse på livet vårt.» sier jeg.

«Ja.» sier Skylar. «Det som potensielt kunne skjedd her var at denne personen kunne ha gått igjen, altså blitt et såkalt gjenferd. Hadde han vært sterkt stedbundet eller sterkt knyttet til andre ting eller personer kunne han gått igjen som et gjenferd for en stund. Det finnes og de som går igjen fordi de er redd døden eller redd for å bli straffet i etterlivet, noe det ikke er noen som helst grunn til og i hvert fall ikke være redd for døden og det som skjer etterpå. Nå tyder det på at han ikke var så sterkt avhengig av eller bundet til noe spesielt eller noe annet som kunne holdt ham igjen. Dessuten vil han få muligheten til å velge, enten gå videre der han er, eller returnere tilbake til jorden.»

«Så det er bevisstheten som styrer det vi opplever?» spør jeg.

«Ja, det er korrekt. Våre trossystemer inneholder de underliggende tankene som styrer oss, som trekker i trådene, mange ganger ubevisst. Jo mer forvrent ens trossystem er og jo mer lukket personen er jo mer må det jobbes for å avlære dette i etterlivet. Dette er også en viktig grunn til at noen mennesker går igjen.» sier Skylar.

Kayden tilføyer. «Det betyr også at bevisstheten fungerer uten hjernen og utenfor hjernen. Hjernen er et organ, ikke selve bevisstheten. Et bevis på det er at mange har kunnet gjenta ordrett det andre har sagt under sånne nær-døden opplevelser, selv om de var langt unna eller i helt andre rom, til disse andre personenes forbløffelse.»

«Skal vi se hva som skjedde med kvinnen i den andre bilen?» foreslår Kayden. Vi andre nikker og Skylar starter hologrammet igjen og vi er tilbake ved ulykkesstedet. Vi ser at kvinnen, i form av hennes lyskropp, er litt forvirret, men ganske fort skjønner hva som har skjedd. Vi ser at det kommer andre lyskropper mot henne omgitt av et sterkt strålende lys tilsvarende det mannen opplevde. Hun oppfatter og ser dem. Det blir også her zoomet inn på henne. Vi ser at hun er langt mer fattet i det hun dras mot

dem gjennom en lystunnel. Det er som om denne nær-døden opplevelsen begynner der den andre sluttet. Nå har det faktisk kommet til andre tilskuere for å se på hologrammet. Spesielt dette lyset er veldig sterkt og godt laget og er nok det som tiltrekker folk. Plutselig er det et sceneskifte. Vi skjønner at kvinnen skal få et tilbakeblikk på livet hennes. Etterpå får hun valget om hun vil bli værende eller dra tilbake til jorden igjen. Hun velger å dra tilbake, bl.a. fordi hun har barn som trenger henne.

«I forbindelse med dette hologrammet står det en kort forklaring rundt disse to opplevelsene.» sier Natalia. «Det står at denne ulykken og de to personene som er involvert er en fiktiv historie, men at det de opplever er hentet fra reelle hendelser andre mennesker har opplevd.»

Videre står det litt generelt om nær-døden opplevelser: Det er i løpet av de siste tiårene systematisert og samlet inn en mengde nær-døden opplevelser fra titusener av mennesker fra hele kloden som har vært på den andre siden og kommet tilbake igjen. Det er fra folk i alle kulturer, samfunnslag og profesjoner. Jeg tenker at her er det nok noen vitenskapsmenn som har fått seg en aha «nær døden» opplevelse. Vi blir fortalt at de opplevelsene folk har er helt individuelle og at man opplever masse, på kort tid, fordi man har kommet «ut av tiden». Opplevelsene beskrives som mer virkelig enn vår virkelighet. Tilbakeblikkene på livene er omfattende og man får se og til en viss grad føle hvilke konsekvenser tanker, ord og gjerninger har hatt på andre. Veldig mange har gitt tilbakemeldinger om at man i disse situasjonene faktisk *er* den andre, og dermed *selv* føler, til en viss grad, konsekvensene av sine egne tanker, ord og gjerninger på godt og vondt. Videre står det at man har oppdaget at mange av disse opplevelsene er mer eller mindre farget av deres trossystem. Dette var noe vi snakket om i sted. Mange beskriver en følelse av å komme hjem, men at de har problemer med å sette ord på de fantastiske opplevelsene de har hatt, fordi ord rett og slett ikke

strekker til. Det er for fantastisk, vakkert og kjærlighetsfullt, helt utenfor normal menneskelig fatteevne. Man har ikke en kropp med alle de begrensninger det medfører. Sykdommer og bekymringer eksisterer ikke lenger. Mange har fått dyp innsikt av disse opplevelsene og har blitt dypt transformert.

«Nå ble jeg tankefull her, dette var et spennende og interessant tema må jeg si!» sier jeg.

«Ja, det er og et av de mest besøkte modulene.» kommenterer Skylar.

«Kanskje vi skal tenke på å komme oss videre? Vi har alt vært her en god stund.» foreslår Natalia.

«La oss vise Aron en siste modul før vi går. Jeg tenker da på den som vi har omfavnet i Lysheim, nemlig den nye moderne spiritualiteten.» foreslår Kayden.

«Helt greit for meg, jeg syntes uansett dette er meget interessant og lærerikt.» sier jeg og vi går mot den modulen Kayden nevnte. Kayden snakker om det den generelt står for. Det er tydelig at han kan mye om emnet og har snakket om det før. Han sier videre. «Denne spiritualiteten eller åndeligheten, har løsrevet seg fra religiøs tro. Faktisk er det vesentlige og viktige forskjeller. Religiøs tro er nærmest uforanderlig, mens spiritualiteten forandrer seg etter som vår forståelse forandrer og utvider seg. Her har vitenskapen og den nye spirituelle bevisstheten noe felles, nemlig at man justerer seg etter som ny fakta eller viten kommer på bordet. Religiøsitet baserer seg på ytre rammer, som vil si andres sannheter, tanker, erfaringer og meninger og at tilhengerne skal rette seg etter og følge dem. Kort fortalt krever religioner underkastelse, mens spiritualiteten vil at man skal tenke selv. Denne underkastelsen religionen stod for skapte grobunn for karismatiske og mange ganger manipulerende ledere, mens i denne nye spiritualiteten som vokste frem hadde denne type ledere dårligere kår. Religioner hadde noe samlende rundt seg, som felles dogmer og leveregler og i mange tilfeller

disse karismatiske ledere som tilhengerne stort sett fulgte blindt. Dette hadde ikke den nye spiritualiteten, men ettersom den vokste i størrelse dukket det opp flere og flere ledere som virket forenende og som fikk innflytelse på en positiv ikke-manipulerende måte. Man hadde fått nok av det gamle dysfunksjonelle systemet. Tilslutt ble den nye spiritualiteten den drivende kraften og nå den største åndelige retningen på jorden.»

Kayden fortsetter. «Man kan si at vitenskapen gjorde noe bra ved å luke ut gammel overtro og fanatisk religiøsitet som vi har snakket om før. Det var en naturlig utvikling at de moderne og utviklede landene fikk mer kunnskap, og på den måten gjennomskuet denne mer primitive religiøsiteten. For øvrig er de landene, som på din tid Aron, ble betegnet som uutviklet nå kommet opp på et mye høyere nivå. Vitenskapen bidro til å innføre fornuft og rasjonalitet, men tok ikke hensyn til og forstod ikke helt den mer avanserte og eleverte spiritualiteten. Vitenskap og spiritualitet har nå nærmet seg betraktelig de siste tiårene, noe vi også var inne på da vi var borte ved vitenskapsmodulen. Vitenskapen har langt på vei bekreftet det høyt spirituelle mennesker har hevdet i århundrer, som at alt er vibrasjon og i bevegelse og at denne vibrasjonen skaper materien. Den tiden du lever i Aron kaller vi for kaosperioden. Det var et kaos og sammensurium av utdaterte trossystemer og det ble reflektert i samfunnet med alle sine problemer.»

«Jeg har forresten lyst til å si noen ord om politikk.» skyter Skylar inn. «Politikk dannes jo av våre verdier som igjen kommer fra hva vi tror på, dvs. våre trossystemer. Så disse trossystemene er det som former vår moral og verdier og er det som legger grunnlaget for politiske holdninger. Det er med andre ord spiritualiteten som former politikken egentlig. Politikken blir dermed spiritualitet i praksis. Det er derfor livssynet til menneskene er så viktig og grunnen til at vi regner livssynsmuseer som de viktigste museer i verden. Og det er derfor vi har tatt oss

så mye tid her inne.»

Kayden tar ordet tilbake. «Vi snakket om kaosperioden i din tid Aron, men ut av kaos kommer det jo orden. Menneskeheten utviklet seg veldig fort på din tid og ikke minst i tiden etter. Det var ikke bare den teknologiske utviklingen som gikk fort, men viktigst av alt var utviklingen av den menneskelige bevissthet og empati, les kjærlighet, som også skjøt fart godt hjulpet av alle krisene vi opplevde som fungerte som katalysatorer. Så kriser medførte noe godt, de fikk oss til å tenke og handle annerledes og fikk på den måten verden inn i en ny og bedre retning. Etter din tid Aron eskalerte jo problemene. Klimaendringene medførte økende miljøkriser og klimakatastrofer, som utryddelsen av dyr og insekter og tap av landområder og dermed økosystemer, for ikke å snakke om økonomiske kriser som tenderte mot økonomisk nedsmelting. I tillegg fikk vi utbrudd av epidemier som var vanskelig å ta knekken på. Det ble verre før det ble bedre. Men jeg må legge til, det ble så mye bedre enn det de fleste hadde trodd når vi etter hvert fikk innført alle de gode ideene som fantes der ute, eller for å være helt korrekt, som egentlig finnes inne i oss. Alle ideer kommer jo egentlig innenfra før de blir en del av storsamfunnet. Du har jo allerede sett hvordan vi har det her.»

«Ja, det skal være sikkert og visst!» sier jeg.

Skyllar tar ordet. «Det er mange andre moduler vi kunne sett på, men siden vi har vært her så lenge så dropper vi det. Jeg kan allikevel kort nevne Zen, Buddhisme, Hinduisme, Taoisme, Ateisme, Jedisme. Her er og en modul om konspirasjoner. Det har forresten vist seg at noen få av disse konspirasjonene virkelig har foregått. De er da tatt ut av modulen, men det er mange konspirasjoner som ble stående igjen, for å si det sånn. Ikke det at det er så mange som tror på dem lenger, men modulen er her for å vise mangfoldet i menneskenes trossystem. For eksempel eksisterte det jo dem som trodde at jorden var flat, eller at mennesker ikke hadde vært på månen, langt inn i moderne tid. Dette med

konspirasjoner er, som nevnt tidligere, noe av det som tas opp i konferanserommet her inne i disse dager.»

Skylar fortsetter. «Jeg tenkte vi kunne ta en tur til gamlebyen og etter det spasere langs strandpromenaden og se på det som foregår der.» Alle er enige og vi går samlet ut av bygget. Også i dag er det nydelig vær. Vi går gjennom nok et parkområde, som det tydeligvis er mye av her i storbyen.

«Ser du den gruppen med mennesker som står der borte?» spør Natalia meg. Jeg ser dem og nikker.

«De har kommet for å studere samfunnet vårt, de skal også innom flere av forstedene. Det kommer stadig flere grupper av mennesker fra hele verden for å lære mer om oss som de kan integrere i deres samfunn.»

«Så godt som samfunnet fungerer her så skjønner jeg at de vil lære og innføre noe lignende og hvis flere kan integrere det i sitt samfunn, ja da blir hele jorden et drømmested eller paradisi slik man har drømt om siden tidenes morgen.» sier jeg.

«Det har tatt sin tid og vært litt av en reise for menneskeheten.» kommenterer Kayden mens vi beveger oss litt utenfor bykjernen.

«Men... dette stedet her kjenner jeg jo godt igjen!» utbryter jeg overrasket.

«Ja, det skulle jeg tro.» sier Natalia. «Det var her i dette området leiligheten din lå, eller fremdeles ligger i din tid da.»

«Jeg bodde jo faktisk i den lavblokken der!» utbryter jeg overrasket. «Tenk det at jeg skulle få se det, mens jeg er i fremtiden. Det syntes jeg er fascinerende.»

«Hva synes du når du ser deg om her?» spør Natalia.

«Det er litt av en kontrast må jeg si. Det ser ikke spesielt hyggelig ut med tanke på alt det flotte jeg har sett og opplevd ellers her. Er det dette området som er gamlebyen?»

«Nei, den ligger i en litt annen kant og nærmere byen. Vi skal egentlig bare gå forbi, jeg hadde ikke tenkt at vi skulle være her,

bare vise deg stedet. Jeg liker å overraske litt.» sier Natalia.

«Hvorfor er disse stygge leilighetsbyggene bevart? Jeg ser jo det nå at det ikke er et fristende sted å bo i etter alt jeg har sett hos dere.»

«For det første er jo også dette en del av vår historie.» forklarer Natalia. «Samtidig forteller det om feilslått politikk og tenkning slik vi ser det. Vi tar vare på det slik at vi lettere kan huske hvordan det var og hvordan vi *ikke* skal gjøre det. Det er bare en lavblokk og en høyblokk som vi har valgt å stå igjen. Det ene leilighetsbygget, lavblokken, er tilgjengelig for publikum. Første etasje inneholder kafé og informasjonsrom. De andre tre etasjene inneholder noen leiligheter man kan gå inn og se på.»

«Skal vi stikke innom?» spør jeg.

«Akkurat den du bodde i er ikke en av de som brukes til visninger så jeg tror vi dropper det. De som er tilgjengelig er møblert etter forskjellige tiår basert på datidens interiør. Det er kun den bygningen som er i bruk. Høyblokken er tom.» forklarer Natalia videre.

«For de som har barn ser jeg kontrasten er ekstra stor mellom disse firkantede, kjedelig og sjelløse bygningene og la oss si et koselig hus på landet med masse natur, dyr og liv rundt.» sier jeg.

«Ja, det er innlysende hva som er bra for barna. For øvrig er jo natur, dyr, planter og liv generelt viktig for oss voksne også. Disse boligblokkene var bygget omtrent på den tiden du ble født. Det var mindre ressurser og lite helhetlig tankegang den gangen. Etter hvert ble også boligkomplekser, i alt for mange tilfeller, hovedsakelig bygget fordi utbyggerne ønsket å tjene mest mulig penger. Det ble bygget leilighetskomplekser i byene stort sett hvor man kunne finne ledig plass. I vår tid bygger man ut større områder og planleggingen er mer gjennomtenkt og ikke minst helhetlig. Husk at vi heller ikke bygger for profitt, det har vi forlatt. Nå er fokuset kun på hva som er best for men-

neskene som skal bo her basert på mange års erfaring med bosamfunn som fungerer. Vi bygger ikke bare leiligheter og ikke noe annet, nå har vi en mengde tilleggsfunksjoner som skal gjøre det mest mulig levende og trivelig for beboerne, som der hvor Skylar og Kayden bor. Vi deler også mye mer på ting enn før, du kan si at vi nå har en delingskultur. Vi trenger ikke så mange ting lenger, dermed produseres det langt mindre. Du vet, det føles meningsløst å shoppe i vei når livet er blitt mer meningsfullt. Det må også sies at vi har blitt mye flinkere til å være sosiale nå enn i din tid. Den tapte fellesskapsfølelsen har vi nå funnet tilbake til også.»

«Nå har vi kommet til gamlebyen.» sier Kayden.

«Dette var noe annet, her var det mye mer koselig. Det er veldig likt fra min tid bare at det nå er mer aktivitet her og mer velholdt.» sier jeg.

«Som du ser var bygningene fra den opprinnelige tiden mindre og miljøet var mer intimt. På den annen side var det sikkert ikke lett å vokse opp på den tiden siden det generelt var en mer ubevisst tidsperiode med mye gammeldags moral.» tilføyer Skylar.

«Hva med å sette oss ned ved dette koselige spisestedet og få oss noe middag?» foreslår Natalia. De andre var ikke vanskelig å be. Vi finner oss et bord med parasoll så vi kan sitte i skyggen. Etter at vi har bestilt mat sitter vi og småprater litt mens vi ser på det yrende folkelivet ved torget ved siden av oss. Noen barn løper leende forbi. Det er tydeligvis mye som skjer og et populært sted. Lenger borte ser jeg noen trange brosteinsgater hvor solen så vidt kommer til. Mye blomster rundt forbi gjør det ekstra koselig. For ikke å snakke om den trivelige og avslappende atmosfæren. Folk er gjennomgående veldig hyggelige. De virker lykkelige.

«Skal vi gå videre til strandpromenaden når vi har spist? Det er også et veldig trivelig sted og i dag foregår det mye der.» spør

Natalia. Alle er enige nok en gang. Etter et nydelig måltid reiser vi oss og spaserer videre gjennom den koselige gamlebyen.

«Det var deilig å se havet igjen!» utbryter jeg idet vi kommer frem til sjøfronten. Folk soler seg akkurat som før. Det var passelig med folk, en del er i ferd med å pakke sammen siden det går mot kveld. Strandpromenaden var skikkelig lekker og innbydende utformet der den snirkler seg langs etter stranden. Selvkjørende kjøretøy passerer stille og fredelig forbi på en vei litt unna strandpromenaden.

«Ser du den store skipet der borte?» spør Kayden.

«Ja, hva med det?» spør jeg tilbake.

«De går fullt og helt på fornybar energi. Alle båter gjør det i dag og har gjort det lenge. Det samme gjelder fly og kjøretøy. Selv det som produseres av industrien er miljøvennlig og uten forurensende utslipp. Dermed har vi ren og frisk luft. Ja, det er faktisk like ren luft inne i byene som ute i naturen.»

«Herlig, dette var nesten å regne som utopi i min tid.» sier jeg.

«Skal vi ta tur med den båten der borte? Den tar oss med til en liten flytende kunstig øy som vi ser litt lenger der ute i havet.» foreslår Kayden. Igjen sier alle ja og vi spaserer frem til båten og går om bord. Etter en stund beveger den seg ut fra kaien og forbi moloen før den skyter fart mot den flytende øyen.

«Jeg så ingen som kastet fortøyningene?»

«Nei, det er ikke nødvendig lenger. Deler av kaiområdet har magnetfelter og båten har kraftige magneter som kobles automatisk til disse magnetfeltene på kaien. Disse kan slås av og på og regulere styrken.»

«Hva brukes denne øyen til?» spør jeg i det vi nærmer oss.

«Det er en forskningsstasjon. Samtidig er det et akvarium, eller det er ikke helt riktig. Kall det heller et akvarium med frittgående fisker. Fiskene her er nemlig ikke avstengt, selv om det befinner seg noen vanlige akvarier her og. Dessuten er det

et hotell.» sier Skylar idet vi går i land på øyen. Vi spaserer litt rundt oppe på det øverste dekket. Mange små glasskuper og noen store stikker ut fra siden. Det må være der overnattingssrommene er. På den mest vindstille siden har man anlagt en kunstig badestrand. Området den er på er og sirkelrund. Bassenget er noen meter på det dypeste og en forhøyning med gjerde forhindrer at sanden forsvinner og at store bølger og fisker kommer inn. Hvis det skulle komme kraftig uvær eller storm skyves et beskyttende tak over hele bassengområdet. Faktisk blir da hele det området hermetisk lukket. Skylar fører oss ned i underetasjen, eller rettere undervannsetasjen siden vi nå befinner oss under havoverflaten. I midten av øyen er det utplassert et stort kunstig korallrev som så vidt stikker opp av overflaten. Korallrevet holdes fast av noen kraftige fleksible stropper.

«Hva med å overnatte her i natt?» foreslår Kayden.

«God ide! Vi har jo tatt med det vi trenger hvis vi skulle overnatte et sted.» sier Natalia. Vi andre er enig igjen. Vi er visst aldri uenige, kanskje vi heller er i en slags flyt med hverandre. Iallfall er vi i flyt på denne øyen. Kayden forsvinner opp igjen for å høre om de har ledige rom. Imens står vi og beundrer det vakre korallrevet med det yrende fiskelivet gjennom det store runde glassvinduet. Siden vi er under vann og bygget er sirkelformet kan vi gå rundt hele korallrevet og beundre de fargerike fiskene som svømmer der. Innimellom kommer det større fisker. Ifølge Skylar er det ikke uvanlig at man kan se haier og delfiner. Kayden kommer tilbake og forteller at de kun har ett rom ledig under vann med utsikt mot korallrevet. Til gjengjeld er det stort nok til at vi fire kan overnatte sammen, siden det er en slags suite. Skylar og Kayden sier de kan sove i det som er stuen. Sofaen der kan gjøres om til en seng. Natalia og jeg kunne få disponere soverommet.

«Herlig, det skal bli artig! Og takk for at vi får soverommet!» sier jeg henvendt til Skylar og Kayden. Vi går opp til overflaten

av øyen.

«Der kommer båten, da er det like greit at vi tar den og blir noen timer i byen før vi drar tilbake hit.» foreslår Natalia. Vi andre sier oss enig og går i retning av båten som kommer mot oss. Vi stiger om bord og etter kort tid er den på vei mot byen. I det vi er i ferd med å legge til kai ser jeg ned i sjøen. Vannet er klart og fint og det er et yrende liv der nede. Det varmer mitt hjertet å se dette. Kontrasten mellom min tid og de forurensede byene der og denne byen er slående. Det er ikke bare luften i denne byen som er ren, men tydeligvis også sjøene, elvene og vannene som omgir den. Ser ikke antydning til oljesøl eller søppel, som plastavfall, som var et gigantisk problem i min tid.

«Er det ikke fint her!» bemerket Natalia som tydeligvis har fått med seg min begeistring.

«Jeg ser med glede og lettelse ned i sjøen. Den er så klar at vi likegodt kunne befunnet oss på en øde øy langt unna mennesker.»

«Noe av det viktigste vi mennesker holder på med nå er å rydde opp etter oss. Vi reparerer og gjenoppretter naturen etter skadene vi har påført den gjennom generasjoner. Det har jeg jo nevnt før. Denne byen og forstedene rundt er kanskje det området i verden som har kommet lengst med det og vi har faktisk holdt på i flere tiår. Det er dette du ser resultatet av.» Det var nå så smått begynt å bli mørkt. Dempet belysning langs strandpromenaden skaper en vakker og intim atmosfære. Mange har satt seg ned ved de utallige benkene og andre sitteplasser rundt om. Vi stopper opp ved enkelte sandskulpturer. Her har kreativiteten fått fritt spillerom. Vi kan høre musikk litt lenger fremme. Flere og flere mennesker dukker opp.

«Hva er det som skjer?» spør jeg.

«Det er en festival som feirer vårt globale fellesskap og vår enhet med alt. Det feires over hele verden akkurat i dag faktisk. Det er masse som skjer hele dagen. Tidligere i dag mediterte

flere hundre i sentrum med fokus på festivalens hovedbudskap. Nå er det kunst, fest, dans og musikk som er i fokus. Vi kan jo sitte oss ned her ved dette amfiet. Det skal være en slags kunstnerisk danseoppvisning som begynner hvert øyeblikk.» foreslår Kayden. Vi er ikke vanskelige å overtale så vi setter oss.

«Hva er dette utstyret som er over oss?» spør jeg.

«Det er holografisk utstyr som er montert opp for anledningen.» sier Skylar smilende. Det virker som om hun vet mer om hva som skal skje, men ikke vil røpe alt på forhånd. Vi småprater litt mens vi venter på forestillingen. Etter en stund ser vi det som antakelig er musikere i bakgrunnen. De starter med noen forsiktige toner. Etter hvert kommer det dansere ut på scenen foran dem. Hvert steg de tar som berører scenegulvet utløser digitale mønstre i gulvet som brer seg utover som ringer i vannet. Hvis jeg skal beskrive musikken så er det nærmeste jeg kommer elektronisk musikk iblandet klassiske toner. Samtidig brukes det instrumenter jeg ikke har sett før som gir en helt særegen klang, men vakkert er det, både visuelt og lydmessig. Men, det var tydeligvis mer å oppdage. Plutselig ut av intet kommer det hundrevis av vakre sommerfugler som blander seg med publikum i en lystig sekvens på scenen. Jeg vet de er en holografisk illusjon, men jeg prøver å fange en allikevel. Det greide jeg, men den går selvfølgelig bare rett gjennom fingrene mine. Like fort som de kom forsvant de. I en annen scene som jeg ble berørt av, musikken var jo så vakker, kom det noen røde hjerter ned. Som avslutning ble vi badet i vakre digitale blomster som strømmet ned over oss. Få, men vakre effekter i denne oppvisningen. Det berørte meg faktisk. På vei ut av amfiet ble vi tilbudt å ta med ekte blomster. Jeg så Natalia og Skylar tok hver sin som de pyntet håret sitt med.

«Vi har selvfølgelig helt vanlige konserter uten alt det moderne.» sier Kayden henvendt til meg.

«Det enkle er gjerne det beste. Men jeg likte denne forestill-

ingen godt. Det var få effekter, men desto mer virkningsfullt ble det. Det er utrolig mye kreativt som foregår i denne byen!» sier jeg.

«Kunst, musikk, farger, det å glede andre og hjelpe andre... alt som berører sjelen har fått mye større verdi i dag siden vi har fått dekket basisbehovene og vel så det, samt at vi har så mye mer fritid. Mennesket har et ufattelig stort potensial og vi er så uendelig mye mer enn det de fleste er klar over.» svarer Kayden.

«Hva med å ta litt kveldsmat folkens, før vi tar båten tilbake til øyen?» foreslår Skylar. Vi er igjen ikke vanskelig å be og setter oss ved en fin liten restaurant.

«For meg er det rart, men selvfølgelig helt topp, å bare kunne sitte seg ned på en restaurant og spise god mat, og det uten å trenge å betale for det engang.» sier jeg.

«Det er sikkert rart for deg, men helt naturlig for oss. Vi deler som sagt. De som tilbyr denne flotte maten til oss får andre tjenester av andre. Og vi gjør tjenester for andre. Vi utfyller hverandre og det hele virker nesten på en organisk måte. Trenger noen hjelp til et eller annet, så ordnes det av samfunnet. Og de som lever her har kommet såpass langt i sin sjelelige utvikling at det er naturlig å dele, hjelpe og utføre tjenester for hverandre når det trengs.» sier Skylar.

Etter at vi hadde spist spaserer vi tilbake til båten som snart skal ta sin siste tur til øyen denne dagen. God stemning langs hele strandpromenaden og det slår meg igjen hvor fint de har dekorert belysningen. Vi går om bord i båten og snart er vi på øyen igjen. Der går vi ned under havoverflaten til suiten som vi har fått tildelt. Den er lekker med flotte panoramavinduer fra gulv til tak hvor vi ser rett ut mot fisker og korallrevet som ligger foran oss. Fantastisk! Svak belysning gjør at vi kan se noe fisk som svømmer rundt. Vi blir sittende og småprate en god stund. Etter hvert bestemmer vi oss for å gå til sengs. Vi gjør oss klare etter tur på badet.

«Det har vært en lang dag.» sier jeg til Natalia i det vi kommer inn i rommet vi skal overnatte i.

«Det er helt sikkert. Vi har gjort mye og det har skjedd mye. Jeg merker jeg er litt sliten.» kommenterer Natalia. Etter å ha kledd av oss legger vi oss i dobbeltsengen. Vi småprater litt mens vi ser på livet i havet svømme rett over oss og det buede glasstaket. Vi holder rundt hverandre. Det føles deilig og jeg kjenner jeg har lengtet etter det. Sånn ligger vi lenge og gir hverandre kyss og stryker hverandre. Det å bare ligge tett sammenslynget på denne måten er bare nydelig. Jeg kysser henne på pannen og stryker henne gjennom håret. Hun gjør det samme med meg. Plutselig kjenner jeg noen svake rykninger i Natalias kropp. Jeg skjønner at hun er i ferd med å sovne. Jeg kysser henne nok en gang samtidig som jeg stryker henne på ryggen. Nå merker jeg at jeg så vidt greier å holde meg våken selv...

Det første jeg ser når jeg våkner er en delfin! Natalia er også våken og ser den. Rett utenfor panoramavinduet i soverommet vårt kikker den bort på oss samtidig som den beveger hodet opp og ned. Jeg reiser meg opp i sengen og ser på den. Det er som om den prøver å kommunisere med oss.

«Litt av noen skapninger disse delfinene.» bemerket jeg til Natalia mens vi gikk bort til den ved vinduet.

«Ja, det skal være sikkert og visst. De er så intelligente, lekne og tydeligvis nysgjerrige.» sier Natalia mens hun beveger armene og kroppen for å fange dens oppmerksomhet. Delfinen følger med. Etter en liten stund svømmer den videre. Kanskje den er nysgjerrig og vil kikke inn i de andre vinduene i dette undersjøiske hotellet?

«God morgen! Så dere delfinen?» hører vi Kayden si utenfor døren. Ja, svarer vi og sier at vi straks kommer ut til dem. Vi kler på oss og gjør oss klar før vi går inn i stuen. Kayden og Skylar sitter i sofaen.

«Var ikke det en artig opplevelse? Disse delfinene er virkelig imponerende!» sier Kayden.

«Viste dere at de har forbløffende kapasitet til å heale seg selv? På få uker kan de regenerere et stort sår tilbake til normal tilstand og de får ikke infeksjoner og tåler smerte utrolig godt.» sier Skylar.

«Så vidt jeg har hørt har de også en hjerne som nærmest fungerer som to, noe som gjør at de kan sove med den ene delen av hjernen, mens den andre er våken. De er også svært intelligente. Og så har de sonar som kan oppdage objekter på lang avstand.» sier Natalia.

«Jeg vet at de også har en unik glatt hud. Og ikke minst er de kjent for å være lekne og hjelpe andre arter som oss mennesker og ikke bare sin egen.» sier Skylar.

«Kanskje vi skal gå opp til overflaten og spise frokost og prate videre der?» spør jeg. De andre sier seg enige og vi tar med oss

det lille vi hadde. Vi spiser frokost rett ved den kunstige stranden. Der er det allerede livlig. Vi kan og se toppen av det kunstige korallrevet. Det er en fredelig atmosfære her og vi slapper godt av, selv om jeg vet at det helt sikkert blir et stramt program i dag også. Men så lenge vi har det kjekt og gøy sammen vil det ikke føles stressende.

«Jeg tenkte vi kunne starte dagen med å besøke løsningsbygget.» foreslår Natalia.

«Gjerne det, men hva er det for noe?» spør jeg.

«Det er et bygg som samler og viser alle løsninger som menneskeheten kan dra nytte av. De fleste land har slike løsningsbygg nå og noen store land har faktisk flere. Disse løsningsbyggene er koordinert og forbundet med hverandre. Dessuten har alle mennesker tilgang til den samme informasjonen via Internett, bare at i disse byggene er det langt mer oversiktlig og strukturert, samt at man kan snakke med eksperter på de forskjellige feltene. De har også god lokalkunnskap.» sier Natalia.

«Hvorfor fant man ut at det var nødvendig?» spør jeg videre.

«Hvorfor finne opp hjulet på nytt? Det var det som var problemet i alt for mange tilfeller. Folk visste ikke om alle de gode ideene og innovasjonene som dukket opp overalt eller som allerede eksisterte. Det var ikke noe godt samarbeid og koordinering av disse løsningene på en omfattende og samlende måte. Det er det nå. Faktisk er nesten ethvert menneskelig problem løst et eller annet sted i verden. Selv i din tid fantes det løsninger på det meste, men få viste om det. Det gjør de stort sett nå, uavhengig av hvor de bor i verden.»

«Hvilke løsninger er det snakk om?»

«Alle mulige, dvs. spesielt viktig er det som har betydning for menneskets utvikling og nye miljøløsninger siden det hastet. Kriterier er at det fungerer og er bedre enn det eksisterende, hvis det fantes noe da. Oppfinnelser, ideer, innovasjoner, prosjekter og forskning er alt en del av dette.»

«Hva er fordelene?»

«Som nevnt så unngikk man å bruke tid og ressurser på noe som allerede var oppfunnet. Dette, samt mye større åpenhet og samarbeid landene imellom gjorde at utviklingen akselererte fortere. Det var og høyst nødvendig sett i forhold til de eskalerende miljøproblemene vi stod ovenfor. Miljøproblemene var dramatisk store før, men nå er vi i ferd med å få kontroll globalt sett. Vi satte i gang enorme prosjekter allerede for flere tiår siden for å bøte på og reversere alle de klimagassene menneskeheten har sluppet ut. Men det har tatt tid, og som kjent vokser ikke en ny skog opp sånn over natten.»

«Nå gjorde du meg nysgjerrig! Kan vi dra dit nå?» spør jeg.

«Klart det!» sier de nærmest i kor. Som sagt så gjort. Vi tar båten til byen og spaserer mot sentrum. Jeg aner hvilket bygg det er. Lenger fremme ser jeg en kuppelformet bygning. Et lite stykke foran inngangen til denne bygningen er det plassert en stor vakker lysende jordklode som holdes oppe av flere svære statuer av mennesker. Vi går under den og mot inngangen. Der lyser et diskrete skilt - *Velkommen til en verden av løsninger*.

Innenfor er det litt informasjon om hva bygget brukes til og hvordan den er inndelt. Det står at det er en amerikansk dame ved navn Barbara Marx Hubbard som har vært en av de som opprinnelig har stått for ideen. Videre står det at hun allerede i 1984, som visepresidentkandidat for demokratene i USA, lanserte ideen om at vi trenger en ny sosial funksjon som kan - *lete etter, kartlegge, forbinde og bekjentgjøre det som fungerer i USA og i verden*.

Vi skal inn mot sentrum av kuppelen. Veggene er dekorert med positive bilder av menneskets løsninger og oppfinnelser. Vi entrer så inn i et stort åpent rom. I midten befinner det seg en svær holografisk jordklode. Vakkert å se! Rundt om på den lyser det prikker i mange forskjellige farger. En del folk og en flokk med studenter befinner seg rundt globen.

«Hva skal det forestille?» spør jeg.

«Det viser det siste av nye løsninger eller oppfinnelser og ideer og hvor de har sitt utspring. Da snakker vi om saker som har betydning for mennesket og ikke for eksempel overfladiske og unyttige produkter som det er så mye av i din tid. Fargene hentyder til forskjellige sektorer.» sier Skylar.

«Sektorer?»

«Hvis du ser ned på gulvet er de oppdelt i forskjellige farge-felter som hentyder til de forskjellige sektorene. Disse sektorene representerer alle aspekter av menneskelivet. Fargene begynner ved globen og utvider seg til de treffer veggene som også har samme farge. Der kan man gå inn i rommet som hører til den aktuelle sektoren. Et av de 12 sektorene er om miljøet og fargen er naturligvis grønn. En lang periode hadde den flest prikker på globen, men nå er det andre sektorer som har mest, siden vi nå har gjenvunnet kontrollen over miljøet.» fortsetter Skylar å forklare.

«Kan vi gå inn der hvor miljøsektoren holder til?» spør jeg. Som vanlig svarer de andre ja, og vi går inn i miljørommet. En del bord med tilhørende stoler er plassert rundt om i lokalet. Veggene er igjen dekorert med relevante bilder, som nydelige parkbilder, diverse miljøoppfinnelser. Den ene veggen viser via film naturen i all sin prakt. En guide kledd i den grønne sektor-fargen kommer mot oss. Han ønsker oss velkommen og viser vei til et ledig bord. Bordet er en stor berøringsskjerm. Guiden forklarer at den også kan vise hologrammer og at noen av dem er berøringssensitive. Jeg setter meg ned på den stolen som er i midten og som tydeligvis styrer det som vises i bordet. De andre setter seg også ned mens guiden står.

«Nå ser dere kun en stor grønn sirkel i midten av bordet, et menyfelt lenger oppe, men ingenting annet. Den er og oppdelt i flere forskjellige undersektorer, bl.a. transport, fornybar energi og fri energi.» sier guiden.

«Fri energi?» sier jeg spørrende og ser på Skylar som sitter ved siden av meg.

«Det er det vi nå er i ferd med å gå over til.» forklarer Skylar. «I din tid holder man på å skifte energi fra fossile kilder til fornybare kilder. Vi holder nå på å skifte fra fornybare energikilder til fri energi.»

«Og hva vil det si?» spør jeg.

«I denne sammenheng så tenker vi på energi og krefter som er tilgjengelig hele tiden hvor som helst. Slipper jeg ned en gjenstand på gulvet nå er det tyngdekraften som er i funksjon. Og så har man magnetkrefter. Dessuten er det jo energi overalt som jo atomalderen viste oss. Nikola Tesla var langt forut for sin tid. Allerede på 1800-1900 tallet forsøkte han å realisere fri energi for menneskeheten.»

«Men mennesket var tydeligvis ikke klar for det.» sier jeg.

«Korrekt.» skyter Natalia inn. «Mennesket var ikke så utviklede og bevisste på den tiden, man tenkte ikke på miljøkonsekvensene av hva man gjorde for eksempel. Allerede på slutten av 1800-tallet fantes det elektriske biler. Elektriske biler var faktisk den mest vanlige biltypen til langt ut på 1900-tallet. Til og med elektriske båtmotorer fantes på den tiden. Hadde man satset mer på elektrisk transport allerede den gang hadde man unngått mange problemer, men du vet, menneskets grådighet var grenseløs...»

Her bryter guiden inn. «Hvis dere ønsker å se på det historiske rundt en spesifikk undersektor eller oppfinnelse så er det fullt mulig. Når dere trykker på menyen dukker følgende fire valg opp. Den første viser miljøløsninger som er i funksjon i dag. Den andre viser miljøløsninger som er under utvikling. Den tredje viser forskning på miljøløsninger. Den siste viser arkivet hvor man ser noen av de første miljøløsningene som oppstod samt litt historikk. Men nå skal jeg overlate utforskningen til dere. Bare spør om det er noe.» Guiden takker for seg og

går videre. Jeg trykker på en sektor og hovedsirkelen beveger seg til siden og en ny sirkel dukker opp med tema relatert til undersektoren. Etter å ha utforsket mange tema og flere nivåer av undersektorer sier vi oss fornøyd og reiser oss.

«Er det noe annet du kunne tenke deg å utforske nærmere?» spør Kayden. Jeg ser på de forskjellige fargene og de 12 forskjellige sektorene; *miljø, vitenskap, økonomi, utdanning, spiritualitet, styresett, media, helse, justis, relasjoner, infrastruktur og kunst.*

«Kanskje vi kan se på mediasektoren?»

«Klart det. Er det noen spesiell grunn til det?» spør Kayden.

«Ikke annet enn at jeg er nysgjerrig på hvordan den sektoren fungerer i dag. I min tid er det så mye fokus på overfladiske og uviktige saker som ikke har noen videre betydning. Samtidig er det overdrevent fokus på kriser og katastrofer.»

«Akkurat, la oss da gå inn i det rommet hvor mediasektoren befinner seg.» sier Kayden. Som sagt så gjort. Her ble vi møtt av en guide i blå uniform.

«Går det an å få forklart hva media egentlig representerer?» spør jeg guiden. Jeg ser hun tenker seg litt om.

«Hvis du ser på jordkloden som levende og sammenligner med mennesket så kan man til en viss grad si at elvene representerer blodårene og regnskogen lungene. Media tilsvare da nervesystemet.» sier guiden.

«Okey... eh...? Kan jeg få en mer utdypende forklaring. Hva mener hun med det?» spør jeg og kikker på de andre.

«Jeg syntes det er en fin sammenligning.» skyter Skylar inn. «I din tid Aron kommuniserte massemedia menneskets smerte gjennom «jordens» nervesystem. Massemedia fremstilte det meste av det «gale og smertefulle» som forgikk rundt om i verden og ga det unødvendig mye oppmerksomhet, alt fra krig og drap til kriser, ulykker og naturkatastrofer, for å nevne noe. På andre områder av mediesektoren fokuserte media på det lavere aspektet av menneskelivet. Dette skapte et feilaktig bilde av ver-

den og mennesket.»

«Ja, det kjenner jeg meg igjen i.» sier jeg. «Jeg så jo mye på TV og leste nok alt for mye nyheter. Fikk jo inntrykk av at mennesket var en belastning som bare skapte trøbbel for planeten og oss selv.»

«Nettopp!» bryter Kayden inn. «Tenk hvilken innflytelse det fikk på menneskene i din tid? Men hva om vi kunne snu det fokuset?»

«Da var det kanskje det som skjedde?» spør jeg.

«Riktig!» sier Skylar. «Vi snudde etter hvert helt om. Nå begynte massemedia å ta for seg mye mer de positive aspekter av det vi mennesker gjorde. Dette løsningscenteret er jo en del av det nå og blir flittig brukt av media. I tillegg lages det utallige historier rundt disse løsningene samt alle ideene, innovasjonene og prosjektene. Dette er noe helt annet. Det løfter og inspirerer i stedet for å fremheve alt det negative som foregikk før. Media hadde også den uvanen at de hele tiden prøvde å sette folk opp mot hverandre i debatter, de fremhevet polarisering fremfor en mer respektfull tilnærming. Det var hele tiden et jag etter seere og lesere, eller mer korrekt, et jag etter profitt. Selvfølgelig er en av rollene til media å sette søkelyset på ting som ikke fungerer i samfunnet, men det fikk så alt for mye plass, alt det som var galt, all den polariseringen, alt det overfladiske.»

«Så positive nyheter og løsninger ble den nye normen?»

«Riktig igjen! Dette løftet jo mennesket og virket svært motiverende og ikke minst inspirerende! Du kan jo tenke deg at utviklingen av samfunnet skjøt fart!» sier Skylar.

«Og til perfekt tid akkurat når vi trengte det. Vi hadde virkelig behov for å øke tempoet i utviklingen av samfunnet og implementere alt det nye som dukket opp. I tillegg vekket det en enorm positivitet hos folk, man ble rett og slett mer optimistisk på egen og verdens vegne.» skjøt Kayden inn og fortsatte «Mennesket har gått fra å være uansvarlige tenåringer til å bli ansvar-

lige voksne, i hvert fall er vi på god vei dit.»

Vi satt oss igjen ned foran et bord og hadde denne gangen en blå sirkel med forskjellige relevante saker relatert til media. Vi så litt på historikken til media fra min tid til den fremtiden jeg befant meg i nå. Hele fokuset endret seg, i stedet for å være problemorientert ble man mer og mer løsningsorientert. Mange mediehus begynte etter hvert å dele de gode nyhetene og løsningene på verdens problemer. Store spalter i avisene ble viet til dette, samt egne bilag ble vanlig. TV programmer og filmer ble laget med fokus på menneskets fremtid, med våre utfordringer og ikke minst løsninger på dem. Dokumentarer og serier begynte å sette fokus på løsninger til felles beste. Dette skapte en smitteeffekt slik at det begynte å bli enda mer vanlig samtaleemne; hvordan man kunne løfte menneskeheten ut av sine problemer.

De målene menneskeheten hadde satt for å bedre vilkårene for den fattigste delen av verden, samt for klimaet og miljøet fikk nå drahjelp fra media. Det gjorde at målene ble nådd fortere enn beregnet og det inspirerte til å sette nye mål og ha nye ambisjoner på menneskehetens vegne. Disse ble igjen løftet frem av media. Det ble en selvforsterkende trend. Og nå var det så mange konkrete positive saker å vise til at folk så det med egne øyne og opplevde og erfarte det selv. Optimismen og håpet om en bedre verden begynte å komme tilbake til mennesket.

«Dette var særdeles interessant!» sier jeg henrykt.

«Ja, ikke sant.» sier Natalia. «Ikke bare det, men politikken endret seg mye også. Nå skal vi ikke gå bort der til den sektoren, det har vi ikke tid til, men jeg vil kort nevne at som en bivirkning av at vi samlet løsninger nasjonalt og internasjonalt medførte det at man slapp mye politiske diskusjoner og debatter. Løsningene fantes jo! Og når man så at de fungerte utmerket rundt om i verden var det bevis nok. Da var det bare å ta i bruk disse løsningene uten de evinnelige og tidkrevende diskusjonene om hva som var best.» avslutter Natalia.

«Men nå lurar jeg på om vi skal dra tilbake til Lysheim. Din tid her hos oss Aron begynner å nærme seg slutten.» I det hun sa dette ble jeg raskt revet tilbake til realitetene. Jeg befant meg jo i fremtiden og skulle snart tilbake til tidsepoken hvor jeg kom fra. Det gjorde at jeg faktisk ble ganske lei meg. Det registrerte Natalia som tok varsom tak i den ene hånden min, kysset den, og la den mellom sine. Jeg likte meg usedvanlig godt her i fremtiden og ikke minst likte jeg Natalia, som jeg nå hadde begynt å bli svært glad i. Jeg hadde slettes ikke lyst å forlate henne.

«Det kan godt hende vi kan treffes igjen, men det vil tiden vise.» sier hun for å oppmuntre meg litt. Jeg merket at også hun ble berørt og det var tydelig at hun likte meg og heller ikke syntes det var greit at jeg snart skulle forlate henne.

«Vi har litt å gjøre vi og,» bryter Kayden inn «så vi tenkte å dra nå også.»

«Natalia tar hånden min og sammen går vi ut av Løsningsbygget. Vi tar farvel med Skylar og Kayden, men ikke før vi har utvekslet noen fine og lange klemmer. Natalia og jeg gjorde som sist, vi går til sentralstasjonen og tar svevetoget tilbake til Lysheim.

«Kanskje vi skal ta det litt mer med ro den siste dagen du er hos oss. Vi har jo gjort så mye i det siste.» sier Natalia i det vi har kommet frem. Jeg er enig og vi prater mens vi går gjennom Lysheim og til hennes hus.

«Har du lyst på massasje?» spør Natalia meg plutselig.

«Hva, eh... klart jeg sier ja til det Natalia! Det hørtes - kremt... deilig ut.» svarer jeg.

Natalia ler. «Det er ikke den type massasje jeg tenkte på, skjønt du kan godt få det en annen gang...» sier Natalia og smiler til meg.

«Hva slags massasje tenkte du på da?»

«Siden du så raskt kom inn i en endret bevissthetstilstand hos Skylar tenkte jeg å prøve en forløsende massasje. Jeg ser at du av

og til kan være litt anspent og jeg lurer på om litt massasje hadde hjulpet på det, men jeg begynner først med litt energimassasje hvor jeg ikke berører deg.»

«Okey, hvorfor ikke.» sier jeg. Vi har nå kommet inn i huset hennes. Hun ber meg ta av meg klærne, men beholde trusen på. Vi er på gjesterommet hennes hvor hun har en behandlingsbenk. Hun ber meg legge meg ned på magen. Jeg kan så vidt se at hun beveger hendene sine over meg.

«Jeg holder nå på å behandle auraen, eller energifeltet ditt.» Jeg ligger sånn en god stund før jeg får beskjed om å snu meg. Selv om hun ikke berører meg fysisk er det veldig avslappende. Jeg lurte et par øyeblikk på om jeg kunne merke noe til dette energifeltet, altså hennes berøring av det, men er ikke sikker.

«Nå er jeg ferdig med energimassagen og du kan snu deg igjen.» Snart kjenner jeg hennes kjærlige hender berøre ryggen min. Jeg merker at hun spesielt trykker på visse steder på kroppen. Jeg spør henne hvorfor og hun svarer at hun merker muskelspenninger som hun jobber med å forløse. Hun sier det er dypere følelsesmessige ting som ofte blir forløst samtidig, i tillegg til at det fjerner stress. Hun ber meg igjen snu meg. Hennes behandling gjør meg godt og jeg føler meg rolig og avbalansert etterpå.

«Dette her burde flere prøve!» utbryter jeg mens jeg kler på meg.

«Mange flere får slik behandling i dag.» svarer Natalia. «Samtidig er vi i ferd med å bruke vårt potensial i mye større grad enn før. Faktisk har vi i Lysheim et senter for menneskepotensial. Det er et bygg hvor vi jobber med kroppen, bevisstheten og sinnet. Her er det avanserte øvelser i yoga og meditasjon. Det jobbes med å utvikle våre evner innen parapsykologi som telepati, hypnose og klarsynthet. Det jobbes med sinnets innvirkning på materien, sinnets innvirkning på kroppen og psyken, ut av kroppen opplevelser og mye mer. Disse fenomenene er langt

mer stuerene i dag i motsetning til din tid. Vi er nå langt mer klar over det store potensialet ethvert menneske har og det er ikke småtterier har vi nå skjønt.»

«Ikke bare det...» fortsetter Natalia «Innimellom får vi undervisning fra våre kosmiske venner som har kommet mye lenger enn oss!»

«Oi... det hørtet svært interessant ut. Det skulle jeg likt å være med på!» kommenterer jeg.

«Kanskje en annen gang, men det må vi få komme tilbake til. I morgen skal du tilbake til din tid, men da skal du jo få treffe våre flotte venner fra kosmos før du drar.» Jeg merker at Natalia er litt vemodig i stemmen. Plutselig går det opp for meg at vi da kanskje ikke vil sees mer. Jeg får klump i halsen og merker at tårer er på vei. Jeg går bort til henne. Vi holder rundt hverandre lenge.

«Men, vi har ennå litt tid sammen, hele kvelden og natten!» sier Natalia.

«Det vil ikke jeg gå glipp av for alt i verden!» svarer jeg mens jeg stryker henne gjennom håret. «Heldige meg!»

«Og jeg er heldig!» parerer Natalia. «Aaron, skal vi ta å besøke sønnen min Jayden og mine foreldre oppe i skråningen der borte? De vet om deg, for å si det sånn.»

«Klart vi kan!» sier jeg.

«De vet at vi kanskje kommer en tur i dag, så jeg bare gir beskjed at vi kommer om ikke så lenge. De lager da noe mat til oss også.»

«Det høres fint ut.» sier jeg, mens jeg tørker en tåre. Natalia gjør seg klar og vi går ned i stuen. Natalia har akkurat fått melding fra sine foreldre om at vi bare kan komme når som helst. Vi går ut av huset og mot åsen et stykke unna hvor hennes foreldre bor. Igjen slår det meg hvor behagelig atmosfæren er i Lysheim. Hele området virker harmonisk. Vi har nå begynt å gå oppover åsen. Plutselig kommer Jayden løpende mot oss. Han kaster seg

i armene til Natalia. Gjensynsgleden er stor. Sammen går vi mot foreldrenes hus. De har nå begge kommet ut og tar oss imot. De smiler gjestfritt til meg, hilser og gir meg klemmer. Jeg slapper av ganske fort da jeg føler meg hjemme hos dem.

«Har du hatt det fint her?» spør de mens vi spiser. Jeg kan ikke annet enn bekrefte at det har vært et eventyr alt sammen. Vi prater en god del om alt vi ha opplevd. De lytter, men er samtidig ivrig med i samtalen og tiden flyr. De kommer etter hvert inn på deres liv og alt det de har opplevd. De sier det har vært en enorm samfunnsutvikling. De husker lite fra den turbulente tiden hvor det var så mye problemer på jorden siden de var så små da. Akkurat det viste jeg mer om, for å si det mildt, så jeg snakket en god del om det. Men nå var det blitt seint og det er leggetid for Jayden som spør om ikke Natalia kan følge ham til sengs. Det gjør hun. Etter en stund kommer hun tilbake og vi takker så mye for oss før vi begir oss ut på den korte turen hjem til Natalias flotte runde hus. Vi prater lenge før vi legger oss og vi elsker lenge før vi sovner...

God morgen... hører jeg Natalia si. Jeg har akkurat våknet og ser inn i noen dype varme øyne... Natalia sine. Hun sitter på sengekanten og ser smilende på meg. «God morgen ja.» sier jeg og gjengleder smilet lettere groggy. Så går alvoret opp for meg. Det er jo i dag jeg skal dra!

«Kjære Natalia, skulle virkelig ønske jeg kunne få bli her! Jeg har rett og slett ikke lyst til å dra tilbake til min verden.» Natalia stryker meg på kinnet. «Jeg vet det, og jeg har lyst til at du skal bli, men det er ikke så enkelt. Dessuten har du nå fått ansvar om å formidle det du har sett og opplevd her til de som vil lytte i din verden. Det er et stort og viktig ansvar du har fått!»

«Tror du noen vil lytte, eller i det hele tatt tro meg?»

«Noen vil, andre ikke, men hva andre synes skal du ikke bry deg så mye om. Vær deg selv og si sannheten du så får det bli opp til andre å tro på det du sier. Her er klærne du hadde på deg da du kom.» Natalia legger dem frem for meg og gir meg et langt og varmt kyss før hun går ned for å lage frokost.

«Hva skjer nå?» spør jeg mens vi spiser.

«Nå skal jeg bort på skolen og undervise litt. Du skal nesten motsatt vei bak det fjellet du kom fra. Faktisk der bilen din stod. Der er det anlagt en stor landingsplass for våre stjernevenner. Og de venter på deg nå, så våre veier skilles straks.»

«For alltid?» spør jeg mens jeg holder pusten.

«Det kommer an på... Det er komplisert. Vi får se. Jeg håper virkelig det!» Jeg kan se at Natalia mener det hun sier. Nå har *hun* tårer i øynene. Jeg går rundt bordet og igjen holder vi rundt hverandre lenge. Det var ikke lett å ta farvel med henne, selv om vi bare har kjent hverandre en kort tid. Eller hadde vi det... Opplevelsene våre sammen og det tidligere livet jeg så, viser at vårt bekjenskap strekker seg mye lenger. Det er nok også derfor det føles så sterkt å skilles. Vi slipper taket i hverandre og jeg går mot utgangsdøren. Natalia følger etter og griper tak i meg. Igjen holder vi rundt hverandre og gir hverandre noen herlige

og deilige kyss.

«Elsker deg...!» hører jeg Natalia si i det jeg har gått noen skritt bort fra huset.

«Og jeg deg...!» svarer jeg mens tårene renner. Jeg går videre. Til slutt kan jeg nesten ikke se henne lenger. Det siste jeg ser er at hun gir meg et slengkyss og vinker. Så var jeg for meg selv. Eller var jeg det? Jeg merket mens jeg gikk at det var som om noen prøvde å kommunisere med meg. Besynderlig. I skogen på vei mot landingsplassen fant jeg et sted hvor jeg kunne sette meg ned. Jeg måtte ta en pause for å samle meg litt etter avskjeden med Natalia. Jeg trøstet meg med at jeg helt sikkert kom til å treffe henne igjen. Det hjalp og det roet meg ned. Etter en god stund reiste jeg meg for å gå videre og igjen kom den eiendommelige følelsen av at noen ønsket å kommunisere med meg, men nå var det annerledes, jeg følte jeg ble beroliget og trøstet på en måte. Jeg nærmet meg nå stedet hvor jeg skulle treffe våre kosmiske venner. Jeg merket jeg var spent og litt nervøs. Hvordan ville de se ut og hvordan ville de oppføre seg. Da er det som om jeg fornemmer en svak og mild stemme, som om den sier «Det trenger du ikke bekymre deg for, bare slapp av du.» Det hjalp og nå var jeg nesten fremme, for bak trærne der borte så jeg en lysning. Der venter de på meg. Jeg var helt rolig og ikke lenger noe særlig nervøs, bare litt spent.

Der så jeg noe! En skinnende blank gjenstand og to skikkelser som ventet på meg. Jeg ble plutselig litt mer spent eller kanskje anspent, men samtidig forventningsfull. Jammen vinket de også og jeg vinket tilbake. Jeg går rolig mot dem og de mot meg. Til slutt står vi ansikt til ansikt mot hverandre. De var mer menneskelignende enn jeg trodde, skjønt det var en del merkbare forskjeller som at øynene var påfallende annerledes. Men de var vakre å se på og hadde flotte tettsittende klær eller drakter. De smiler vennlig mot meg og bøyer seg forsiktig frem. Det gjør at jeg slapper av og gjengjelder smilet mens jeg bøyer meg mot

dem. Jeg kan faktisk merke utstrålingen deres, jeg merker at de innehar høyere visdom og kjærlighet, jeg bare føler det på meg når de ser meg i øynene. Faktisk føler jeg at de ser dypt på meg, at de på en måte «leser» meg. Den ene kommer forsiktig frem og jeg ser at han vil hilse da han strekker en hånd rolig frem. Jeg griper den forsiktig og han tar varsomt den andre hånden rundt også. Forsiktig slipper han taket og tar meg vennlig på skulderen. «Det var vel ikke så ille?» sier han klart og tydelig og smilende på mitt språk. Det overrasket meg at de snakket språket så godt, og at de var så like oss mennesker.

«Nei, ikke i det hele tatt.» sier jeg. «Var det du som prøvde å kontakte meg nettopp?»

«Ja, jeg prøvde forsiktig å kommunisere med deg telepatisk, men du var for følelsesmessig blokkert til at jeg kunne nå gjennom til deg. Etter en stund ble det lettere. Det er sånn vi kommuniserer med hverandre der hvor vi kommer fra. Vi bruker telepati og det man kan kalle sannferdige følelser.» sier min venn fra kosmos.

«Du kan kalle meg Aurelio og dette er Zaina.»

«Jeg heter Aron. Jeg trodde dere ville være mer forskjellig fra oss.»

«Du tenker kanskje på den typen dere stort sett har blitt eksponert for, men det finnes utallige forskjellige varianter av skapninger i det enorme kosmos. De er og på forskjellige utviklingsstrinn, noen er vennlige andre ikke. Vi har holdt øye med og passet på dere.»

«Jeg har spurt Natalia om dette før, men vil gjerne høre det fra dere og. Hvorfor tok det så lang tid før dere kom og hjalp oss her på jorden?» spør jeg.

Zaina tok ordet. «Vi kan ikke gjøre alt for dere, da får dere ikke sjansen til å utvikle dere som sivilisasjon og det ville bryte med deres frie vilje. Dessuten måtte dere være klar for det og ønske det og helst ikke se på oss som deres guder, men som likeverdige.»

«Hvordan kunne dere vite om vi var klar?»

«Når dere ikke misbrukte all den nye teknologien, spesielt med hensyn til våpen. En annen måte vi så det på var hvordan dere håndterte de som var annerledes og spesielt hvordan dere behandlet de som ble betegnet som «svake» i samfunnet. Når det ikke ble et problem med et multikulturelt samfunn lenger begynte tiden å bli moden. Hvis dere ikke greide å se hverandre som likeverdige, uansett rase, hvordan kunne man da forvente at dere ville se ukjente vesener fra andre sivilisasjoner som likeverdig? Så lenge dere ikke greide å behandle alle likeverdig, uansett rase, eller av andre grunner, som legning for eksempel, gjorde vi oss ikke til kjenne. Det er egentlig enkelt, jo mer empati og kjærlighet dere viste mot andre, og dere selv må jeg legge til, jo mer nærmet vi oss dere. Vi hadde et ord for det, vi kalte det for en kjærlighetsindikator. Det kan og sees på en annen måte, jo mer dere så alt og alle som en enhet og implementerte den forståelsen i samfunnet deres, jo bedre for alle og helheten. Dualitetstenkningen var ganske sterk i deres samfunn, men sannheten er at dere alle er en stor familie, dere er ett og forbundet med hverandre. Og med alle andre i kosmos også må jeg legge til. En annen viktig grunn var frykten dere hadde for oss. Når den etterhvert også forsvant var vi klare for en mer offisiell kontakt.» sier Zaina.

Aurelio tilføyde. «Vi ga dere masse hint opp gjennom tidende, det er mange som har sett uforklarlige flyvende objekter, vi har gitt forsiktig hjelp på måter som dere selv ikke har vært klar over, f.eks. telepatisk. Vi har også gitt mer synlige hjelp og hint om at dere ikke er alene, som mange av de kornsirklene som dukket opp i kornåkrene rundt om i verden deres. Det syntes vi var en vennlig, leken og morsom måte å formidle budskap på, og utfordre dere litt.»

«Det er det ikke mange som vil tro på, disse kornsirklene altså.»

«Da har de ikke studert dem nøye nok. Det var mennesker som laget en del, men det var nokså enkelt å se forskjell på de fleste. En viktig grunn til at vi laget mange av disse formasjonene var nettopp for å fortelle at dere ikke er alene i universet. Og var det ikke en vakker, vennlig og genial måte å gjøre det på?»

«Hvor kommer dere fra dypest sett og hva er forskjellen mellom dere og oss?» spør jeg videre.

«Det er ikke noe forskjell, vi er sjeler akkurat som dere. Vi har bare valgt å leve et annet sted av forskjellige grunner. Men den guddommelige essensen i oss er den samme. Jeg sier guddommelig fordi vi alle overalt er guddommelige, også du og alle andre mennesker på planeten din. Vi har også samme opphav eller kilde. Faktisk er alt som eksisterer en del av denne kilden og denne kilden er det mange av dere som kaller Gud. Denne kilden, eller Gud om du vil, har alltid eksistert og vil alltid eksistere. Det samme vil vi, siden vi jo er en del av denne kilden. Og denne prosessen er hele tiden i bevegelse og forandring og det foregår ved hjelp av sykluser, for evig og alltid.»

«Det er så stort at det nesten er vanskelig å fatte! Disse syklusene du nevner, er reinkarnasjon en del av det?»

«Det er det, som i det store så i det små. Alt går i sykluser, det er det som gjør evigheten mulig.» sier Zaina og legger til. «Deres univers ekspanderer inntil det en gang vil trekke seg tilbake før nok et Big Bang oppstår. Det er på en måte Guds inn- og utpust for å si det på en måte du forstår. Deres sjeler bruker reinkarnasjon for å utvikle dere, enten her eller andre steder. Men vit at dette ikke er noen skole, man er her for å leve livet til det fulle og bruke sitt potensial best mulig. I din turbulente tid er det mange som våkner og innser hvem de egentlig er og som gjerne vil hjelpe medmennesker og jorden opp på et høyere nivå. Både personer og land er på forskjellige utviklingstrinn avhengig av de sjelemessige erfaringer man gjennomgår og har gjennomgått. Disse erfaringene blir akkumulert og integrert. Og som sjel har

man valgt å glemme sitt opphav og sine tidligere liv før man kommer hit, det er en del av prosessen med å utvikle seg her på jorden. Så egentlig har dere alle svarene i dere, sjelen vet alt, det handler mer om å erindre og hente opp i dere selv det dere egentlig allerede vet.»

«Kan du si noe mer om det guddommelige?»

«Vi er som sagt en del av denne kilden, vi er kilder eller guder i miniatyr kan man si. Vi er fragmenter av kilden spredd rundt hele universet og multiverset. Sik erfarer kilden alt gjennom oss. Kilden er guddommelig og har skaperkraft i seg. Og den er ren kjærlighet. Vi har også skaperkraft i oss og ikke minst er vi kjærlighet vi også.»

«Det virker ikke slik der jeg kommer fra, men her derimot, det er en annen sak.»

«Det er fordi mye av denne kjærligheten har blitt forvrent og dere har, som sagt, glemt hvem dere egentlig er. Dere kommer fra kilden, opplever separasjon, for så å bevege dere tilbake til enhet og kilden igjen. Som sagt er det en del av syklusen, men vær klar over at dere aldri er atskilt fra kilden egentlig, separasjon er bare en illusjon. Denne syklusen gjelder ikke bare sjelene deres, men hele samfunnet også. De første såkalte «primitive» samfunn hadde sterk enhetsfølelse og åndelig forbindelse. Ateisme var et ukjent begrep for dem, men ikke for dere som er midt i denne separasjonsperioden. Som samfunn er dere nå i ferd med å forlate separasjonen og bevege dere mot enhet igjen. Man ser en gryende tendens til det i deres samfunn. Det er denne separasjonen som er årsak til alle deres problemer. Årsakene til deres problemer er dermed dypest sett spirituelle. Finn tilbake til deres ekte spiritualitet og enhet og dere vil løse dem deres. Dere vil ikke miste følelsen av individualitet når dere beveger dere mot enhet igjen, bare så det er sagt. Illusjonen av separasjon er for øvrig nødvendig, for vi kan ikke vite hva kjærlighet er før vi har opplevd det motsatte. Du kan ikke vite hva kaldt er,

hvis alt du har opplevd er varme.»

«Vil dere fortelle litt om den verden dere kommer fra?»

«Det er litt utfordrende å beskrive.» sier Aurelio. «Det blir som å hente et menneske fra steinalderen og vise og forklare vedkommende din sivilisasjon. Men jeg kan si litt. Vår sivilisasjon er langt eldre og vi lever mye lenger enn dere. Vi har mestret mye av det dere nå så vidt har begynt å utforske, nemlig det metafysiske. Vi har blant annet lært å dematerialisere og materialisere oss selv. Det samme kan vi med våre farkoster, som den der borte. Og som du selv har erfart mestrer vi telepati. Det er først nå dere er klare for å lære mer om det metafysiske. Først måtte dere vokse gjennom det fysiske, bli mer empatiske og få enhetsfølelsen og kjærligheten inn i verden igjen!»

«Hvorfor er vi her egentlig? Hva er grunnen til vår eksistens?»

«Sett i et større perspektiv så er vi her først og fremst for å erfare den fysiske verden og alt det innebærer. Vi kommer alle fra det dere kaller himmelen, som er en mer tidløs eksistens full av enhet og kjærlighet, men som egentlig er litt vanskelig å beskrive for deg siden den ikke er fysisk. Hovedsakelig er vi her for å leve ut vårt potensial fullt og helt og utvikle vår empati og kjærlighet, noe som ikke er så lett å forstå før man opplever det motsatte, som jeg akkurat nevnte. Derfor er det så utfordrende å være på deres planet, eller var, når har det jo som du har sett og opplevd blitt mye bedre. Vi kan og si at målet er å bringe himmelen ned på jorden, eller sagt på en annen måte, å bli en høyt utviklet sivilisasjon, som betyr det samme. Jo høyere åndelig utviklet et samfunn er, jo mer enhet og kjærlighet opplever de, som er en god beskrivelse på himmelen. Forresten så er høyt utviklede samfunn ganske enkle i sin oppbygging. Faktisk er det slik at jo høyere utviklet samfunnene er, jo enklere er samfunnsstrukturene deres, og jo færre lover og regler trengs det. Noe å tenke på i deres høyteknologiske verden. Vi kommer selv fra et slikt sted og ønsker å hjelpe deres og andre tilsvarende verdener

videre til et høyere nivå.»

«Dette var svært interessant, men mye informasjon å fordøye!» sier jeg.

«Vi har ikke fortalt deg hvor viktig din oppgave egentlig er. Det er nettopp informasjon herfra du skal formidle videre til din verden!» sier Zaina. «Du er den eneste fra din tid vi har ført her. Det å fortelle om oss og hvordan din verden har klart å komme videre og løse det meste av problemene deres er av umåtelig viktighet og vil kunne hjelpe på forandringene som trengs. Og det haster for dere i den tiden du lever i. Du har et ubrukt potensial i deg til å formidle ting. Du har for eksempel gode taleevner og har forstått mer enn du er klar over. Dette er noen av grunnene til at vi valgte deg.»

«Okey, nå fikk jeg noe å tenke på, men føler meg beæret over at dere har valgt meg. Jeg aksepterer ydmykt oppgaven, men har på følelsen at det ikke kommer til å bli så lett.»

«Vit at du står fritt til å påta deg oppgaven, men om du velger det så bare gjør ditt beste.» sier Zaina.

«Jeg har bestemt meg og vil gjøre mitt aller beste, men er det så at jeg snart skal tilbake til min tid igjen og dere skal bringe meg dit?»

«Ja, det skjer ganske snart, du vil nesten ikke merke noe og du kommer til å huske det det meste du opplevde her.»

«Kan jeg få besøke farkosten deres der borte og bli med på en tur før dere bringer meg tilbake til min tid?»

«Du skal få bli med inn, men ikke noe mer denne gangen.»

«Betyr det at jeg kan komme tilbake hit.» sa jeg med håp i stemmen.

«Det er ikke umulig.»

«Da vil jeg fryktelig gjerne også besøke den verden dere kommer fra. Kan det la seg gjøre?»

Aurelio smiler og ser på meg. «Det kan la seg ordne, hvis du kommer tilbake igjen hit skal vi ta deg med til vår verden!»

Jeg smiler til dem begge. «Da skal jeg gjøre det jeg kan for å komme tilbake hit. Jeg håper ikke det er lenge til jeg får muligheten. Det er så mye jeg vil oppleve her igjen.» Aurelio ser på Zaina og smiler. Jeg føler de forstår meg og at de vet at jeg har blitt mer enn bare god venn med Natalia og at hun også er en viktig grunn for at jeg ønsker meg tilbake hit.

«Vi er nå klare til å ta deg tilbake til din tid, skjønt tid er egentlig en genial illusjon.» sier Zaina. «Du skal få bli med inn i romskipet vårt hvor vi skal føre deg tilbake ved hjelp av våre apparater, men akkurat hvordan det ser ut der inne vil du ikke huske noe av.»

«Aha... nå husker jeg at jeg følte meg iaktatt rett før jeg sovnet oppe i fjellet. Det var dere!»

«Helt riktig og nå gjentar vi den prosessen.» sier Zaina mens vi rolig går mot farkosten deres. Hun blir stille og konsentrert et øyeblikk. Kort tid etter dukker det opp en åpning. Merkelig, fordi jeg så ingen dør der før. Vi går mot denne åpningen. Mer husker jeg ikke.

Jeg gnir meg litt i øynene. Solen skinner og det har begynt å bli kveld siden den er lavt på himmelen. Jeg har vist vært i dyp søvn tenker jeg, før det sakte, men sikkert begynner å gå opp for meg hva som har skjedd. Jeg husker det nå, mer og mer av minnene strømmer på, Natalia, fremtiden, våre kosmiske venner...! Jeg reiser meg brått opp og ser utover landskapet. Jeg er på fjellplataet fremdeles. Er det mulig, har alt dette skjedd? Med meg? Jeg kikker ned på meg selv, jeg har på meg de samme klærne som før alt dette merkelige skjedde. Jeg skynder meg frem for å se etter de runde husene, men nei, ingenting. Jeg blir plutselig trist og lei, og en sorg velter over meg.

Plutselig er det som om jeg blir trøstet på en måte. Jeg kjenner en ro som kommer over meg og jeg får en følelse, en behagelig følelse av at jeg ikke er alene. Og godt er det. Det er vel ikke annet å gjøre enn å begi seg hjemover. Men, jeg må ned og se om husene virkelig er der. Jeg begir meg ned på samme vei som sist.

Hva er det jeg ser ved stien lenger der borte!?! Søppel, noen har bare slengt det fra seg! Å ja, jeg er visst kommet tilbake til min verden igjen. Jeg blir litt trist inni meg. Enda mer trist blir jeg da jeg kommer frem til der jeg så Natalia rope på meg første gang jeg så henne. Ingen Natalia og ingen runde hus. Ingenting annet enn naturen. Nå fikk jeg klump i halsen og en tåre triller ned kinnnet mitt. Jeg snur og går tilbake mot bilen som ligger i den andre enden av skogen.

Jeg finner bilen min akkurat slik jeg hadde plassert den i morges. Eller var det i morges? Har alt dette i det hele tatt skjedd? Jeg setter meg i bilen og begynner å kjøre hjemover. I det jeg kjører inn i byen tenker jeg på stedene jeg hadde opplevd i fremtiden. Det var så fredelig og rolig der. Folk var heller ikke stresset. Her er det alt for mange stygge bygninger og bråk. Og folk har det så travelt, hva er det som er så viktig og som haster sånn. Og hvor er alle smilene hen? Lenger fremme ser jeg en som tigger i gaten, det så jeg aldri noe sted der jeg var i fremtiden!

Nå var jeg kommet frem til leilighetsbygget hvor jeg bor. Jeg parkerer bilen. For en kontrast. Dette leilighetsbygget er jo så stygt og trist og ikke er det så veldig mye bedre inni heller, tenkte jeg da jeg var kommet inn. Jeg hadde ikke råd til siste skrik i interiør. Da går det opp for meg at dette leilighetskomplekset jo var blitt til et museum i den fremtiden jeg besøkte! Og det var ikke for å vise hvor flott det var, snarere tvert om, det var for å vise hvordan man ikke burde gjøre det. Inne i den slitte leiligheten min ble jeg stående for å summe meg litt. Der var mobilen. Jeg hadde latt den ligge igjen her, noen ganger gjør jeg det når jeg skal på tur ut i naturen. Hadde jo ikke regnet med å bli så lenge heller. Jeg så det var kommet et par meldinger fra mine venner. De kan jeg kontakte etterpå.

Igjen ble jeg stående stille. Jeg hadde vært så opptatt av mine egne tanker at jeg ikke hadde lagt merke til at jeg hadde noe i den ene lommen. Jeg stikker hånden ned og finner en liten flat gjenstand. Den kjente jeg igjen! Den hadde ligget lett synlig på et bord i soverommet til Natalia. Hun hadde faktisk vist den til meg og forklart hva den betydde. Da går det opp for meg at alt det jeg har opplevd mens jeg lå på fjellplatået virkelig hadde skjedd. Det var ikke noe jeg innbilte meg! Jeg sank ned i sofaen for å fordøye alt. Jeg sendte en stille takk til Natalia. Hun hadde plassert den der med vilje for at jeg skulle skjønne at hun og alt det jeg opplevde sammen med henne virkelig hadde skjedd.

Jeg ble fylt av en takknemlighetsfølelse, både ovenfor Natalia, men og ovenfor alle de jeg var så heldig å få treffe og det jeg fikk oppleve der i fremtiden. Og at jeg fikk treffe noen av våre venner fra stjernene er ikke til å tro! Nå spør det om mine venner her eller andre kommer til å tro på det da! Samtidig følte jeg et stort ansvar om å formidle alt det jeg har opplevd. Jeg får legge en strategi for hvordan jeg skal gå frem.

Alt det jeg opplevde gav meg også stort håp om at jeg kan treffe mine venner i fremtiden igjen, og ikke minst treffe Natalia

igjen. Og det gav meg håp på menneskehetens vegne. Vi er da ikke så verst allikevel! Vi har bare vært i en prosess. Vi har vært under utvikling. Men fy søren for et potensial vi har! Og for en fremtid vi går mot. Jeg var nå full av håp for fremtiden, en fremtid som ikke lenger er så fjern...

Takk til...

Jeg vil takke familie, venner og Onsdagsgruppen. Jeg ønsker også å takke Per Henrik Gullfoss og Briana Holberg som har kommet med innspill og tilbakemeldinger. Jeg er også takknemlig for alle de som har vært indirekte til hjelp. Videre vil jeg takke alle dem jeg har blitt inspirert av og fått innsikt fra opp gjennom årene, hvorav noen av dem er nevnt i denne boken.

EN REISE INN I VÅR NÆRE FREMTID

Denne science fiction boken handler ikke om en dystopisk fremtid hvor mennesket må kjempe for å overleve. Tvert imot handler den om en lysende fremtid hvor vi har greid å overkomme det meste av våre problemer. Den vil vise samholdet, styrken, kjærligheten og potensialet i mennesket.

Leseren blir invitert med på en reise inn i vår nære fremtid og får oppleve hvordan livet arter seg der. Hovedpersonen blir kjent med en kvinne, og det oppstår følelser mellom dem. Sammen utforsker de samfunnet og har en mengde samtaler om forskjellen mellom vårt og deres. Det blir bl.a. tur til en romstasjon, ned i en undersjøisk forskningsstasjon og ikke minst møte med våre kosmiske venner på slutten av boken.

Den verden hovedpersonen møter har en langt mer menneskevennlig og positiv tilnærming til livet. Boken er fri for drap, kriminalitet, intriger, frykt og annen elendighet. Derimot inneholder den fantasi, gode opplevelser og mye optimisme og håp.

Henning Jon Grini

ble født i Bergen i 1966.

I hele sitt voksne liv har han vært opptatt av de store spørsmålene i livet. Han er samfunnsengasjert og har startet flere virksomheter som alle har hatt intensjon om å bidra til planetens beste, samt løfte menneskets bevissthet til et høyere nivå. Han har bl.a. startet, drevet og vært redaktør for magasinet og forlaget Ildsjelen (nå Harmoni) i 12 år. Nylig etablerte han organisasjonen GaiaInnovations, samt nettstedet www.countdown2contact.org som denne boken er en del av.

Han har sin egen hjemmeside:

www.inspirasjonogideer.no

ISBN 978-82-690436-3-1

9 788269 043631

www.gaiainnovations.org